

Michael Newton, PhD.

CESTY DUŠÍ

Od konců k začátkům

(prevzato z www.ulozto.cz)

Přeloženo z anglického originálu

Michael Newton, PhD.
JOURNEY OF SOULS

Copyright © 1994 Dr. Michael Newton, PH.D.
Published by Llewellyn Publications

St. Paul, MN 55164 USA

© Czech edition by
Alexander GIERTLI - EUGENIKA Pbl. Fedinova 10, P. O. Box 187 850 00 Bratislava 5 Tel./fax/záznam: 00421-2-63 81 06 59 e-mail:
eugenika@eugenika.sk internet: www.eugenika.sk

Překlad ze slovenštiny © Daniela Pilařova (REDIGO) Lektorace frazeologizmů
z anglického originálu: Chris Hopkinson (REDIGO) Lektorace transkripce

z východních jazyků: Martin Kříž (REDIGO) Korektura: Jarmila Trávníčková (REDIGO) internet: www.redigo.cz Návrh obálky: Dáša Tobolová
Grafický redaktor: Dáša Tobolová

První vydání

Bratislava 2002
Tisk: LIFE-LINE, spol. s r. o.

Račianska 143/A, 831 54 Bratislava

tel./fax: +421 2 44 45 34 46
ISBN 80-88913-96-9

Poznámka vydavatele

Pozoruhodné dílo amerického autora Michaela Newtona tvořily původně dvě knihy, nazvané Putování duší a Osud duší. Rozhodli jsme se udělat z těchto dvou knih knihy čtyři - Cesty duší, Osudy duší, Učení duší a Vztahy duší ve víře, že materiál takto rozdělený bude čtivější, přehlednější a v neposlední řadě i ekonomicky přístupnější.

I přes toto rozdělení jsme se rozhodli zachovat strukturu celého díla. U prvních dvou knih Cesty duší a Osudy duší jsme zopakovali původní společný úvod autora. Stejně je tomu i v případě dalších dvou dílů Učení duší a Vztahy duší. Protože se autor v textu často odvolává na jednom místě na místo jiné, přičemž tato místa původně patřila do jedné knihy, rozhodli jsme se pro snazší orientaci nedělit číslování kapitol a jednotlivých případů, které byly původně v jednom celku. Cesty duší končí VIII. kapitolou 19. případem, a Osudy duší tudíž začínají IX. kapitolou a 20. případem. Obdobně Učení duší - které začíná opět od začátku první kapitolou, protože se v originále jednalo o další knihu - končí VI. kapitolou a Vztahy duší začínají VII kapitolou. Doufáme, že toto dělení nebude pro čtenáře matoucí. Zároveň jsme přesvědčeni, že knihy lze číst i jednotlivě bez zachování pořadí. Přestože autor právem

chápe své dílo jako postupně vznikající, na sebe navazující a vzájemně se doplňující celek, uvedený materiál je tak pestrý a informačně ohromující, že čtenáře jistě zaujme a obohatí i jeho „pouhá “ část.

Přejeme Vám krásný čtenářský zážitek, který povzbudí a potěší vaši duši.

Vydavatelství EUGENIKA

Peggy, mé milované ženě a duchovní družce

Děkuji za nesmírnou podporu své ženě, dále Norahu Mayerovi, Johnu Faheyovi a těm společnostem, které mi aktivně pomáhaly s vydáním této knihy, poskytovaly mi rady a dodávaly odvalu. Také děkuji svým pacientům za jejich statečnost, jež mi umožnila provést tento výzkum; za to, že mi umožnili cestovat spolu s jejich myšlenkami.

O autorovi

Michael Duff Newton má doktorát z poradenské psychologie, je kvalifikovaným mistrem hypnoterapie a členem Americké poradenské asociace. Dříve působil ve vyšším školství, dnes je v důchodu a současně provozuje soukromou praxi. Dr. Newton vyvinul svou vlastní metodu věkově regrese, s jejíž pomocí dokáže vrátit své klienty ve stavu hypnózy do minulých životů, a objasnit jim tak smysl existence jejich duše mezi životy. Autor je považován za průkopníka v odhalování tajemství našeho života v duchovním světě. Toto téma poprvé zpracoval ve svém bestselleru Putování duší (1994, česky vydala Eugenika, 2002), který byl přeložen do mnoha jazyků. Dr. Newton je světově uznávaným duchovním regresionistou, často vystupuje v rozhlasových a televizních pořadech a přednáší také na expozicích hnutí New Age. V roce 1998 obdržel výroční cenu pro Jedinečný přínos ke spojení mysli, těla a ducha, kterou uděluje Národní asociace transpersonálních hypnoterapeutů. Dr. Newtonovi se tak dostalo ocenění za dlouholetou práci v oblasti klinického výzkumu vzpomínek duše a objevů v kosmologii posmrtného života. Autor je historik, amatérský astronom, cestovatel a vášnivý futurista. Se svou ženou Peggy žijí v horách Sierra Nevady v severní Kalifornii.

Chcete autorovi napsat?

Pokud byste se rádi spojili s autorem nebo chcete více informací o této knize, můžete mu napsat na adresu vydavatelství Llewellyn Worldwide, které mu váš dotaz předá. Autor i americký vydavatel si velmi váží vašich názorů a budou velmi rádi, když jim dáte vědět, jak se vám tato kniha líbila a zda vám pomohla. Llewellyn Worldwide nemůže zaručit, že autor odpoví na každý dopis, avšak předány budou všechny.

Pište na adresu:

Michael Newton, Ph.D. c/o Llewellyn Worldwide P. O. Box 64383, Dept. K499-5 St. Paul, MN 55164-0383 USA

Čekáte-li odpověď, přiložte prosím nadepsanou a o frankovanou obálku nebo \$1.00 na pokrytí výdajů. Ne-jste-li ze Spojených států amerických, přiložte mezinárodní poštovní kupon.

PŘEDMLUVA

V roce 1991 vyšla v Brně kniha Putování duše ¹⁾ autora Petera Richelieua. Doslovem, vlastně spíše obsáhlou úvahou s názvem Aproximace pravdy, ji opatřil tehdejší přední překladatel onoho nakladatelství dr. Jan Culík starší. Podobnost názvu knihy, kterou držíte v ruce, s výše zmíněnou publikací je v určitém ohledu natolik fascinující, že se u ní zastavím.

**) Richelieu, Peter: Putování duše aneb Metafyzická zdravotvěda. Překlad Jan Culík st., vydaly Bollingenská věž a Tom, Brno 1991*

Kniha Petera Richelieua byla v roce 1991, kdy náš knižní trh teprve začal objevovat čtenářsky atraktivní ezote-rickou literaturu, malým zjevením - autor se v ní zabývá astrálním cestováním, o němž jsme od té doby mohli číst už nejednu více či méně kvalitní publikaci (mezi nejoblíbeněj-ší patří Astrální cestování pro začátečníky autora Richarda Webstera, které nabízí na můj vkus až příliš doslovný návod na to, jak astrální cestování provádět). Nicméně ve zmíněném roce 1991 byla kniha Putování duše něčím naprosto objevným.

Čas její kvality posunul do průměru, ovšem co získalo na významu a smyslu, je právě zmíněný doslov. Dovolím si jej ve své předmluvě obsáhle citovat, neboť se domnívám, že se jeho autorovi podařilo neobyčejně srozumitelně a přehledně představit to, co můžeme zahrnout pod pojmy reinkarnace, karma a život mezi životy.

„Reinkarnační hypotéza ²⁾ dovede vysvětlit to, v čem náboženské i politické ideologie selhávají: jaký je smysl a cíl života, co je osud, co je smrt, co je spánek, co je zlo, proč je na světě utrpení, proč existují rozdíly mezi lidmi, co je nadání, co je láska, co je svědomí..." „Jediné, o čem se většinou mlčí, ale čeho mají organizovaná náboženství stále plná ústa, je Bůh. I tento aspekt je svědectvím kvality poznání; kromě Boha je všechno ‚mnohostranná příroda‘ a patří vlastně do velmi rozšířeného pojmu přírodních věd, které se jednou vzpamatují a budou se zabývat tím, co se dnes považuje za ‚nevědecké‘."

Dříve či později dospěje každý člověk do bodu, v němž mu nezbyvá než rekapitulovat dosavadní „úspěchy" a „neúspěchy" jeho života (ač historie může kladné a záporné body libovolně pozpřeházet) - a stejně tak dříve či později se dostane k momentu, za nímž neexistuje nic menšího než smrt. Šťastnější z nás (a v tomto duchu je myslím také třeba chápat biblický výrok „blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské") se tímto faktem začnou zabývat právě až v nejzazším okamžiku svého života těsně před smrtí, ovšem část lidí si konečnost fyzické existence nelibě připustí mnohem dříve.

A pak je každý z takovýchto přemýšlivců postaven před volbu: dát přednost víře v Boha (či lépe Univerzum, pod nímž si lze představit stejně dobře Buddhu, antická božstva, Alláha i Ježíše), a připustit tak kontinuitu oné druhé, nefyzické části lidského těla, která je nesmrtelná (duše), nebo se smířit se strašlivou myšlenkou, že smrt znamená konec mne samého, konec mého Já. V tomto ohledu nesmírně zajímavý duchovní vývoj české společnosti. Česká duchovní tradice převažujícího katolicizmu a samozřejmě souběžně existující prvek evangelictví dostaly ze známých ideologických důvodů po roce 1945 a zejména po roce 1948 pořádně „zabrat“. Je však s podivem, jak lehce se tehdejší mladá generace ve velké většině vzdala jakýchkoli duchovních nároků. Myslím, že nelze uspět s myšlenkou, že náboženství jednoho Boha bylo vyměněno za ideologické náboženství s jiným Bohem (ať už Stalinem či Gottwaldem).

Problém je totiž v tom, že klasické náboženství nabízí (a v tom je jistě jeho nejpřitažlivější deviza) člověku naději pro okamžik po smrti, zatímco ani největší diktátor s obrovskou politicko-společenskou mocí svým ovečkám nic podobného nabídnout prostě nemůže. Proto je přinejmenším zvláštní (a bylo by přínosné, kdyby se tímto faktem začali zabývat historici), jak snadno byla víra vymýcena z nejširší české poválečné vrstvy - střední třídy. Stejně zajímavé by bylo sledovat, jak se s problematikou vlastní smrtelnosti vyrovnali právě tito noví ateisté. Vzpomínám si na své dětství a dospívání v sedmdesátých a osmdesátých letech, kdy pro mne i mé široké okolí představoval věřící člověk exotickou bytost; hlavně se mi ale nedařilo vybavit si víc než jen pár jedinců, kteří ve víře opravdu žili (otázkou je, kolik z nich bylo ochotno svůj duchovní stav zveřejnit).

Domnívám se ovšem, že dnešní generace třicátníků až šedesátníků vyrostla v drtivé většině v ryze ateistickém prostředí. Přesto řada z nich začala v posledním desetiletí minulého století hledat duchovní aspekt vlastního života a s ním související vypořádání se s vlastní smrtelností. V tomto kontextu zní potměšile skutečnost, že zatímco v našem kulturním zázemí klademe otázku po tom, aby nám byla dokázána existence Boha, na Východě je tomu přesně naopak -ateisté jsou vyzýváni k tomu, aby předložili důkazy, že Bůh neexistuje, protože východiskem tamější kultury je samozřejmá akceptace existence Univerza, a tedy i víra v něj. Zdá se proto, že východní země a jejich náboženství to mají o cosi jednodušší, neboť tamní víra vychází právě z principu reinkarnace a karmického dluhu. Nicméně - jak snad potvrdí i tato kniha - život ve své zemi jsme si my všichni „rodilí ateisté“ kdysi sami zvolili, a tak je možná úkolem velké části z nás právě nalezení Boha a akceptování tajemství, jež souvisí s tím, že jeho existenci prostě nemůžeme exaktně dokázat.

Když jsem se zmiňovala o dvou krajních možnostech existenciálního přijetí vlastní smrtelnosti (ateismus kontra víra v Univerzum), je třeba se také zmínit o extrému první možnosti. „Tomu, kdo zavrhl ateismus ³⁾ a z něho vyplývající náhodné řetězení příčin, se jako lákavé řešení nevysvětlitelného zla, utrpení a absurdity světa nabízí představa božího sadismu. Je to rozcestí, na němž se nepochybně octli mnozí intelektuálové, zejména existencialističtí spisovatelé jako Franz Kafka, Albert Camus nebo Graham Greene. Takový postoj však pro svou nekonstruktivnost nikam nevede, neboť prožít důsledně končí v šílenství.“

Tato kniha je určena těm, kteří si vybrali druhou mnou zmíněnou cestu, a tedy existenci ve víře - konkrétně ve víře v to, že každý čin, vykonaný na tomto světě, se kladně či záporně (dle své morální kvality) projeví buď ještě v tomto životě, nebo v životech příštích. Zabiješ-li, budeš zabit. Zesmilníš-li, budeš podveden. Okradeš-li, okradou tě. Prosté, ve své jednoduchosti geniální. A právě z tohoto zákona karmy (jejž jsem si dovolila na předchozích řádcích poněkud zjednodušit) vyplývá také samozřejmost toho, že abychom mohli v následujících životech „slíznout“ to, nač si zaděláváme v tomto životě každým dnem i hodinou, musí zde existovat předpoklad existence části člověka, která má schopnost putovat z těla do těla, aniž by zahynula. Procesu, který s tímto putováním souvisí, věnuje Michael Newton právě knihy Cesty duší, Osudy duší, Učení duší a Vztahy duší.

Předností této nové publikace je její srozumitelnost a přehlednost. Navíc se zdá, jako by byla doslova přichystána právě pro českého čtenáře (a potažmo čtenáře z kterékoli země bývalého východního bloku, postiženého násilnou ateizací), neboť navazuje na to, kam většina z duchovně „probuzených“ lidí mohla dospět za oněch dvanáct let intenzivního vydávání ezoterické literatury v naší zemi. Máme za sebou již Raymonda A. Moodyho a jeho Život po životě (a neméně populární Život před životem), přijali jsme už princip a funkčnost hlubinné terapie dr. Marty Foučkové (knihy Jsem a Já jsem, které lze všeobecně doporučit pro všechny, kteří svůj duchovní rozměr teprve poctivě hledají) a do současné české klinické psychologie už byla vpuštěna možnost karmických splátek.

Putování duší je přirozeným pokračováním těchto základů - autor pracoval po dlouhá léta s mnoha klienty, které vracel do minulých životů a z jejichž zkušeností pak sestavil svůj podrobný obraz místa, do kterého se vrací naše duše po smrti. Zatímco tedy většina autorů dosavadní literatury o reinkarnaci končila své příběhy okamžikem klinické smrti a obrazy s ní souvisejícími, Michael Newton vzal fyzickou smrt za východisko zkoumání toho, co se s duší děje MEZI jednotlivými životy.

Je velmi pravděpodobné, že jeho kniha bude mnohým připadat více či méně neuvěřitelná. Představa dokonale fungujícího nemateriálního světa tak, jak ji svým čtenářům nabízí, má však jinou, a pravděpodobně důležitější úlohu: má schopnost provokovat k vytváření dalších názorů, k diskuzi, k nesouhlasu, ale i k obdivu. A jako taková bude těžko přehlédnuta. Ať už s ní budeme souhlasit či nikoli, budeme jí donuceni k vytvoření vlastního stanoviska. A to je myslím to úplně nejdůležitější, co může jakýkoli text svému čtenáři nabídnout.

Nic nemusíme přijímat „nekriticky, ale také to zásadně neodmítáme. Berme takové věci jako možnost a aproximaci pravdy a pak se to pokusme nějak sami pro sebe dokázat. Nikdy neodmítáme myšlenku jenom proto, že je nezvyklá, nýbrž prozkoumejme problém ze všech stran a utvořme si vlastní názor.“(str. 212)

Daniela Pilařova

ÚVOD

Bojíte se smrti? Jste zvědaví, co se s vámi stane po ní? Je možné, že vaše duše přišla odněkud a opět se tam vrátí po smrti fyzického těla, nebo je to jen vaše přání, protože máte ze smrti strach?

Je paradoxní, že lidé jako jediné bytosti na Zemi musejí během života potlačovat strach ze smrti, aby mohli žít normální život. Naše biologické instinkty nám nikdy nedovolí zapomenout na toto primární nebezpečí našeho bytí. Rosteme a povědomí o smrti v našem vědomí roste spolu s námi. Dokonce i věřící lidé chápou smrt jako konec osobnosti. Největší hrůza ze smrti s sebou přináší myšlenky na nicotu smrti, která přeruší všechny vztahy s rodinou a přáteli. Tváří v tvář smrti jsou všechny naše pozemské cíle marné.

Pokud by smrt byla koncem všeho kolem nás, byl by život nesmyslný. Ale nějaká síla uvnitř nás umožňuje lidstvu počítat s budoucností a cítit spojení s vyšší silou, dokonce s nesmrtelnou duší. Jestliže skutečně máme duši, kam odchází po naší smrti? Opravdu existuje v blízkosti našeho fyzického vesmíru nějaké místo podobné nebi, které je plné inteligentních duší? Jak vypadá? Co děláme, když se na toto místo dostaneme? Existuje v tomto ráji nějaká svrchovaná bytost, která vystupuje v roli soudce? Tyto otázky jsou staré jako lidstvo samo a pro mnohé z nás dosud zůstávají záhadou.

Pravdivá odpověď na otázku po mystériu života po smrti zůstává pro většinu lidí zamknutá za duchovními dveřmi. Je tomu tak proto, že na vědomé úrovni automaticky zapomínáme na svou duchovní identitu, což nám pomáhá propojit duši s mozkiem. V několika posledních letech se veřejnost dozvěděla o lidech, kteří prožili klinickou smrt a vrátili se do života. Viděli dlouhý, jasně svítící tunel, a dokonce se na krátkou chvíli setkali s přátelskými dušemi. Ale žádný z těchto popisů, který najdeme v mnohých knihách zabývajících se reinkarnací, nebyl ničím víc než jen zábleskem toho, co existuje po smrti.

Tato kniha je důvěrnou výpovědí o duchovním světě. Nabízí soubor aktuálních případů, které odhalují jasné podrobnosti o tom, co se stane, když náš pozemský život skončí. Zavede vás přes duchovní tunel na okraj duchovního světa a umožní vám poznat, co všechno prožívají duše, než se opět vrátí na Zemi v dalším ze svých životů.

Přestože o tom obsah této knihy nevyovídá, jsem skeptik. Jako hypnoterapeut a poradce se specializuji na změny chování, které mohou pomoci léčit psychické poruchy. Velká část mé práce se týká rychlé a vědomé proměny chování klientů tím, že tito lidé spojí své myšlenky a emoce, aby je navedly směrem ke zdravému způsobu chování. Spolu s pacientem si vyjasňujeme význam, funkci a důležitost toho, čemu věří, protože ve své práci vycházím z předpokladu, že žádný mentální problém není vymyšlený.

Na začátku své praxe jsem se stranil otázek o minulých životech, protože jsem se zaměřoval na tradiční terapii. Při využívání hypnózy a regresních technik, které měly určit původ znepokojujících vzpomínek a traumat z dětství, jsem vnímal jakýkoli pokus o vniknutí do prožitků z minulých životů jako neortodoxní a neprofesionální.

Můj zájem o reinkarnaci a metafyziku byl jen intelektuální zvědavostí, dokud jsem nepracoval s jedním mladým mužem na zvládnutí jeho chronických bolestí.

Tento klient trpěl celý život chronickými bolestmi pravé strany těla. Jedním z nástrojů, které používá hypno-terapie ke zvládnutí bolesti, je naučit klienta, jak může svou bolest zvětšit; přitom se zároveň učí, jak ji zmenšit, a tím nad ní získat kontrolu. Při jednom takovémto sezení si při zvětšování bolesti tento muž představil, že je do bolestivého místa bodnut. Při hledání původu této představy jsem najednou odhalil jeho předchozí život, kdy byl v první světové válce vojákem, který byl ve Francii zabit bajonetem. Tak jsme byli schopni bolest odstranit.

Mé klienty tento případ neobyčejně zaujal a oni mě začali podporovat v tom, abych s některými z nich experimentoval. Vracel jsem se s nimi do doby před jejich současným narozením se na Zemi. Zpočátku jsem se obával toho, že spojení klientových současných potřeb, přesvědčení a obav bude vést k fantazírování. Ale netrvalo dlouho a já jsem zjistil, že naše hluboko uložené vzpomínky obsahují mnoho minulých, a přitom příliš reálných a souvislých zkušeností na to, abych je nebral v potaz. Začal jsem oceňovat, jak velký terapeutický význam má spojení mezi osobami a událostmi z našich minulých životů pro to, kým jsme dnes.

Tak jsem doslova zakopl o objev nedozírného významu. Zjistil jsem, že je možné nahlédnout do duchovního světa skrze mysl hypnotizovaného subjektu, který mi může podat zprávu o životě mezi životy na Zemi.

Případem, který mi otevřel dveře do duchovního světa, byla žena středního věku, jež byla mimořádně citlivá na hypnózu. Vyprávěla mi o pocitech osamělosti a izolace, které prožívala v určitém stupni vyvolávání vzpomínek na minulý život. Tato neobyčejná žena upadala do nejvyššího stavu změněného vědomí téměř bez mé účasti. Aniž jsem si to uvědomil, stávalo se tak po vyslovení velmi jednoduchého pokynu - požádal jsem ji, aby pátrala po okamžiku, kdy ztratila přátelství. V téže chvíli jsem neúmyslně použil jedno ze slov, která spouštěla její duchovní vzpomínky. Zároveň jsem se jí zeptal, zda jí nechybí nějaká konkrétní skupina přátel.

Náhle se moje klientka rozplakala. Když jsem se ptal, co se stalo, vyhrkla: „Chyběj mi někteří přátelé z mé skupiny, a proto se cítím na zemi tak osamělá.“ Byl jsem zmatený a ptal jsem se dále, kde se zmiňovaná skupina přátel nachází. „Tam, v mém domově,“ odpověděla jednoduše, „teď je všechny vidím!“

Když jsem si po sezení přebral záznam hovoru, zjistil jsem, že jsem rozšířením regrese do minulého života objevil duchovní svět. Existuje mnoho knih o minulých životech, ale nenašel jsem žádnou, která by hovořila o životě našich duší nebo o tom, jak se jednoduše dostat k vlastním duchovním vzpomínkám. Rozhodl jsem se proto pro samostatný výzkum a postupně jsem získal větší zručnost v tom, jak přes své

pacienty (subjekty) vstoupit do duchovního světa. Zároveň jsem poznal, že nalezení vlastního místa v duchovním světě má pro lidi větší smysl než návraty do minulých životů na Zemi.

Je možné dostat se pomocí hypnózy k podstatě duše? Představte si mysl jako tři koncentrické kruhy, z nichž každý je menší než předcházející a nachází se uvnitř něj. Oddělené jsou jen vrstvou příslušného vědomí. První, vnější vrstva, je reprezentovaná vědomou kritickou, analytickou a zdůvodňující myslí. Druhou vrstvou je podvědomí, do nějž se dostáváme při hypnóze a v němž se dotýkáme záznamů všech vzpomínek, které se týkají tohoto a předcházejících životů. Třetí, vnitřní jádro, se nazývá nadvědomí. Tato úroveň odhaluje naše nejhlubší nitro, které je už součástí vyšší síly. Nadvědomí zahrnuje naši skutečnou identitu, rozšířenou o podvědomí obsahující vzpomínky na řadu našich alternativních Já, která jsme vytvořili v našich lidských tělech. Nadvědomí, to už není žádná úroveň našeho Já, to už je přímo naše duše. Nadvědomí je nejvyšším centrem naší moudrosti a našich možností, jsou to všechny informace o životě po smrti, které k nám přicházejí právě z tohoto zdroje inteligentní energie.

Je správné užívat při odhalování pravdy hypnózu? Lidé v hypnóze ani nesní, ani nemají halucinace. Člověk obvykle nesní v chronologických sekvencích, snění vylučuje i to, abychom své vidiny nějak řídili. Jakmile se subjekt dostane do transu, mozkové vlny se mění z hladiny beta (jsou typické pro bdění) do meditativní hladiny alfa až k různým úrovním hladiny theta. Ve spánku vcházíme do hladiny delta, v níž jsou podněty z mozku vedeny do podvědomí a zpracovávány ve snech. Na úrovni theta však není vědomá mysl nevědomá, a proto jsme schopni přijímat a vysílat informace přes všechny otevřené kanály paměti.

Lidé v hypnóze popisují konkrétní obrazy, které vidí, a dialogy, jež ve své nevědomé mysli slyší. Při odpovědích na otázky nemohou subjekty lhát, ale mohou interpretovat to, co vidí ve své nevědomé mysli - podobně jako se to stává při obvyklém bdění a vědomí. V hypnóze mají lidé problém se vším, čemu sami nevěří. Kritici hypnózy věří, že subjekt v transu vytváří vzpomínky a ve svých odpovědích vychází vstříc hypnoterapeutovi. Já osobně pokládám toto zevšeobecnění za mylné. V každém z případů svých klientů postupuji tak, jako bych informaci slyšel poprvé. Kdyby byl některý ze subjektů schopen překonat hypnózu a konstruovat fantastické představy o duchovním světě či volně asociovat z určitých znalostí o posmrtném životě, velmi rychle by byl odhalen nesoulad těchto informací s ostatními případy. Už od počátku své kariéry jsem věděl, jak důležité je pozorné ověřování informací. A při práci s jednotlivými subjekty jsem nenašel žádný důkaz toho, že by někdo kvůli mně falšoval svoji duchovní výpověď. Subjekty v hypnóze naopak dokonce neváhaly korigovat moji nesprávnou interpretaci jejich výroků.

Počet případů rostl a já jsem se postupně metodou pokusu a omylu naučil vhodně stupňovat kladení otázek o duchovním světě. Subjekty v nadvědomém stavu nejsou nijak zvlášť motivované k tomu, aby dobrovolně podávaly informace o životě duší v duchovním světě. Je třeba proto klást otázky, které jsou vyzkoušené a o kterých víme, že fungují. A já jsem opravdu byl schopen vyvinout spolehlivou metodu,

jak vstupovat do vzpomínek na různé oblasti duchovního světa tím, že jsem se ve správném okamžiku sezení správně zeptal.

Postupně, jak jsem získával stále větší jistotu a znalosti, také lidé cítili, že se mnou o této věci mohou hovořit. Mými klienty jsou muži a ženy, kteří jsou velmi silně nábožensky založení, ale také ti, kteří se oficiálně nehlásí k žádné duchovní víře. Většina z nich se však názorově nachází někde mezi těmito dvěma skupinami, což se projevuje v jejich životní filozofii. Jak můj výzkum pokračoval, objevil jsem ohromující věc: jakmile jednou byly subjekty regresí vráceny do stavu duše, projevila se v jejich odpovědích na mé otázky pozoruhodná shoda. Klienti používali dokonce stejná slova a obrazové skutečnosti života svých duší popisovali podobnými větami.

Ani tato podobnost ve zkušenosti s mnohými klienty mi nebránila v tom, abych nadále nepokračoval v ověřování jejich výroků a v potvrzování toho, co tito lidé říkali o existenci duší v duchovním světě. Rozdíly ve vyprávěních byly způsobené spíše úrovní vývoje duše než rozdílným pohledem subjektu na duchovní svět.

Můj výzkum byl až bolestně pomalý, ale s tím, jak narůstal počet případů, jsem postupně získal jakýsi pracovní model věčnosti, v níž žijí naše duše. Zjistil jsem, že myšlenky duší lidí žijících na Zemi obsahují univerzální pravdy o duchovním světě. Byly to právě zážitky velkého množství různých typů lidí, které mne přesvědčily, že jejich výrokům je možné věřit. Nejsem nábožensky založený, ale zjistil jsem, že místo, na které odcházíme po smrti, je místem, kde vládne pořádek. Začal jsem oceňovat to, že existuje velkolepý plán života i života po životě.

Když jsem uvažoval o tom, jak co nejlépe prezentovat výsledky svého výzkumu, dospěl jsem k závěru, že nejlepším způsobem, jak ocenit klientovu vzpomínku na život po životě, je metoda případových studií, kterou jsem nakonec použil v této knize. Každý z vybraných případů je uveden jako přímý - mezi mnou a subjektem. Případy jsem zaznamenal metodou přepisu záznamů z magnetofonového pásku, které jsem pořizoval na jednotlivých sezeních. Tato kniha se tedy nezaměřuje na minulé životy subjektů, ale spíše dokumentuje jejich poznatky o duchovním světě v souvislosti s minulými životy.

Pro čtenáře, který má problém představit si duši jako nemateriální objekt, jsou určené případy v úvodních kapitolách, jež ozřejmují, jak duše vypadají a jakým způsobem „fungují“. Každý případ je do určité míry podán ve zkrácené verzi - je tomu tak z prostorových důvodů a také proto, aby čtenář získal uspořádaný obraz o činnosti duší. Kapitoly jsou sestavené tak, aby ukazovaly obvyklý proces přechodu duší do a z duchovního světa, který je obohacený o další informace.

Popisy putování duší od okamžiku smrti k okamžiku následné reinkarnace byly sestaveny na základě desetiletého výzkumu. Překvapilo mne, že někteří lidé si na části svého konkrétního života mezi životy vzpomínali jasněji až po mnoha následujících reinkarnacích, a tedy po mnohem pozdějších životech, než byly ty, které po analyzovaném životě bezprostředně následovaly. Z nějakého důvodu nebyl žádný

subjekt schopen si vzpomenout na základní chronologii aktivit duše tak, jak je nakonec uvádím v této knize. Na určité aspekty svého života si klienti vzpomínají jasně, zatímco jiné jsou pro ně nezřetelné. Z tohoto důvodu ani těchto dvacet devět případů neposkytuje čtenáři úplný rozsah informací, které jsem o duchovním světě získal. Proto uvádím i detaily z jiných případů.

Čtenář může v určitých případech považovat můj způsob kladení otázek za příliš naléhavý. V hypnóze je však nezbytné udržovat subjekt v aktivitě. Při práci v duchovní sféře jsou nároky kladené na terapeuta o mnoho vyšší než při regresích do minulých životů. Běžný subjekt v transu má sklony nechat svou mysl bloudit a jen tak bezcílně a nezávazně sledovat zajímavé scény. Často se stávalo, že klienti chtěli, abych se přestal ptát. Tak by oni nemuseli odpovídat a jen by se mohli těšit ze své nové zkušenosti bytí - bytí ve formě duše. Snažím se být jemný a ne-schematický, ale moje sezení trvávají obvykle tři hodiny a přitom je toho hodně, co je třeba udělat. Někteří lidé ke mně přicházejí zdaleka, a nemají tudíž možnost přijít znovu.

Je pro mne odměnou vidět na tváři klienta po skončení sezení spokojený výraz. U lidí, kteří měli příležitost skutečně vnímat lidskou nesmrtelnost, se objevuje nový hluboký pocit sebeuvědomění a znovunabyté síly. Předtím, než subjekty probudím, do nich často ještě vkládám vhodné posthypnotické vzpomínky. Pokud mají vědomé poznatky o životě duší v duchovním světě a zároveň poznali historii jejich fyzické existence na planetách, nabývá další směřování jejich života hlubší smysl, a to jim dodává energii k dalšímu žití.

Nakonec bych měl říci, že to, co začnete na dalších řádcích číst, může být v rozporu s vašimi dosavadními představami o smrti. Materiál, který v této knize uvádím, může být v rozporu s vaším filozofickým a náboženským přesvědčením. Jsou však i takoví čtenáři, kteří najdou v mé knize potvrzení svých názorů. Jiným se mohou informace, které nabízím, jevit jako subjektivní báchorky patřící spíše do žánru science fiction. Ať už bude váš postoj jakýkoli, doufám, že budete reagovat přinejmenším na aspekty humanity v tom, co vyprávějí moji klienti o životě po smrti.

I.

SMRT A ODCHOD

Poznámka překladatelky

V angličtině, z níž byla tato kniha přeložena původně do slovenštiny a odtud do češtiny, neexistuje rozlišení tykání a vykání v takové podobě, jakou známe z většiny slovanských jazyků. Lze je však rozlišit dle intonace mluvčího (při mluveném projevu) a volbou určitého lexika při projevu psaném. Protože však toto rozlišení by v naší knize nemělo žádné opodstatnění, zvolila jsem pro dialogy mezi autorem knihy a jeho pacienty formu tykání - dle mého to lépe vystihuje blízkost, jaká musí mezi terapeutem a klientem existovat právě při regresích do minulých životů.

Daniela Pilařova

PRVNÍ PŘÍPAD

Ach, Bože! Já přece nejsem doopravdy mrtvý -nebo jsem? Moje tělo je mrtvé, vidím je pod sebou, ale já se vznáším ... dívám se dolů a vidím své tělo, jak leží na nemocniční posteli. Všichni okolo mě si myslí, že jsem mrtvý, ale já nejsem! Chce se mi křičet: „Ne, já nejsem doopravdy mrtvý! "Je to neuvěřitelné... sestry mi zakrývají hlavu ... moji blízcí pláčí. Pokládají mne za mrtvého, ale já jsem stále naživu! Je to divné, protože moje tělo je mrtvé, zatímco já se kolem něj pohybuji. Žiji!

Takto hovořil muž ve stavu hluboké hypnózy, který znovu prožíval zkušenost se smrtí. Jeho slova přicházejí v krátkých vzrušených větách naplněných bázní z neznámého pocitu oddělení ducha od fyzického těla. Tento muž je mým klientem a já jsem ho právě viděl skrze scénu smrti v jeho minulém životě, zatímco on ležel v pohodlném křesle. Chvilí předtím se podle mých instrukcí dostal do transu a vrátil se ve vzpomínkách do svého dětství. Jeho podvědomé vnímání se postupně vyjasňovalo s tím, jak jsme se vraceli do období života v matčině lůně.

Potom jsem ho připravil na časový krok zpět - pomocí vizualizovaného ochranného štítu. Když jsme tento důležitý krok mentální přípravy dokončili, převedl jsem svého klienta přes imaginární časový tunel do jeho posledního života na Zemi. Byl to krátký život, protože zemřel náhle během chřipkové epidemie v roce 1918.

Když se zmírnil počáteční šok z pohledu na jeho mrtvé tělo a pocitu odpojení duše od něj, začal můj klient mnohem lépe vnímat obrazy, které mu nabízela jeho mysl. Protože určitá část vědomí - kritická část mysli - stále funguje, klient si uvědomuje, že znovu vytváří předchozí zkušenost. Trvá to trochu déle, protože tímto subjektem je mladší duše bez dostatečných zkušeností s cykly narození, smrti a znovuzrození - mnozí z mých klientů jich měli za sebou mnohem více.

V průběhu několika minut se můj klient uklidnil a začal na mé dotazy odpovídat s větší jistotou. Rychle jsem prohluboval úroveň hypnotického stavu podvědomí klienta až do stavu nadvědomí.

Teď byl připraven se mnou mluvit o duchovním světě, takže jsem se mohl začít ptát, co se kolem něj děje:

... stoupám stále výše a stále se vznáším... dívám se zpět dolů na své tělo. Je to jako ve fúmu, jenže já v něm účinkuji! Doktor uklidňuje mou ženu a dceru. Moje žena vzlyká (subjekt je v křesle poněkud neklidný). Pokouším se dostihnout její mysl, říct jí, že jsem v pořádku. Je naplněná žalem, který se mi nedaří překonat. Chci jí říci, že už netrpím, jsem osvobozen od těla, už tu schránku nepotřebuji - na svou ženu budu čekat. Chci jí říci, že... ale ona mne neposlouchá. Najednou odcházím...

A tak - vedený sérií pokynů - začíná můj klient pomalu postupovat dále do duchovního světa. Je to cesta, po které se v bezpečí mé ordinace vydali už mnozí moji klienti. Je typické, že paměť ve stavu nadvědomí expanduje a subjekt se v době hypnózy spojuje s duchovní cestou. Jak sezení pokračuje, subjekt dokáže

vnímané mentální obrazy stále lépe vysvětlit slovy. Krátké popisné věty vedou k detailním vysvětlením toho, jak vypadá duchovní svět, do kterého subjekt vstupuje.

Lidé mají k dispozici velké množství materiálů, které zahrnují sledování zdravotnického personálu, jenž sleduje mimotělní zkušenosti a zážitky blízké smrti u lidí, kteří byli smrtelně zraněni třeba při autonehodách. Tito lidé byli považováni za klinicky mrtvé a lékaři se snažili dostat je zpět z „onoho“ světa do fyzického těla. Duše jsou schopné opustit svá těla a zase se do nich vrátit - jednak v situacích, které ohrožují život jejich těl, a jednak při umírání. Lidé vyprávějí, že se vznášejí nad svými těly a že v nemocnicích vidí, jak se je lékaři snaží zachránit. Tyto vzpomínky většinou po návratu do života zmizí.

- prvních stupních hypnotické regrese do minulých životů se neliší vzpomínky subjektů, které mentálně přecházejí přes svá dřívější úmrtí, od zaznamenaných zkušeností lidí, jež na několik minut zemřeli v tomto životě. Rozdíly mezi těmito dvěma skupinami existují posléze proto, že subjekty v hypnóze si nepamatují zkušenosti z dočasné smrti v tomto životě, neboť takový zážitek nemají. Lidé v transu jsou zato schopni popsat, jak vypadá život po fyzické smrti.
- čem jsou tedy vzpomínky těchto dvou skupin lidí podobné? Obě skupiny zjišťují, že se zvláštním způsobem vznášejí okolo svých těl, pokoušejí se dotknout materiálních objektů, které se ale před nimi dematerializují. Oba typy subjektů mluví o tom, že jsou frustrováni z marných pokusů komunikovat s žijícími lidmi, kteří jim neodpovídají. Zároveň jako by je někdo přemísťoval pryč z místa, kde zemřeli. Cítí spíše klid a zvědavost než strach.

Všichni tito lidé hovoří o euforickém pocitu svobody a světla. Někteří z nich vidí průzračné bílé světlo, které je v okamžiku smrti obklopuje, zatímco jiní vidí v dálce světlo, k němuž jsou přitahováni. Často to popisují jako veřejnosti známý „tunelový efekt“.

Případ mého dalšího klienta nás zavede hlouběji do posmrtných zkušeností, než tomu bylo u prvního případu. Subjektem je šedesátiletý muž popisující prožitek své smrti v době, kdy žil jako mladá žena jménem Sally, která byla zabita Indiány z kmene Kiowa při přepadení vlaku v roce 1866. Přestože se tento a poslední případ vztahují ke zkušenosti se smrtí po mnoha předcházejících životech, jednotlivá data smrti nejsou podstatná. Nenašel jsem z hlediska vzpomínek popisujících duchovní svět žádné významné rozdíly mezi dávnověkem a moderní dobou. Lekce, které na duše čekaly a čekají, bylo a je třeba zvládnout ve všech obdobích co nejlépe.

Také bych řekl, že průměrný subjekt má téměř nulovou schopnost určit místo a zeměpisnou polohu většiny minulých životů. Je to pochopitelné, protože v raných obdobích lidské civilizace byly hranice národů a zeměpisné názvy zcela odlišné od těch dnešních. Na dřívější jména, data či zeměpisné prvky není možné se rozpomenout, ale popisy návratů do spirituálního světa a do životů na Zemi jsou velmi realistické.

Obraz dějiště případu č. 2 nás zavede na jihoamerické planiny těsně poté, co byla Sally zasažena šípem do krku. Při scénách se smrtí bývá při hypnóze velmi opatrný, protože podvědomí si tuto zkušenost často ponechává. Pacient mne v tomto případě navštívil, protože měl dlouholeté problémy s krkem. V takovém případě se obvykle doporučuje terapie uvolnění a přeprogramování. Ve všech vzpomínkách na minulé život využívám okamžiku smrti pro klidné opakování událostí tak, aby se subjekt považoval za pozorovatele - tak se zmírní bolesti a emoce.

DRUHÝ PŘÍPAD

Způsobuje vám šíp velkou bolest? Ano, jeho hrot mne zasáhl do krku... umírám (subjekt začíná šeptat a drží si rukama krk). Dusím se, krev mi stéká dovnitř, Will (manžel) mě drží v náručí, hrozná bolest, odcházím, všechno končí.

Poznámka: Duše často opouští fyzické tělo chvíli před smrtí, kdy je jejich tělo zcela zaujato velkou bolestí. Lze za to duše odsuzovat? Ať už tak nebo tak, duše zůstávají v blízkosti umírajícího těla.

Po technice zklidnění přivádím subjekt z podvědomí do úrovně nadvědomí, přes které se dostáváme ke vzpomínkám duchovní paměti.

V pořádku, Sally, přijala jsi, že umíráš, protože tě Indiáni zabili. Můžeš prosím přesně popsat pocity v okamžiku smrti?

Jako by mne nějaká síla vytlačila z mého těla ven. Vytlačila? Kam?

Byla jsem vypuzena skrz temeno hlavy. A co přesně bylo vypuzeno? No přece já.

Popiš mi, co znamená „já“. Jak vypadá to, co jsi „ty“, když to vychází temenem hlavy ven?
(pauza) Jako zářící bod světla.

Kudy vyzařuješ to světlo?

Ze své energie. Moje duše je bílá, průsvitná.

Je toto tělo stejné i poté, co opustíš tělo?

(pauza) Jako by se s tím, jak se pohybuji, světlo zvětšovalo.

Dobře, světlo expanduje, jak tedy teď vypadá? Jako visící provázek složený z chomáčků ... Jak jsi prožívala proces opouštění těla? Je to, jako když z banánu oloupeš slupku. Najednou se těla zbavíš jediným trhnutím.

Není to nepříjemné?

Ne, není. Cítíš nádhernou volnost bez bolesti. Ale jsem dezorientovaná, nečekala jsem, že zemřu (Do hlasu mého klienta vstupuje smutek. Chci, aby se ještě na chvíli soustředil na svoji duši, a ne na to, že na Zemi nechává své mrtvé tělo.).

Rozumím, Sally. Tvoje duše se cítí ztracená. V situaci, kterou procházíš, je to normální. Poslouchej mě a odpověz: říkala jsi, že ses vznášela. Můžeš se hned po smrti volně pohybovat?

Je to zvláštní. Jako bych byla rozpuštěná ve vzduchu, ale není to vzduch, nejsou tu žádné hranice, není tu gravitace, ani já nic nevážím. Jsi jakoby ve vakuu?

Ano, a stejně se i chovám, ale něco mě táhne k jasnému bílému světlu. Je tak jasné!!! Je to světlo všude stejně intenzivní? Směrem k mému tělu je trochu míň bílé, spíš šedé. Ach, mé ubohé tělo, nejsem připravená je opustit! (Subjekt byl vtažen zpět do křesla, jako by něčemu vzdoroval.)

To je v pořádku, Sally, jsem s tebou. Chci, aby sis odpočinula a pověděla mi, jestli síla, která tě v okamžiku tvé smrti vytáhla přes hlavu ven z těla, tě táhne stále. Jestli ano, můžeš to nějak zastavit?

(pauza) Když jsem byla mimo tělo, tahalo mě to s menší intenzitou. Teď cítím šťouchnutí a tahá mě to ven z těla, nechci ještě jít, ale něco chce, abych šla co nejdřív.

Asi tušíš, že je tam něco, co tě ovládá. Jak bys to popsala?

Je to nějaký druh magnetické síly, ale chtěla bych v těle zůstat trochu déle ...

Může tomuto procesu tvá duše odolávat, jak dlouho chce?

(Nastala dlouhá pauza. Zdálo se, jako by subjekt vedl nějaký vnitřní rozhovor se sebou - se Sally z dřívějšího života.)

Ano, mohu, pokud opravdu chci zůstat. (Subjekt začíná plakat.) Je hrozné, co ti divoši udělali s mým tělem! Mé krásné modré šaty jsou ušpiněné od mé vlastní krve, můj muž Will mě drží a zároveň se snaží se svými přáteli bojovat proti Kiowům.

Poznámka: Posilnil jsem imaginární ochranný štít okolo subjektu, protože právě to je velmi důležitým základem zklidňující terapie. Sallyina duše se stále vznáší nad tělem, i když jsem scénu posunul dopředu, kdy už Indiáni vykradený vůz opustili.

Sally, co dělá tvůj muž?

Je zraněný, ale (smutně) drží mé tělo a pláče nade mnou. Už pro mne prý nemůže nic udělat, ale ještě asi úplně nechápe, že je to tak. Jsem studená, ale jeho ruce drží mou hlavu, líbá mě.

A co děláš teď ty?

Vznáším se nad Willovou hlavou. Pokouším se ho utěšit. Chci, aby cítil, že moje láska neodešla. Chci mu dát vědět, že mě neztratil a že se znovu setkáme. Dostal tvoji zprávu?

Je tam žal, mnoho žalu, ale cítí moji přítomnost,

vím to. Naši přátelé stojí kolem něj a konečně ho ode mě odtrhli. Chtějí opravit vozy a pokračovat.

Co se teď děje s tvou duší?

Stále se brání tomu tlaku, který ji odtrhává od těla. Chci zůstat.

Proč?

Vím, že jsem mrtvá, ale ještě nejsem připravená opustit Willa - a chci vidět, jak mne pohřbívá. Vidiš nebo cítíš kolem sebe nějaké jiné duchovní bytosti?

(pauza) Jsou blízko, za chvíli je uvidím. Cítím jejich lásku tak, jak bych si přála, aby Will cítil tu moji. Cekají, až budu připravená. Jak čas plyne, jsi schopná Willa uklidnit? Zkousím se dostat dovnitř do jeho mysli.

Daří se ti to?

(pauza) Myslím, že aspoň trochu cítí moji přítomnost, moji lásku ...

Dobře, Sally, posuňme se v čase kupředu. Vidiš přátele z vašeho vlaku, jak tě pochovávají?

(hlas je mnohem jistější) Ano, pochovali mne. Přišel čas, abych se rozloučila. Přicházejí pro mě, jdu do jasnějšího světla.

Mnoho lidí věří, že se duše zajímají o to, co se stane s jejich tělem, když jsou fyzicky mrtvé. Opak je pravdou. Nejedná se přitom o lhostejnost k situaci a pozůstalým, je to uznání duší, že úmrtí je konečné. Naplňuje je touha rychle překonat cestu ke kráse duchovního světa.

Přesto se však mnoho duší chce po několik pozemských dní vznášet poblíž místa, kde zemřely - obvykle do chvíle, než jsou jejich fyzická těla pohřbena. Čas se pro ně zjevně zrychlí a dny na Zemi mohou být pro tyto duše jen minutami. Je mnoho důvodů, proč chtějí duše zůstat nablízku svým tělům. Často se to stává například v případech, kdy bylo jejich tělo zavražděno nebo nečekaně zemřelo při dopravní nehodě

- pak takovéto duše nechtějí odejít okamžitě. Často jsou vyvedené z míry nebo i nazlobené. Syndrom vznášení se v blízkosti místa smrti je typický, pokud zemře mladý člověk.

Náhlé oddělení se od lidského těla, dokonce i v případě, že mu předcházela dlouhodobá nemoc, je pro duši téměř vždy otřesem, který může zdržet její odchod. V tří-až pětidenním čekáním mezi úmrtím a pohřbem je cosi symbolického. Duše opravdu netrpí morbidní zvědavostí vidět, jak je její tělo pochováváno - emoce v duchovním světě nejsou takové, jaké známe zde na Zemi. Spíš jsem postřehl, že si duchovní bytosti cení úcty, kterou projevují památce jejich fyzického těla pozůstalí příbuzní a přátelé.

Jak jsme viděli v posledním případě, existuje základní důvod, proč nechce mnoho duší okamžitě opustit místo fyzické smrti. Je to touha mentálně se přiblížit ke svým nejbližším a uklidnit je předtím, než odejdou do duchovního světa. Ti, kteří právě zemřeli, nejsou svou smrtí nijak zdeptaní, protože vědí, že se se všemi pozůstalými opět setkají v duchovním světě nebo možná i v budoucích životech. Avšak truchlící na pohřbu mají pocit, že milovaného ztratili navždy.

V průběhu hypnózy si moje subjekty vzpomínaly na zklamání, které prožívaly, když se jim nedařilo účinně využít jejich energii tak, aby se mentálně dotkli pozůstalých, neboť jim v tom bránil jejich smutek a šok. Emocionální trauma pozůstalých může tak zdrtit jejich nejvnitřnější mysl, že jejich mentální schopnost komunikovat s dušemi může být narušená. Jestliže odcházející duše najde způsob, jak žijící pozůstalé utěšit - třeba jen náznakem - je obvykle spokojená a rychle se snaží opustit pozemskou astrální rovinu.

Mám vlastní zkušenost s duchovní útěchou. Moje matka náhle zemřela na infarkt. Při pohřbu jsme já i moje sestra byli plni smutku, takže naše mysl nevnímala ani obřad. Po několika hodinách jsme se s našimi blízkými vrátili do prázdného domu matky, abychom si zde odpočinuli. Já i moje sestra jsme museli zároveň upadnout do hladiny alfa. Přestože jsme byli v různých pokojích, moje matka přešla přes naše podvědomí jako bílý sněhový hřeben přes naše vlasy. Usmívala se na nás, jako by nám chtěla říct, že smrt přijala a teď je jí dobře. Potom se pomalu ztratila. Trvalo to pár okamžiků, ale byl to jakýsi závěr našeho smutku. Pak jsme oba upadli do uvolňujícího spánku v hladině delta.

My lidé jsme schopni vycítit uklidňující přítomnost duše blízkého, jehož jsme ztratili. A to zvláště v době pohřbu nebo těsně po něm. Aby duchovní komunikace překonala šok zármutku, je vhodné se uvolnit a aspoň na chvíli vyprázdnit svou mysl. V takové chvíli se otevře naše vnímavost a naladí se na pozitivní komunikaci lásky, odpuštění, naděje, posílení a ujištění, že se náš milovaný nachází na dobrém místě.

Věřím, když mi moje klientka-vdova s malými dětmi poví, že k ní v těžkých chvílích přichází část jejího muže. Moji klienti mi ze zkušeností svých duší řekli, že jsou schopni pomoci napojením se svou vnitřní myslí na duchovní svět na Zemi. A jak se moudře říká: nezemřel ten, kdo zůstal v myslích pozůstalých. V

následujících kapitolách se o této specifické paměti dozvíme více. Smrt nepřerušuje naše spojení s nesmrtelnou duší těch, kteří nás opustili, jen proto, že ztratili svou fyzickou osobnost a smrtelné tělo! Navzdory jejich zaneprázdněnosti jsou tyto duše stále schopné se k nám přiblížit, pokud je voláme.

Někdy se stane, že zmatená duše nechce po fyzické smrti opustit Zemi. Stává se tak v případě nějakého nedořešeného problému, který měl velký vliv na její vědomí. V těchto případech je jí k dispozici pomoc vyšších bytostí, které s velkou péčí pomáhají z druhé strany. Více budu o duších, které se ocitly v obtížích, hovořit ve čtvrté kapitole. Zapomeňte však předem na záhadné duchy, kteří jsou popisováni v knihách a zobrazováni ve filmech! Jsou to opravdu velmi přehnané obrazy.

Jak se můžeme nejlépe připravit na svou vlastní smrt? Naše životy mohou být krátké či dlouhé, naplněné zdravím či nemocí, ale tak jako tak vždy přijde čas, kdy se setkáme se smrtí způsobem, jenž je pro nás vhodný. Jestliže trpíme těžkou a nevléčitelnou nemocí, můžeme se vhodně připravit poté, co pominou počáteční šok, nejistota a deprese. Pokud přichází smrt náhle, prochází naše mysl skrz tento proces jakousi zkratkou. Jak se blížíme ke konci svého života, každý z nás nabývá schopnosti spojit se se svým vyšším vědomím. Úmrtí je okamžik, kdy si lehce uvědomujeme své duchovní vědomí a pociťujeme spojení své duše s věčností.

Přestože mnozí umírající prožívají spíše rezignaci než přijetí, ošetřovatelé z jejich blízkosti říkají, že téměř každý nakonec dospěje k pokojnému oddělení se od těla. Věřím, že se umírajícím otevírá přístup k nejvyššímu poznání nekonečného vědomí, což je také často vidět na jejich tváři. Mnozí v tento okamžik pochopí, že je čeká cosi úžasného a že vše, co přijde, bude dobré.

Umírající procházejí oddělením duše od fyzického těla. Smrt spojujeme se ztrátou životní síly, ale přitom opak je pravdou. Odkládáme své tělo, ale naše věčná životní energie se spojuje se silou Božské podstaty. Smrt není temnota, nýbrž světlo.

Moji klienti po rozpomenutí se na zážitek s předchozí smrtí hovoří o tom, že jsou tak naplněni znovuzískanou svobodou (bez přítomnosti fyzických těl), že se obávají znovu se vydat na svoji duchovní cestu - na místo pohody a pokoje. V následujících případech se dozvíte, jak podle nich vypadá život po životě.

II.

BRÁNA DO DUCHOVNÍHO SVĚTA

Obyvatelé starověké Mezopotámie věřili po tisíce let, že brány do nebe a z nebe se nacházejí na opačných koncích Mléčné dráhy - a nazývali je Řekou duší. Po smrti podle nich musely duše čekat, dokud se neotevře brána v souhvězdí Štřelce, a tedy na podzimní rovnodennost, kdy je den stejně dlouhý jako noc. Znovuzrození na Zemi je možné jen v době jarní rovnodennosti, a to skrze bránu v souhvězdí Blíženců, jak je známe z noční oblohy.

Moji klienti mi řekli, že pohyb duší je ve skutečnosti mnohem jednodušší. Bránou do duchovního světa je onen tunelový efekt, který prožívají, když opouštějí pozemský život. Přestože duše opouštějí těla velmi rychle, zdá se mi, že vstup do duchovního světa je velmi pečlivě připravený proces. Později, když se vracíme na Zemi do dalšího života, je cesta zpět popisována jako mnohem rychlejší.

Poloha tunelu vzhledem k Zemi je mými klienty popisována různě. Někteří vidí jeho „vchod“ přímo nad sebou, jiní tvrdí, že než do něj vstoupili, vznesli se vysoko nad Zemi. V každém případě když duše Zemi opouští, je zdržení na jeho okraji zanedbatelné. Zde vám nabízím další popisy pozorování tohoto duchovního místa.

TŘETÍ PŘÍPAD

Efekt „tunelu“

Nyní opouštíš své tělo. Vidíš, že se vzdaluješ víc a víc od místa, kde jsi umřel, od pozemské roviny. Popiš, co prožíváš.

Nejprve bylo velmi jasno, to bylo blízko Země. Nyní, kdy vcházím do tunelu, se šepí. Popiš mi ten tunel.

Je to dutina, nejasný otvor. A na jeho druhém konci je malý kruh světla. Co se s tebou děje dál?

Cítím tah, jemně zatáhnutí, myslím, že mám tímto tunelem projít. Jdu. Je stále více světlo, protože zářící kruh přede mnou se zvětšuje. Je to jako ... ano? ... Zvou mne dále.

Rozšiř kruh světla před sebou a popiš, co je na konci tunelu.

Světelný kruh se dost rozšířil, jsem za tunelem. Je tu zamračený jas, světelná mlha. Procházím přes ni.

Když opouštíš tunel, co vnímáš kromě nejasného vidění?

(subjekt ztišuje hlas) Je to takové klidné místo, jsem na místě duchů. Máš nějaké jiné dojmy?

Myšlenka! Vnímám přítomnost myšlenek všude kolem. Já ...

Snaž se co nejvíce uvolnit, nechej své dojmy lehce plynout a popisuj dále, co se děje.

Je těžké to vyjádřit slovy. Cítím myšlenky lásky, soudržnosti, vcítění. Jsou spojené s očekáváním. Čekají na mě.

Máš pocit bezpečí, nebo jsi znepokojený?

Ne, to nejsem. V tunelu jsem byl spíš dezorientovaný. Ano, cítím se bezpečně, uvědomuji si myšlenky, které ke mně přicházejí. Jsou to myšlenky pomoci, péče. Je to zvláštní, ale je tu přítomno pochopení toho, kdo jsem a proč tu jsem.

Vidíš také něco?

(tichým hlasem) Ne. Jen cítím - všude kolem je harmonie myšlenek.

Vzpomněl jsi světelnou mlhu, kterou jsi viděl po opuštění tunelu. Jsi na obloze nad Zemí?

(pauza) Ne, to asi ne. Ovšem zdá se, jako bych se vznášel nad oblaky, ale nejsou takové, jaké známe ze Země.

Vidíš Zemi? Je pod tebou?

Je to možné, ale neviděl jsem ji od okamžiku, kdy jsem vstoupil do tunelu.

Vnímáš stále nějaké spojení se Zemí, třeba skrze jinou dimenzi?

Ano, asi ano. V mé mysli je Země stále blízko, pořád se cítím s ní spojený, ale vím, že jsem v jiném prostoru.

Řekneš mi ještě něco o místě, na kterém se nacházíš?

Je stále trochu tmavé, ale stejně je pomalu opouštím.

Tento subjekt prochází zážitkem smrti, vstupuje do tunelu, a zatímco je tažen dále do duchovního světa, pokračuje jeho duše v klidném mentální přizpůsobování se stavu bez těla. Po počáteční nejistotě odráží její první dojem příjemný pocit očekávané pohody. To je ovšem společné všem mým klientům.

Přechodem přes tunel prošly naše duše vstupní branou do duchovního světa. Teď si uvědomily, že opravdu nejsou mrtvé, že jen opustily břemeno pozemského těla, které zemřelo. S tímto vědomím přichází přijetí - jeho rychlost a klidný prožitek záleží na duši samotné. Některé subjekty pozorují tyto okolnosti s přetrvávajícím úžasem, jiné - více realisticky orientované - popisují, co vidí. Velmi záleží na jejich individuální zralosti v současném životě. Nejčastěji slyším úlevný výdech a slova o tom, že je duše opět doma na onom překrásném místě.

Duše na vysoké úrovni opouští tělo tak rychle, že většina z toho, co tu popisují, je jen rozmazanou skvrnou na cestě k jejich duchovnímu domovu. Jsou to „profesionálové" a podle mého názoru je jich na Zemi velmi málo. Průměrná duše nepostupuje tak rychle, některé jsou dokonce dost váhavé. Pokud neberu v potaz řidké případy duší, které jsou zmatené náhlým úmrtím, a které se proto snaží zůstat v

blízkosti svých zemřelých těl, pak se zdá, že s postupem váhají hlavně duše mladé, jež mají za sebou jen málo předcházejících životů.

Většina mých subjektů popisuje, že jakmile opustí tunel, vidí vše velmi nejasně. Myslím, že je to způsobené hustotou nejbližší astrální roviny, jež obklopuje Zemi a kterou teozofové nazývají kamaloka. Další případ popisuje toto prostředí z pohledu klienta s analytickými schopnostmi. Duše tohoto klienta představuje významný pohled na formy, barvy a vibrace. Tyto podrobnější popisy podávají subjekty při hlubším proniknutí do duchovního světa, kdy si už zvykly na okolní prostředí.

ČTVRTÝ PŘÍPAD

Popiš, co vidíš kolem sebe, když se vzdaluješ od tunelu. Uveď všechny podrobnosti. Věci jsou vrstvené. Jak vrstvené? Připomínají dort. Vysvětli to blíže.

Myslím dort, který má úzký vrchol a dole je široký. To jsem ale neviděl hned, když jsem vyšel z tunelu. Ty vrstvy vidím až teď, jsou to vrstvy světla, zdají se mi průsvitné, vroubkované. Má duchovní svět, který vidíš, pevnou strukturu? To se právě snažím vysvětlit. Nemá, i když to tak na první pohled vypadá. Je vrstvený - světelné vrstvy jsou navzájem propletené jako vlákna. Nechci, aby to znělo tak, že jsou nesymetrické, protože symetrické jsou. Jsou ale rozdílné tloušťkou a odrazem barev v jednotlivých vrstvách. Zároveň se prohýbají dopředu a dozadu. Viděl jsem to, když jsem se vzdaloval od Země. Proč tomu tak je? Nevím, já jsem to nenavrhl...

Podle tvého popisu si představuji duchovní svět jako dlouhou řadu vrstev s velkou škálou jasnosti.

Ano, a vrstvy jsou zakřivené. Když přes ně procházím, odklánějí se ode mne. Můžeš mi popsat podrobněji jednotlivé barvy? Já jsem ale neříkal, že ty vrstvy mají nějakou barevnou škálu. Všechny jsou vlastně jen odstíny bílé. Tam, kde se pohybuji, je bílá jasnější a zářivější než tam, kde jsem byl před chvílí. Teď je kolem mne mlžná bělost, je mnohem jasnější než na konci tunelu.

Ty se tedy vznášíš přes tyto duchovní vrstvy - a co tvoje duše? Pohybuje se nahoru, nebo dolů?

Ani tam, ani tam. Prochází přímo skrz ně.

Vnímáš duchovní svět jako lineární - je to forma čar a úhlů?

Pro mne je to proměnlivá nemateriální energie, která se láme do vrstev, jež se liší svou jasností. Myslím, že mne něco táhne dál k mě další cestě, zároveň mě to uklidňuje.

Jak?

Slyším zvuky.

Jaké?

Je to jako ozvěna hudby, melodické cinkání, venkovní zvonkohra, která vibruje v rytmu mého pohybu. Velmi mě to uklidňuje.

Jiní popisují tyto zvuky jako přirozené vibrace podobné zvuku ladičky při ladění strun. Souhlasíš s tímto popisem?

(souhlasné přikývnutí) Přesně tak to je. Vnímám však i vůni a chuť.

Znamená to, že ti zůstaly fyzické smysly i po smrti? Ano, vzpomínky na ně. Vlny hudby jsou nádherné, zvonky, struny, takový klid... Mnozí cestovatelé po duchovním světě uvádějí, že hudební vibrace mají mimořádně uklidňující účinky. Zvukové vjemy začínají těsně po smrti. Některé subjekty uváděly, že hned, jakmile opustily své fyzické tělo, slyšely bzukot. Je prý podobný zvuku, který vnímáme v blízkosti telefonních drátů. Jeho intenzita se mění, jak se duše vzdaluje od pozemské astrální roviny. Mnozí uvádějí, že slyší podobné zvuky při celkové anestézii. Tyto jednoduché zvonivé zvuky jsou melodičtější, když zemřelý opustí tunel. Tato hudba byla vhodně nazvána vesmírnou energií, protože doslova oživuje duši.

Se subjekty, které hovořily o vrstevnatosti duchovního světa, jsem často diskutoval otázku, zda nejde o astrální roviny. V metafyzických písemnostech jsou často vzpomínány vrstvy v okolí Země. Astrální roviny se historicky představují jako série vyšších dimenzí nad fyzickým (hmotným) světem, který se skrze ně mísí se světem duchovním - podobné názory známe již ze starověkých indických zápisů (véd) i mladších východních textů. Popisy těchto neviditelných oblastí získávají lidé už po tisíciletí během meditace nebo pozorování při astrálním cestování. Popisy také uvádějí, že hustota astrálních rovin se vzdáleností od Země zmenšuje.

V následujícím případě hovoří duše, která i po průchodu duchovním tunelem prožívá trauma. Je to muž, který zemřel v roce 1902 ve svých šestatřiceti letech přímo na ulici Chicaga na infarkt. Zůstala po něm početná a chudá rodina s malými dětmi a ženou, kterou velmi miloval.

PÁTÝ PŘÍPAD

Vidíš jasně, co je za východem z tunelu?

Stále procházím přes okolní zpěněná oblaka.

Projdi jimi a řekni, co vidíš nyní.

Je to obrovský prostor! Takový zářivý a čistý - dokonce příjemně voní. Dívám se na nádherný ledový palác.

Pokračuj.

(vzrušeně) Je to úžasné, podobá se to zářícímu a blýskajícímu se křišťálu. Všude okolo se třpytí barevné kameny.

Mluvíš o krystalech - co ty barvy?

Jsou to hlavně odstíny bílé, ale jak se vznáším okolo, vnímám i jiné barvy, takovou třpytící se mozaiku.

Všimni si rozměrů ledového paláce, je nějak ohraničený?

Ne, celý prostor je nekonečný. Je majestátný, je naplněný klidem. Co cítíš teď?

Nevnímám to úplně, nechci jít dál. Maggie ... (vdova)

Jsi stále zmatený ze svého fyzického života v Chicagu, omezuje to nějak tvůj pohyb v duchovním světě? (Subjekt v křesle se napřímí.) Bože! Vidím přicházet svého průvodce! Ví, co potřebuji!

Co se děje mezi vámi dvěma?

Říkám, že ještě nemohu odejít, chci vědět, jestli Maggie a děti budou v pořádku.

Co na to průvodce?

Uklidňuje mě, ale já jsem plný obav.

Co jí odpovídáš?

Proč dovolil, aby se to stalo? Jak mi to mohl udělat? Způsobil nám s Maggie tolik bolesti a těžkých chvil a teď nás rozdělil!

Co na to on?

Snaží se mne uklidnit. Říká, že jsem vykonal velký kus práce a že uvidím, že můj život probíhal v souladu se záměrem. Souhlasíš s tím, co říká? V mé mysli se objevuje obraz budoucnosti. Moje rodina pokračuje beze mne, vyrovnává se s mým odchodem. Dokážu to. Stejně se znovu všichni setkáme.

Jak se přitom cítíš?

Jsem připravený na cestu a klidný... (povzdech) Tento příběh svědčil o setkání s průvodcem. Chtěl bych zde nyní připomenout interpretaci duchovního světa v obrazu ledového paláce. Dále v duchovním světě vidí subjekty budovy a místnosti zařízené nábytkem. Přitom samotná hypnóza takovýto stav nevyvolává. Je logické, že by lidé nehovořili o takovýchto fyzických strukturách v ne-materiálním světě. Můžeme ale předpokládat, že tyto scény z pozemského života slouží k tomu, aby pomohly duši překonat přechod od fyzické smrti. Tyto pohledy mají pro každou z duší individuální význam podle toho, jaké jsou její pozemské zkušenosti.

Jestliže duše vidí v duchovním světě obrazy, které jsou podobné místům, v nichž žila nebo jež navštívila na Zemi, má to svůj důvod. Duše vidí nezapomenutelný domov, školu, zahradu, hory nebo pobřeží, protože jí laskavá duchovní síla tyto známé pozemské přeludy poskytuje. Duši to totiž může uklidnit. Naše vzpomínky ze Země neumírají - ale navždy jsou přítomny v naší duchovní mysli jako snové obrazy duchovního světa v mýtických snech lidí.

Popisy prvních setkání s duchovním světem poslouchám s velkým zaujetím. Někteří vidí louky plné květů, zámecké věže, které ční do výšek, nebo duhu na čistém nebi nad vytouženou krajinou, do které se po dlouhé cestě vracují. Tyto první obrazy duchovního světa s éterickou pozemskou scénérií jsou si při každém z návratů velmi podobné a popisy klientů nabízejí jejich rozličné variace. Zjistil jsem ale, že subjekt v transu je při dalším putování do duchovního světa při popisování jeho funkčních aspektů mnohem jednoznačnější.

Předcházející případ se týkal dost nevyrovnané duše úzce spojené s její duchovní družkou Maggie, kterou zanechala na Zemi. Je zřejmé, že některé duše si s sebou nesou negativní zátěž z předchozího těžkého života déle než jiné, a to i navzdory uklidňujícímu působení duchovního světa. Lidé se domnívají, že se duše po smrti stává vševědoucí. To ale není tak úplně pravda, protože období určitého přeladování může trvat různou dobu. Záleží na okolnostech smrti, na tom, nakolik je duše spoutaná pozemskými vzpomínkami, i na duchovní úrovni duše.

Při regresi do minulých životů jsem byl často svědkem hněvu, když klient zjistil, že zemřel v mladém věku. Duše, které se vrací do duchovního světa za takovýchto okolností, jsou vyvedené z míry a zmatené tím, že své blízké opustily náhle a bez předchozího varování. Na smrt nebyly připravené a po opuštění těla pociťují smutek a odloučení.

Když je duše takto traumatizovaná, její průvodce je zpravidla první entitou, kterou duše po smrti uvidí. Tito vysoce rozvinutí duchovní učitelé jsou připraveni duši při překonávání tíhy a frustrace z předčasné smrti pomoci. Náš pátý případ může být příkladem úspěšného přeladění se na duchovní svět právě za pomoci průvodkyně, která přicházející duši pomáhá najít rovnováhu.

Zaznamenal jsem však i případy, kdy průvodci nepomáhali úplnému odstranění myšlenkového zmatku, která duši potkává u duchovní brány. Jako by k tomuto účelu byla určena jiná místa a jiné okolnosti, což souvisí s kar-mickými lekcemi týkajícími se života a smrti. Budeme o tom hovořit později. Průvodkyně v pátém případě nabídla zmatené duši krátký a zrychlený obraz budoucnosti její rodiny, a tím ji uklidnila.

Subjekty jsou však bez ohledu na stav jejich mysli po smrti plně nadšené ze znovuobjevování zázraků duchovního světa. Tyto pocity jsou ještě prohlubovány euforií z poznání, že všechny pozemské starosti a zejména fyzická bolest je už za nimi. Duchovní svět je pro vracející se duše především místem dokonalého klidu. I když by se mohlo zdát, že je duše po smrti osamělá, není tomu tak - nezůstáváme sami a bez pomoci. Neviditelná inteligentní síla vede přes bránu do duchovního světa úplně každého z nás.

Přicházející duše však nemají mnoho času na to, aby se jen tak vznášely a pozorovaly, co se kolem nich děje. Naši průvodci - duchovní druhové a přátelé - nás čekají u brány, aby nám pomohli uvědomit si, kdo jsme, a s láskou nás ujistili, že je všechno v pořádku. Jejich přítomnost cítíme vlastně od okamžiku smrti, protože nám jejich laskavá podpora pomáhá rychle se vyrovnat s návratem do duchovního světa.

III.

NÁVRAT DOMŮ

Setkání s přátelskými dušemi po smrti je nesmírně důležité. Jak je ale poznáme? Zjistil jsem, že v hypnóze se subjekty shodují v tom, jak se v duchovním světě jeví jedna duše duši druhé. Velmi často vypadá duše jako masa energie. Když spolu duše komunikují, používají často kapacitu své energie na projekci předchozích forem svého života. Promítání formy lidského života je jen jednou z nepřeborného množství forem, které na sebe mohou duše prostřednictvím své základní energetické substance vzít. V šesté kapitole budeme hovořit o dalších rysech identity duše - o jednotlivých barvách aury.

Moje subjekty většinou tvrdí, že první duší, kterou vidí v duchovním světě, je jejich osobní průvodce. Mezi průvodci a přátelskými dušemi je však rozdíl. Jestliže se duši zjeví její blízký přítel z právě ukončeného života, není třeba, aby s ní byl ještě i průvodce. Zjistil jsem ale, že průvodci jsou vždy velmi blízko a vracející se duši sledují. V následujícím případě procházela duše právě přes duchovní bránu, když potkala vyspělou duši, se kterou měla v průběhu několika minulých životů blízký vztah. Přestože tato přátelská duše není duchovním průvodcem mého subjektu, je tu proto, aby ho přivítala a dodala mu odvahy.

ŠESTÝ PŘÍPAD

Co vidíš kolem sebe?

Jako bych se kolébal na čistém bílém písku, který se kolem mě pohybuje. Jsem pod obrovským plážovým slunečníkem, který je pomalován jasnými barvami. Všechny vypadají jako pára, ale přesto drží

dohromady. Je tam ještě něco? Potkal jsi ještě někoho? Myslím, že jsem tam byl sám. Ale (dlouhé váhání) nedaleko jako by bylo nějaké světlo, které se ke mně najednou rychle blíží!

Co to je?

(vzrušeně) Strýček Charlie! (potichu) Strýčku Charlie, jsem tady...

Proč jsi potkal jako prvního právě jeho?

(hlas zní přerušovaně) Strýčku, moc jsi mi chyběl!

Opakuji otázku.

Protože jsem ho měl ze všech svých příbuzných nejraději. Zemřel, když jsem byl ještě dítě, a já jsem se s tím nikdy nesmířil. (To vše se událo v nejbližším předchozím životě subjektu na farmě v Nebrasce.)

Jak víš, že je to strýc Charlie? Poznáváš jej podle nějakých určitých rysů?

(Subjekt se spokojeně zavrtěl v křesle.) Ano, je takový, jakého si ho pamatuji - veselý, milý a milující. Pro mě byl takový navždy, (směje se)

Čemu se směješ?

Strýc Charlie je stejně tlustý, jako býval před smrtí.

Co ještě vidíš?

Strýc se směje a drží mě za ruce.

Znamená to, že má tělo a ruce?

(smích) Ano i ne. Vznáším se a on taky. Děje se to v mé mysli. Co si uvědomuji nejvíc, jsou jeho ruce natažené ke mně. Jak tě může skutečně držet, když je to duše? (pauza) Chce mě utěšit. A pak vést dále do světla.

Jak to dělá?

Jdu s ním a vzpomínáme na dobré časy které jsme spolu strávili hraním si v seně na farmě.

To tě nechává toto všechno vidět ve tvé mysli, abys věděl, kdo je?

Ano, je takový, jakého jsem ho znal v předchozím životě, a tak se ho nemusím bát. On ví, že jsem ještě stále trochu šokovaný ze své smrti. (Subjekt zemřel okamžitě po automobilové nehodě.)

Znamená to, že těsně po smrti nezáleží na tom, kolik máme zkušeností se smrtí z předcházejících životů? Je možné, že máme trochu strach, dokud se nedostaneme zpět do duchovního světa?

Není to skutečný strach - ten je nepříjemný -, je to spíš obava. Pociťuji obavu celou dobu, ale její intenzita kolísá. Havárie auta mě zastihla nepřipraveného. Ještě stále jsem trochu zmatený. Dobře, posuň se v čase dopředu.

Co teď dělá strýček Charlie?

Bere mě s sebou na místo, kam bych měl jít. Budu počítat do tří a ty tam půjdeš. Jedna, dva, tři...!

Řekni mi, co se stalo.

(dlouhá pauza) Jsou tu kolem mě jiní Udě a vypadají přátelsky. Přibližují se k nim. Zdá se, že chtějí, abych se k nim přidal.

Běž s nimi. Máš pocit, že na tebe čekají?

(jako by je poznával) Ano! Vlastně zjišťuji, že jsem s nimi už dříve ... (pauza) Nechci!!!

Co se stalo?

(velmi rozrušeně) Strýček Charlie mě opouští. Proč odchází?

(Přerušil jsem dialog, abych mohl použít uklidňující techniku, po které budeme moci pokračovat.)

Podívej se svým vnitřním zrakem. Musíš zjistit, proč tě strýček v tomto okamžiku opouští.

(uvolněněji, ale smutně) Je na jiném místě než já. Přišel, jen abychom se setkali. Jen mě sem přivedl.

Myslím, že jsem to pochopil. Úlohou strýčka bylo být tím prvním, koho uvidíš po smrti, abys viděl, že je v pořádku. Rád bych věděl, jestli se teď cítíš lépe a víc „doma“.

Ano, proto mě strýček nechal s ostatními.

Zajímavým fenoménem duchovního světa je, že lidé, kteří pro nás byli v životě důležití, jsou vždy schopni přijít nás přivítat. Dokonce i tehdy, jestliže už žijí svůj nový život v jiném těle. Vysvětlím to blíže v šesté kapitole. V desáté kapitole budeme zkoumat schopnost duše dělit svoji podstatu a být na více místech najednou, i když je přítomna v jediném těle na Zemi.

V tomto stadiu přechodu do duchovního světa se obvykle ztrácí pozemská a mentální zátěž duše. Je tomu tak ze dvou důvodů. Pečující a harmonické uspořádání duchovního světa v nás probudí vzpomínku

na to, co jsme opustili předtím, než jsme si vybrali fyzickou formu. A pak je to také úžasný vliv setkání s lidmi, o nichž jsme si mysleli, že jsme je po jejich fyzické smrti navždy ztratili. Přejdeme k dalšímu příkladu:

SEDMÝ PŘÍPAD

Mohla ses vyrovnat s prostředím v duchovním světě, řekni mi, jak na tebe působí teď.

Je tu teplo a příjemně. Už jsem si zvykla na to, že tu jsem. Chci tu zůstat navždy. Není tu žádné napětí, nejsou tu obavy, je tu jen pocit blaženosti. Vznáším se a je to krásné.

Jaký je hlavní pocit, když míjíš bránu do duchovního světa?

(pauza) Důvěrnost.

Co je důvěrné?

(zaváhání) Lidé, přátelé - myslím, že tu jsou. Vidíš je stejně, jako vidíš důvěrně známé lidi na Zemi? Jsem vzrušená z jejich přítomnosti. Z přítomnosti lidí, které jsem poznala.

Dobře, pokračuj s nimi v cestě. Co vidíš ještě?

Světla. Jsou měkká jako jemný obláček. Vypadá všechno stejně, i když se pohybuješ? Ne. Objevují se skvrny energie. Víím, že jsou to lidé!

Přibližuješ se ty k nim, nebo oni k tobě?

Je to vzájemné. Já se pohybuji pomaleji než oni, protože si nejsem jistá, co mám dělat. Uvolni se a nechej se unášet.

Řekni mi, co uvidíš,

(pauza) Teď vidím poloviční postavy. Mají jen poloviční tělo - vidím je pouze od pasu nahoru. Jsou průsvitní, jakoby načrtnutí..., vidím skrz ně.

Vidíš ještě nějaké jiné rysy těchto „lidí“?

(znepokojeně) Oči!

Vidíš oči?

Jen obrisy úst, ale spíš nic. (poplašeně) Všechny oči jsou teď okolo mě, přicházejí blíž!

Má každá entita dvě oči?

Ano.

Vypadají jako oči lidské? Mají duhovku a zřítelnici?

Ne. Jsou to větší černé kruhy, zářící světlo ...ke mně ... myslela jsem ... (vzdychne)

Pokračuj.

Začínám je poznávat. Posílají do mé mysli obrazy - myšlenky o nás. A mění se ... v lidi! V lidi s lidskými rysy?

Ano!

Podívejte se, to je on!

Co vidíš?

(začíná se smát a plakat zároveň.) Myslím, že je to - ano, je to Larry! Je vpředu před ostatními! Je první, koho opravdu vidím! Larry, Larry!

(Za pár minut, aby měl subjekt čas se vzpamatovat). Duše Larryho je před skupinou ostatních duší, které vidíš? Ano, teď vím, že ta, kterou jsem chtěla vidět, je nejmíc vpředu. Někteří z mých dalších přátel jsou vzadu.

Vidíš je všechny jasně?

Ne, ti vzadu jsou nejasní, jsou daleko, ale cítím jejich přítomnost. Vpředu je Larry a jde ke mně. Larry!

(Subjekt je rozrušený.) Ano, prožili jsme spolu nádherný život. Günter byl velmi silný, všichni v jeho rodině byli proti tomu, abychom se vzali. Jean dezertoval z válečného loďstva, aby mě ochránil před nešťastným osudem. Žila jsem tehdy v Marseilles - stále na mne čeká ... (Subjekt je velmi rozrušený, jeho minulé životy se vrší jeden na druhý.

Larry, Günter a Jean byli jejími předchozími manžely, ale jen jedinou duší. Byl jsem rád, že jsme měli možnost objasnit už v předchozích sezeních, kdo jsou tito lidé. Kromě Larryho, jejího současného manžela, byl Jean francouzským námořníkem v 19. století a Günter byl synem německých aristokratů žijících v 18. století.)

Co teď děláš?

Objímám se s ním.

Kdyby se na vás podíval někdo třetí, co by viděl? (neodpovídá)

(Subjekt je natolik upoutaný scénou se svojí spřízněnou duší, že mu tečou po tváři slzy. Chvilí čekám a pak to zkouším znovu.)

Jak by vás vnímal někdo jiný z duchovního světa právě v této chvíli?

Viděl by dvě seskupení jasného světla, jak víří kolem sebe, aspoň si myslím ... (Subjekt se začíná uklidňovat, pomáhám ženě utřít si z tváře slzy.)

Objímáme se, vyjadřujeme si lásku, jsme spojení a jsme šťastní!

Co se stalo potom, když jsi potkala svoji spřízněnou duši?

(Subjekt křečovitě svírá opěradla křesla.) Oni jsou tady všichni! Předtím jsem je jenom cítila. Ted' ke mně přicházejí blíže! To se událo už poté, kdy k tobě přišel tvůj muž? Ano! Mami! Přichází ke mně! Ona mi tak chyběla! Mami ... (Subjekt znovu začíná plakat.)

To je v pořádku ...

Prosím, teď se mě na nic neptej - chci si tuto chvíli prožít. (Zdá se, že subjekt tiše rozmlouvá se svojí matkou z posledního života.)

(chvilí čekám) Víím, že se raduješ z tohoto setkání, ale teď mi pomoz a mluv o tom, co se děje.

(nepřítomným hlasem) Držíme se ... je krásné s ní znovu být!

Jak se můžete držet, když nemáte těla?

(Rozhořčeně si povzdychne.) Obklopujeme se navzájem světlem - to je přece jasné!

Jaký je to pocit, když jsi duše?

Jako když se zabalíš do zářivého jasného světla lásky.

Chápu.

(Subjekt přerušil náš rozhovor smíchem, který prozrazuje poznání.) Time! To je můj bratr. Zemřel také mladý (Utopil se ve čtrnácti letech v jejím předchozím životě.). Je nádherné, že se znovu vidíme. (Subjekt kyne rukou.) A tam je moje nejlepší přítelkyně Wilma od sousedů, smějeme se spolu na kluky, jak jsme to dělávaly v její mansardě.

(Subjekt uviděl svoji tetu a pár dalších přátel.)

Co podle tebe určuje pořadí, ve kterém tě tito lidé přicházejí pozdravit?

(pauza) Asi to, co jeden pro druhého znamenal a znamená.

Ale s některými jsi žila mnoho životů, zatímco s jinými jenom jeden nebo dva.

Se svým mužem jsem byla nejdéle.

Je nablízku tvůj průvodce?

Je tu, vidím ho - vznáší se nedaleko. On také zná některé mé přátele.

Proč říkáš, že je tvůj průvodce on - a tedy muž?

Vyjadřujeme to, co ze sebe chceme ukázat. On pro mne vždy představoval mužskou podstatu. Je to správné a velmi přirozené.

Ochraňoval tě ve všech tvých životech?

Jistě, a stejně je tomu i po smrti. Je tady a je to stále můj ochránce.

„Přijímací výbor“, který na nás čeká při našem vstupu do duchovního světa, je předem naplánovaný. Poslední případ demonstruje, jak mohou mladé přicházející duše pomoci známé tváře. Zjistil jsem, že počet entit, které přicházející čekají a vítají po každém životě, je různý, protože záleží na potřebách té které konkrétní duše. Zjistil jsem, že naši duchovní druhové přesně vědí, kdy a kde nás mají čekat. Často je entita, která pro nás měla mimořádný význam, v popředí čekajících. Množství čekajících se nejenže mění po každém životě, ale dokonce se i drasticky redukuje, až u pokročilých duší nečeká nikdo, protože tyto duše nepotřebují duchovní útěchu. Devátý případ, uvedený na konci této kapitoly, je příkladem právě takového vstupu do duchovního světa.

Šestý a sedmý případ představují jeden ze tří způsobů, kterými jsou přicházející duše přijímány do duchovního světa. Obě duše z minulých případů se krátce po smrti setkaly s hlavní entitou, za kterou stály další, poněkud méně významné. V sedmém případě poznala duše ty, kteří ji očekávali, rychleji než duše v šestém případě. Duše, které potkáváme hned po smrti, jsou obvykle naši rodiče, manželé, babičky a dědečkové, strýcové a tety, sourozenci, bratrance a drazí přátelé z minulých životů. Byl jsem svědkem některých emocionálně velmi silných scén, které provázely sezení s mými klienty právě v této

fázi cesty. Tato emocionální setkání, ke kterým dochází mezi dušemi, jsou jen přípravou na náš následující odchod do specifické skupiny entit odpovídající úrovni zralosti naší duše. Setkání se se specifickou skupinou způsobuje další emocionální zážitek subjektu, který se nachází ve fázi nadvědomí. Duchovní organizace takovýchto skupin a způsob, jakým jsou mezi sebou vzájemně propojené, popíši v následující kapitole.

Nyní je důležité, abychom pochopili, že entity, které nás vítají, nemusejí být součástí naší skupiny duší. Je to dáno tím, že ne všichni lidé žijící v naší blízkosti jsou na stejné úrovni vývoje. Objeví se proto, že se rozhodly, že se s námi setkají hned po smrti, aby nám projevily lásku. To ale neznamena, že jsou všichni členy právě naší duchovní „studijní“ skupiny, do které se zařazujeme na konci této cesty.

Například v šestém případě byl strýček Charlie zjevně mnohem pokročilejší duší než můj subjekt. Charlie dokonce mohl působit jako duchovní průvodce. Pro mne bylo zřejmé, že hlavní Charlieho úlohou bylo pomoci klientovi z případu šest překonat náhlé úmrtí, ale jeho odpovědnost vůči němu pokračovala právě i po smrti subjektu. V sedmém případě byl důležitým prvním kontaktem Larry, skutečný duchovní druh, který se nacházel na stejné duchovní úrovni jako můj subjekt. V tomto případě si všimněte, že duchovní průvodce mého subjektu nebyl mezi bývalými příbuznými a přáteli nijak nápadný. Postupně, jak probíhala scéna, bylo jasné, že celý proces řídí duchovní průvodce, který ale sám zůstává v pozadí. To jsem pozoroval v mnoha případech.

Druhým způsobem setkávání se po smrti je poklidné a plnohodnotné setkání se s naším duchovním průvodcem, kterému není přítomen nikdo další (viz pátý případ). Osmý případ také ilustruje tento typ setkání. Typ posmrtného setkání závisí na konkrétní volbě našeho duchovního průvodce a také na povaze přicházející duše. Zjistil jsem, že délka prvního setkání s našimi průvodci je po každém ze životů různá a závisí na okolnostech předchozího života.

Osmý případ ukazuje, jak blízký vztah mají lidé se svými duchovními průvodci. Mnozí průvodci mají zvláště znějící jména, zatímco jiní je mají zcela konvenční. Bylo pro mne zajímavé zjistit, že staromódní náboženské pojmenování „anděl“ je nyní používáno spíše metafyzicky k pojmenování empatického ducha. Upřímně řečeno jsem dříve slovo „anděl“ odmítal s tím, že je hloupé a naplněné chtivým myšlením a také reprezentující překonanou mytologii, neboť je v rozporu s moderním světem. Dnes už si to nemyslím.

Často jsem slyšel, že duše samotná je bezpohlavní. Nyní klienti říkávají, že pohlaví není důležité. Zjistil jsem, že všechny duše mohou vyjadřovat a často i vyjadřují mužské či ženské mentální pocity podle toho, kterou formu identity preferují. Šestý a sedmý případ ukazují, jaký význam má pro přicházející duši setkání se známými tvářemi, jež ale tyto duše identifikují právě i podle pohlaví. Totéž platí i v následujícím případě. Dalším důvodem, proč jsem vybral právě tento následující případ, bylo ukázat, proč si duše vybírají, jak budou působit na ostatní v duchovním světě ve své lidské podobě.

OSMÝ PŘÍPAD

Právě jsi opustila pozemskou astrální rovinu a pohybuješ se dále do duchovního světa.

Řekni mi, co cítíš.

Ticho, klid.

Vidíš někoho přicházet?

Ano, svoji přítelkyni Ráchel. Je při mně vždy, když umírám.

Je Ráchel tvoje duchovní družka, která s tebou byla ve tvých minulých životech, nebo je to někdo, kdo zůstává na duchovní úrovni?

(mírně rozhořčeně) Samozřejmě tu nezůstává! Je se mnou často -v mé mysli - když ji potřebuji. Je mou strážkyní. (Mluví s majetnickou pýchou.)

Poznámka: Charakteristiky průvodců, jimiž se odlišují od duchovních druhů a dalších pomocných entit, budou uvedeny v osmé kapitole.

Proč tuto entitu označuješ ženským rodem? Vždyť předpokládáme, že duch je bezpohlavní!

Je to tak - vzato teoreticky —, protože jsme schopni být muž i žena. Ráchel chce, abych ji vnímala jako ženu a viděla ji jako ženu. Je to vlastně její mentální záležitost.

Musíte být během své duchovní existence buď mužskou, nebo ženskou formou?

Ne. V době, kdy existujeme jako duše, jsou období, kdy více inklinujeme k jednomu konkrétnímu pohlaví. Projeví se to, co přirozeně preferujeme.

Můžeš popsat Ráchel, jak se ti v této chvíli jeví?

(potichu) Mladá žena, tak si ji pamatuji nejvíce, malá, s jemnými rysy, s jasnou tváří, naplněnou poznáním a láskou. Poznala jsi Ráchel na Zemi?

(s nostalgií) Kdysi dávno mi byla velmi blízká a teď je mou průvodkyní.

Co cítíš, když se na ni díváš?

Zklidnění, klid a lásku.

Díváte se na sebe lidským způsobem - očima?

(nesvá) Je to něco podobného, ale přesto je to jiné. Je za tím mysl, kterou používáme namísto očí, protože tak jsme na to zvyklí ze života na Zemi. Samozřejmě že můžeme dělat stejné věci, jaké dělají lidé na Zemi.

Je možné dělat v duchovním světě totéž, k čemu nám na Zemi slouží oči?

Když se podíváš do očí určité osoby, případně člověka, kterého jsi právě uviděl, a uvidíš světlo, jež jsi už kdysi znal... říká ti to o něm něco. Jako člověk nevíš proč, ale tvoje duše si to pamatuje.

Poznámka: Slyšel jsem od svých klientů o světle duchovní identity odrážejícím se mnoha způsoby v lidských očích duchovního druha. Co se mě týče, uvědoměle jsem zažil okamžité poznání ve svém životě jen jednou, a to v okamžiku, kdy jsem poprvé uviděl svoji ženu. Je to překvapující a trochu tajuplné.

Říkáš, že někdy se dva lidé na Zemi setkají a mají pocit, že se znají už z dřívějšíka?

Ano, odpovídá to obsahu pojmu déjá-vu ⁴). Vrať se do duchovního světa za Ráchel. Pokud by tato tvoje průvodkyně skrze tebe neprojektovala obraz sebe samé jakožto lidské formy, poznala bys ji i jinak?

Ano, samozřejmě - vždy můžeme jeden druhého identifikovat bez přítomnosti mysli. Ale takto je to hezčí. Já vím, že to zní bláznivě, ale je to jakoby společenská záležitost - vidět přátelskou tvář je prostě lehčí.

Pomáhají lidské tváře, které jsi poznala v minulých životech, přizpůsobení se duše po odchodu ze života na Zemi?

Ano, jinak by ses zpočátku cítil trochu ztracený, osamělý a snad i zmatený. Pomáhá mi rychleji si zvyknout, neboť vidím lidi. A vidět Ráchel hned po příchodu je vždy velká podpora.

Zjevuje se ti Ráchel v lidské formě vždy hned po každé smrti, aby ses tímto způsobem přeorientovala na duchovní svět?

(nedočkavě) A no -přesně tak to dělá! A ochraňuje mě. Cítím se lépe, když vidím ostatní, které jsem znala dříve.

Povídáš si s těmi lidmi?

Ne doslova. Komunikujeme v mysli.

Telepaticky?

Ano.

Je možné, aby mezi sebou duše vedly soukromý rozhovor, který ostatní duše nezachytí?

(pauza) Pokud je to důvěrné, tak ano.

Jak to dělají?

Dotykem. Jmenuje se to dotyková komunikace.

Poznámka: Když jsou dvě duše těsně vedle sebe, jsou spojené. Moji klienti říkají, že mohou vysílat soukromé myšlenky dotykem, což se mezi lidmi projeví jako určité elektrické zvukové impulzy. Ve většině případů mi subjekty v hypnóze nechtějí o těchto důvěrnostech vyprávět.

Můžeš mi objasnit, jak mohou duše vytvářet lidské rysy?

Pomocí vlastní energie. Jednoduše pomyslíme na rysy, které chceme. Ale nevím, jak ti mám vysvětlit, odkud máme tuto schopnost.

Pověz mi tedy, proč ty, ale i ostatní duše vytváříte při různých příležitostech určité rysy?

(dlouhá pauza) Závisí to na tom, kde se právě na své cestě nacházíme, když někoho potkáme. Také to závisí na stavu naší mysli. K tomu se chci dostat.

Pověz mi více o poznávání.

Víš, poznání závisí na tvém pocitu při setkání. Ukážou ti, co chtějí, abys z nich viděl, a co si myslí, že bys vidět chtěl. Závisí to i na okolnostech vašeho setkání.

Můžeš být konkrétnější? Jaké různé okolnosti mohou způsobit, že se energie materializuje do určité formy v závislosti na přítomnosti jiných duší?

Rozdíl je v tom, jestli se nacházíš na své, nebo na cizí půdě. V jednom případě ti mohou ukázat určité rysy, ve druhém můžeš vidět něco úplně jiného.

Poznámka: Pojem duchovní teritorium vysvětlím později, až pronikneme hlouběji do duchovního světa.

Chceš říct, že při vstupu do duchovního světa ti duše může ukázat jednu tvář a později v jiné situaci zase jinou?

Ano.

Proč?

Jak jsem ti řekla, způsob, jakým se jeden druhému prezentujeme, závisí na tom, co právě cítíme. Jaký je náš vztah s danou osobou a kde se právě nacházíme.

Řekni mi, jestli tomu správně rozumím: totožnost, kterou jedna duše druhé prezentuje, závisí na času a místě v duchovním světě a také na náladě a možná psychologickém stavu v okamžiku setkání?

Jistě. A funguje to oboustranně. Je to vzájemné.

Jak potom při všech takovýchto změnách poznáme pravý charakter vědomí duše?

(směje se) Obraz, který vytváříme, nikdy neskrývá, kým skutečnějsme. Nejde o stejný druh emocí, kteří známe ze Země. Je to mnohem abstraktnější. Důvod, proč vytváříme určité rysy a myšlenky, je založen na uskutečňování pocitů. Pociť? Máš na mysli pocity z určitého období? V určitém smyslu ano, protože tyto lidské rysy byly součástí našich fyzických životů na různých místech, kde jsme objevovali nové věci, rozvíjeli své city. Je to pro nás kontinuální záležitost.

Pokud tedy máme v každém z prožitých životů jinou tvář, kterou z nich máme mezi životy?

Mísíme je. Vybíráme si tu tvář, podle níž tě jiná osoba nejlépe pozná —podle toho, co právě chceš vyjádřit.

A co komunikace bez toho, aby duše vytvářely lidské rysy?

To je samozřejmě normální, ale mentálně se lépe spojuji s lidmi, kteří mají určité rysy tváře.

Upřednostňuješ nějaké speciální rysy tváře?

Mám ráda tvář s vousy, s drsnou bradou.

Takovou, jakou jste měla, když jste v předcházejícím životě byla Jeff Tanner, kovboj z Texasu?

(smích) To je ono! A tuto tvář jsem měla i v jiných životech.

Ale proč jako Jeff? Je to snad proto, že jste spolu byli v minulém životě?

Ne, cítila jsem se dobře jako Jeff. Byl to šťastný, nekomplikovaný život. Vypadala jsem výborně! Moje tvář se podobala těm z billboardových reklam na cigarety, které vidíme podél dálnic. (směje se) Líbí se mi, když mohu ukazovat Jef-fovu mužnou bradu.

To byl ale jen jeden život. Lidé, kteří v tom životě s tebou nebyli, tě v tomto životě nepoznají.

Ale ne, oni rychle poznají, že jsem to já. Mohu se rychle změnit v někoho jiného, jenže teď se mám nejradši jako Jeff.

To potvrzuje to, co jsi říkala dříve, že každý z nás má jen jednu totožnost bez ohledu na počet tváří, které můžeme vytvářet jako duše.

Ano, každého vidíš takového, kým doopravdy je. Někteří chtějí ukázat svou nejlepší tvář, aby vyvolali co nejlepší dojem - nedoceňují to, že důležitější je, oč usilujeme, a ne, jak vypadáme. Často se bavíme, když se duše zabývají tím, jakým dojmem působí. Dokonce si modelují tváře, které na Zemi nikdy neměly, ale to je v pořádku.

Máš na mysli méně zkušené duše?

Obvykle takové opravdu jsou. Mohou se zablokovat. Ale nemusíme je odsuzovat, nakonec budou v pořádku.

Představoval jsem si duchovní svět jako místo dokonalého poznání a inteligentního vědomí, ale z tvého výkladu se zdá, že duše mají podobně marnivé způsoby, jako by byly na Zemi.

(exploze smíchu) Lidé zůstanou lidmi bez ohledu na to, jak vypadali ve fyzických životech!

Vidíš duše, které odešly na jinou planetu, než je Země?

(pauza) Jednu, zatím...

Jaké rysy mají duše přicházející z jiných planet? (vyhýbavě) Jsou - podobné jako naše, mohou však převzít libovolně rysy, které jsou vhodné pro komunikaci.

Poznámka: Získávání informací od duší subjektů, jež jsou schopny si vzpomenout na své předcházející životy v jiných než lidských tělech, je vždy vzrušující. Jak uvidíme později, takovéto vzpomínky mají obvykle starší, duchovně pokročilejší duše.

Je tato schopnost duše projevit se různými rysy darem od Stvořitele, který je založený na duchovní potřebě?

Jak to mám vědět? Nejsem Bůh!

Představa, že duše mohou zažívat stejné poklesky jako lidé, je pro někoho určitě překvapením. Odpovědi z osmého případu, ale i mí ostatní klienti naznačují, že většina z nás má stále daleko do dokonalých bytostí v duchovním světě. Základním smyslem reinkarnace je sebezdokonalování. Základem mé práce je mapování psychologického větvení lidského vývoje v duchovním světě i mimo něj.

Ukázal jsem význam setkání se s jinými entitami při vstupu do duchovního světa. Kromě uvedených setkání se svými průvodci nebo jinými známými bytostmi jsem vzpomněl i třetí způsob posmrtného návratu. Je to případ, kdy na duši nikdo nečeká, což může být dost nepříjemné.

Ačkoli tento případ nenastává často, v takovém případě jsem vždy pociťoval účast, když lidé popisovali, jak jsou nesení neznámou silou úplně osamělí až na konec cesty, kde se nakonec setkají s jinými. Je to, jako byste přistáli v cizí zemi, kde jste už kdysi byli, ale bez pomocníků, kteří by vám pomohli s kufry, nebo bez orientačních směrůvek. Nejvíc mi v těchto případech vadí zjevná nemožnost duše se aklimatizovat.

Moje chápání pocitů duše, která cestuje osaměle, není totožné s tím, jak situaci prožívají samy tyto duše. Lidé této kategorie jsou totiž zkušenými cestovateli. Zdá se, že jako starší zkušené duše nepotřebují vstupní oporu průvodců a příbuzných. Přesně vědí, kam po smrti jdou. Procházejí tak zrychleným procesem, aby se co nejdříve dostaly tam, kam patří.

Devátý případ je příběh klienta, který v průběhu tisíců let prožil velké množství životů. Asi Osm životů před tím nynějším se přestal při vstupu do duchovní sféry setkávat se svými průvodci.

DEVÁTÝ PŘÍPAD

Co cítíš v okamžiku smrti?

Velkou úlevu. Rychle odcházím.

Popiš svůj odchod ze Země a vstup do duchovního světa.

Vystřelil jsem jako paprsek světla a jsem na cestě.

Bylo to vždy tak rychlé?

Ne, až několik posledních životů.

Proč?

Znám cestu, nepotřebuji přítom nikoho - spěchám.

Nevadí ti, že tě nikdo nečeká? (směje se) Byly doby, kdy mi bylo příjemné, že mne někdo čeká, ale teď už to nepotřebuji. Kdo rozhodl, že můžeš vstupovat do duchovního světa bez pomoci?

(pauza a pokrčení ramen) Bylo to společně rozhodnutí mne a mých učitelů ve chvíli, kdy jsem věděl, že už to zvládnou sám.

A necítíš se příliš osamělý?

Nejsem malý, nepotřebuji držet za ruku. Víím, kam jdu, a snažím se tam rychle dostat. Jsem tím přitahovaný jako magnetem a prostě se těším z rychlé jízdy.

Vysvětli mi, jak probíhá tento proces - to přitahování do místa určení.

Jedu na vlně, na paprsku světla. Je to elektromagnetický paprsek? Hm, je to podobné jako vlnová pásma při ladění rádia, kdy kdosi kroutí kolečkem a nachází moji frekvenci.

Říkáš, že jsi veden neviditelnou silou, kterou nemůžeš moc ovlivňovat. Takže nemůžeš věci urychlit, jako jsi to udělal hned po smrti?

NÁVRAT DOMŮ

Ne, musím následovat vlnová pásma světla. Vlny postupují jedním směrem a já s nimi plavu. Je to lehké. Dělalí pro vás všechno, co potřebujete.

Kdo to pro tebe dělá?

Ten, kdo to řídí. Opravdu nevím.

Takže ty to neřídíš. Nejsi zodpovědný za to, abys cestu do místa, kam se máš dostat, našel samostatně?

(pauza) Moje mysl je naladěná na vlnu, splývám s rezonancí.

Rezonancí? Slyšíš zvuky?

Ano, ta vlna vibruje a já jsem zároveň uzavřený uvnitř ní.

Vraťme se k tvému srovnání s rádiem. Je tvé duchovní cestování ovlivněné vibracemi různých frekvencí typu vysokých, středních a nízkých frekvencí?

(se smíchem) Ano, to není špatné! Jsem jakoby naváděn paprskem světla a zvuku, které obsahují i moji vlastní frekvenci.

Nerozumím, jak je možné kombinovat světlo a zvuk, aby vznikly směrové vlny.

Představ si obrovskou ladičku v stroboskopické lampě.

Je tam tedy energie?

Máme energii - v energetickém poli. Není to jen vlna, na které cestujeme, zároveň sami generujeme energii. Umíme tyto síly využívat v závislosti na míře našich zkušeností.

Takže tvoje úroveň zralosti ti umožňuje částečně řídit rychlost a směr cestování.

Ano, ale nikoli v této fázi. Později, až se přiblížím k cíli, se mohu pohybovat samostatněji. Teď jsem přitahovaný a mám následovat vlnu.

Dobře, zůstaňme u toho a ty popisuj, co se děje dále. (krátká pauza) Pohybují se sám. Zabydluji se ve svém prostoru, jdu, kam patřím.

V hypnóze spolupracuje analytická vědomá mysl s myslí nevědomou, aby přijala a zodpověděla otázky směřované k hluboko usazeným vzpomínkám. Subjekt v devátém případě je elektrotechnický inženýr, a proto k vyjádření svých duchovních pocitů využívá některých technických pojmů. Tyto jeho dispozice jsem při sugesci posilňoval vhodným usměrňováním Každý subjekt vnáší do popisu duchovního cestování svou oblast znalostí. V tomto případě byla při popisu využita jeho znalost fyzikálních zákonů, zatímco někdo jiný by řekl, že duše cestuje v této fázi ve vakuu.

Dříve, než budeme pokračovat v popisu další cesty duše do duchovního světa, bych chtěl věnovat pozornost těm entitám, které se na cestě po fyzické smrti nedostaly tak daleko anebo se odchýlily od běžné cesty.

IV.

ZTRACENÉ DUŠE

Některé velmi těžce poškozené duše nenajdou správnou cestu nazpět do svého duchovního domova. Když to srovnáme se všemi vracejícími se entitami, není množství těchto abnormálních duší velké. Ale to, co se jim stalo na Zemi, je významné, neboť to má vážný dopad na další in-karnované duše.

Existují dva typy ztracených duší: ty, které nepřijaly fakt, že jejich fyzické tělo je mrtvé, a nechtějí se vrátit do duchovního světa kvůli své vnitřní úzkosti, a pak ty duše, které byly během života kontaktovány s násilím či kriminálními abnormalitami. V prvním případě je vše na volbě konkrétní duše, ve druhém pomáhají těmto duším při „rehabilitaci“ jejich průvodci. Protože okolnosti související s každým uvedeným typem duší jsou různé, budu se jim věnovat jednotlivě.

První typ těchto duší označujeme za duchy. Tyto duše odmítají po fyzické smrti návrat do svého duchovního domova a často mají nepříjemný vliv na živé ve svém okolí. Tyto ztracené duše jsou někdy nesprávně označovány za demony (démonické duše), protože bývají obviňovány ze vstupování do myslí lidí s úmyslem jim škodit. Subjekt negativních duchů byl předmětem vážných výzkumů parapsychologie.

Bohužel tato oblast duchovnosti přitahuje i okrajové elementy bez skrupulí spojené s okultizmem, kteří stavějí na emocích ovlivnitelných lidí.

Duch v takovéto složité situaci bývá obvykle nezralou entitou, která během pozemského života neukončila svoje plány. Obvykle nemusí mít žádný vztah k žijícím osobám, které ovlivňuje. Je pravda, že někteří lidé jsou náchylnější k tomu, aby přijímali zlé duchy, jež se takovýmto způsobem snaží projevit svou ufnukanou povahu.

To znamená, že někdo může v hluboké meditaci příležitostně zachytit od takovýchto duchů nepříjemné signály, jež mohou být frivolní až provokativní. Tyto nevyrovnané entity nejsou duchovními průvodci. Skuteční průvodci jsou léčitelé a neprojevují se vtíravými uštěpačnými poznámkami.

Tito číhající duchové se častěji zdržují v určitých geografických oblastech. Výzkumníci specializující se na tento fenomén udávají, že tyto zmatené entity jsou přitahované do oblastí mezi nižší astrální rovinou Země a duchovním světem. Na základě svého vlastního výzkumu jsem dospěl k závěru, že tyto duše nejsou ztracené v prostoru ani nejsou démonické. Rozhodly se zůstat po fyzické smrti určitou dobu v pozemské rovině, dokud nepřekonají rozpor a nevyrovnejší se s odchodem.

Podle mého názoru jde o poškozené duše, což se projevuje viditelným zmatkem a úzkostí, ba dokonce nepřátelstvím, a to do takové míry, že nechtějí, aby se k nim jejich průvodci vůbec přiblížili. Víme, že negativní ztracená entita může být eliminována různými způsoby, například exorcizmem ⁵⁾, abychom jejich vliv na lidské bytosti zastavili. Takovéto maj etnické duchy můžeme vyzvat, aby opustili pozemskou rovinu a přešli do duchovního světa.

Pokud v duchovním světě panuje určitý pořádek a existují v něm průvodci, kteří se o nás starají, jak je možné, že mohou existovat takovéto duše, které se nedokáží adaptovat a svou negativní energií ovlivňují inkarnované bytosti? Možným vysvětlením je, že když je ve fyzickém světě tak mnoho odchylek od normálu, je možné připustit i odchylky od normálního konce pozemského života duší. Nešťastné duše bez těla, které jsou „chyceny v pasti“, jsou možná součástí Velkého Plánu. Až jsou připraveny, jsou odvedeny z pozemské astrální roviny na své místo v duchovním světě.

Teď se zaměřím na mnohem běžnější typ ztracených duší, o nichž jsem se už zmiňoval. Jsou to ty, které se podílely na zločinech. Můžeme se zamýšlet nad tím, zda lze pokládat takovouto duši za nevinnou, když je inkarnovaná v těle s kriminálním mozkiem. Nese zodpovědnost lidské ego, nebo mysl? Neboje to totéž? Někdy mi klient říká, že se cítí být ovládaný nějakou vnitřní silou, jež mu radí, aby prováděl zlé věci. Existují mentálně nemocní lidé, kteří se cítí být ovládaní protichůdnými silami dobra a zla, nad jejichž působením nemají kontrolu.

Po rocích práce s rozšířeným vědomím lidí v hypnóze jsem došel k zvěru, že pět lidských smyslů může na lidskou psýchu působit negativně. Svě věčné Já vyjadřujeme přes dominantní biologické potřeby a tlaky stimulujícího prostředí, které jsou pro inkarnovanou duši dočasné. Ačkoli uvnitř lidské formy neexistuje skryté ani zlověstné Já, některé duše se nedokáží úplně přizpůsobit. Lidé, kterým chybí tato harmonie s jejich vlastním tělem, se cítí v životě oddělení od sebe samých.

Tato okolnost neospravedlňuje duši od její povinnosti udělat všechno proto, aby se vyhnula účasti na zločinných aktivitách na Zemi. Vidíme to na lidském svědomí. Je velmi důležité rozlišovat mezi tím, co je vliv negativní síly naší mysli, a co není. Pokud slyšíme vnitřní hlas, který nás nabádá ublížit sobě nebo jiným, není to démonická entita, cizí přítomnost ani zlomyslný zrádný průvodce. Negativní síly vyvěrají z nás samých.

Pokud člověk s destruktivními podněty vznikajícími z emocionálního nepořádku nepracuje, rozvoj duše se zastaví. Ti z nás, kteří zažili a ve svých životech nevyřešili nějaké osobní trauma, v sobě nesou zárodky vlastní destrukce. Tato úzkost má vliv na naši duši a my se necítíme být celiství. Například závislost na někom či něčem a nadměrná touha po někom či něčem jsou výsledkem osobní bolesti znemožňující zdravé duši, aby se projevila, a dokonce mohou držet duši jakoby svázanou ve vlastním těle.

Znamená snad rozmach současného násilí, že dnes existuje více duší s tendencí konat zlo, než tomu bylo v minulosti? Pokud nic jiného, pak tento názor podporuje nadměrná populace a kultura drog, které ovlivňují lidské vědomí. Pozitivní stránkou je mezinárodní nárůst vědomí osobní pomoci lidem, kteří trpí.

Dozvěděl jsem se, že v každém období krvavé historie na Zemi existovalo významné množství duší, které nebyly schopné odolat lidské krutosti a úspěšněji překonat. Duše, které se nacházejí v tělech s genetickou dispozicí abnormální biochemie mozku, se v násilném prostředí dostávají do rizika. Vidíme děti, které mohou být tak zničené psychickým a emocionálním násilím v rodině, že jako dospělí jsou schopni bez pocitu lítosti páchat zvěrstva. Jestliže duše nejsou stvořené dokonalé, může být jejich přirozenost během vývoje v takovém životě negativně ovlivněná.

Pokud jsou naše provinění mimořádně vážná, nazýváme je zlem. Klienti mi říkávají, že žádná duše není vnitřně zlá, ale že může tento sklon získat v lidském životě. Pro patologické lidské zlo jsou charakteristické pocity osobní neschopnosti a slabosti, které jsou stimulované bezmocnými oběťmi. I když by duše, které se účastní skutečně zločinných činů, mohly být všeobecně pokládány za méně vyvinuté, jejich nezralost na druhé straně neznamená automatické přejímání zlého chování od poškozené lidské osobnosti. Vývoj duše zahrnuje přechod od nedokonalosti do dokonalosti, který je založen na překonávání náročných úloh lidského těla v průběhu jednotlivých životů na Zemi. Duše mohou mít sklon vybírat si takové prostředí, ve kterém si pak trvale počínají zle nebo se zvrhnou ve zlé. Takto zvolený ubohý život může identitu duše poškodit. Avšak všechny duše jsou zodpovědné za to, jak si vedou v tělech, do kterých se inkarnovaly.

V následující kapitole uvidíme, jakým způsobem procházejí duše přehledem svého posledního života za přítomnosti průvodců, a to dříve, než se setkají se svými přáteli. Co se však stane duším, které - když byly v lidských tělech -způsobily jiným mimořádné utrpení? Pokud duše není schopná zmírnit nejnásilnější lidské podněty, když je v těle, jakou za to nese zodpovědnost po skončení života na Zemi?

To nastoluje tradiční náboženskou otázku existence nebe a pekla.

Na stěně mé kanceláře visí egyptský obraz s názvem Soud podle Knihy mrtvých, který je mytologickým rituálem smrti starým sedm tisíc let. Starověcí Egypťané byli smrtí a záhrobním světem posedlí, protože v jejich kosmickém panteonu smrt představovala život. Obraz ukazuje právě zemřelého muže, který přichází na místo mezi krajinou živých a královstvím mrtvých. Čeká na jakési „zvážení“, aby mohly být posouzeny jeho hříchy. Místrem tohoto rituálu je bůh Anubis ⁶⁾, který pečlivě váží mužovo srdce na jedné misce vah, jejíž protiváhu tvoří pštroší pero pravdy na misce druhé. Takže to bylo srdce, a ne hlava, co pro Egypťany ztělesňovalo duši - svědomí osoby. Tato chvíle byla velmi napínavá. Monstrum s krokodýlí hlavou ⁷⁾ a otevřenou tlamou čeká, a pokud špatné činy převýší konané dobro, srdce sežere. Pokud duše tímto vážením neprojde, znamená to konec její existence.

Moji klienti tento obraz několikrát komentovali. Metafyzicky orientovaná osoba by řekla, že do posmrtného království nemá zakázán vstup nikdo bez ohledu na to, jak nepříznivý je stav „jeho“ vah. Je to pravda? Mají všechny duše možnost vrátit se do duchovního světa, aniž by byl brán ohled na jejich chování v pozemských tělech?

Než odpovím, měl bych uvést, že velká část společnosti věří, že ne všechny duše odcházejí na stejné místo. Moderní teologie už před hříšníky nezdůrazňuje ideu pekelného ohně ani mlýnského kamene. Přesto však mnohé náboženské sekty uvádějí duchovní koexistování dvou mentálních stavů - dobra a zla. Pro zlou duši je trestem oddělení od její božské podstaty.

Tibetská kniha mrtvých, která je mnohem starší než Bible, popisuje stav vědomí mezi životy - bardo ⁸⁾ - jako dobu, kdy „nás duchovně odděluje zlo, kterého jsme nabyli“. Je snad víra lidí vyznávajících východních náboženství v to, že existuje zvláštní místo pro duše, které konaly zlo, podobná konceptu očištění v západním světě? Od svých počátků definuje křesťanská doktrína očištění jako přechodný stav dočasně vyhoštění duší za menší hříchy proti lidskosti. Křesťanský očištec je pokládán za místo, kde se odpykávají hříchy, kde jsou duše odděleny a kde trpí. Jakmile je tím odstraněna veškerá negativní karma, mají duše dovoleno odejít do nebe. Na druhé straně duše, jež spáchaly smrtelné hříchy, jsou navždy odsouzeny k pobytu v pekle.

*) byl egyptským bohem ochraňujícím pohřebiště a mrtvé, postupně vnikl i do zádušního kultu jako pán balzamovacích místností. Patřil mezi nejvýznamnější podsvětí bohy, vystupující při posledním soudu zemřelých. Byl znázorňován v podobě šakala anebo člověka se šakalí hlavou - pozn. překl.

Existuje snad peklo proto, aby neustále oddělovalo dobré duše od těch zlých? Všechny mé případy s duchy mých klientů mne přivedly k přesvědčení, že neexistuje jiné místo, kde duše trpí, kromě Země. Všechny duše po smrti odcházejí do stejného duchovního světa, kde se s každou zachází trpělivě a láskyplně.

Některé duše však přece jen postupují do určitého oddělení v duchovním světě. Stává se to v období, kdy spolu se svými průvodce hledají svůj směr. Tyto duše nepodstupují tutéž cestu jako duše ostatní. Duše mých klientů, které se nechaly ovlivnit lidskými negativními slabostmi, jdou předtím, než se navracejí do duchovního světa, do izolace. Zdá se, že tyto duše se po určitou dobu neseťkávají s dalšími entitami.

Všiml jsem si, že tyto začátečnické duše, jež si ve svých prvních životech zvykly na intenzivní negativní lidské konání, musejí podstoupit individuální duchovní izolaci. Jsou zařazené do určité skupiny, ve které se pod přímým vedením intenzivně učí. Není to trest, spíš určitý druh očistce, který má za cíl obnovit sebeuvědomění těchto duší.

Protože páchání zlých skutků na Zemi má množství forem, mohou být duchovní instruktáž a typ izolace u každé z duší jiné. Typ izolace je vybrán během hodnocení na konci každého života. Období izolace a způsob učení mohou také různě dlouho trvat. Například jedna z nepřizpůsobených duší mi řekla, že se vrátila na Zemi hned po období izolace proto, aby se co nejrychleji rehabilitovala kvalitním životem. Následující případ je příkladem, jež uvedla duše, která jednu takovou navrátivší se duši poznala.

DESÁTÝ PŘÍPAD

Jsou duše zodpovědné za to, že se s jinými lidskými bytostmi účastní konání zla na druhých?

Ano, ty, které druhým velmi ublížily. Jednu takovou jsem poznal.

Co o ní víš? Co se s ní stalo, když se po takovém životě vrátila do duchovního světa?

On velmi ublížil děvčeti, opravdu moc, a už se nevrátil do naší skupiny. Podstoupil velmi intenzivní soukromou výuku, protože svou úlohu v těle velmi výrazně nezvládl.

Jak byl trest rozsáhlý?

Trest - to není to správné slovo. Je to spíš regenerace. Je třeba to vysvětlovat jako míru danou svým učitelem. Učitelé jsou mnohem přísnější na ty, kteří měli co do činění s krutostí.

Co znamená „mnohem přísnější“?

Můj přítel se do skupiny našich přátel po tom smutném životě, kdy ublížil tomu děvčeti, nevrátil.

Když zemřel, prošel přes stejnou bránu jako ty?

Ano, ale s nikým se nesešel. Sel přímo na místo, kde byl sám se svým učitelem.

Co se s ním stalo potom?

Po určitém nedlouhém období se znovu vrátil na Zemi jako žena - mezi krutě a násilnické lidi. Byl to úmyslný výběr, protože můj přítel tuto zkušenost potřeboval.

Myslíš si, že tato duše vinila za to, že ublížila tomu děvčeti, svůj mozek z předchozího těla?

Ne, vše, co udělal, vzal na sebe, obviňoval se z nedostatku svých schopností překonat tento lidský poklesek. Požádal, aby se v dalším životě stal znásilněnou ženou, aby porozuměl, jakou újmu tomu děvčeti způsobil.

V případě, že by tvůj přítel neporozuměl a pokračoval v konání zla, byl by jako duše někým z duchovního světa zničený?

(dlouhá pauza) Nemůžeš zničit energii, ale můžeš ji přeměnit. Negativita, která není po mnoho životů zvládnutá, může být přeorientovaná.

Jak?

(neurčitě) Ne destrukcí, přemodelováním.

Desátý případ na otázky tohoto typu dále neodpovídal, a i další subjekty, které něco o takto poškozených duších věděly, byly dost skoupé na slovo. Později se dozvíme víc o formování a obnovování inteligentní energie. Většina duší je schopna sama vyřešit problém svého „znečištění“. Cena, kterou platíme za zlé skutky, a odměna za dobré činy vyplývají ze zákonů karmy. Následkem ublížení druhým bude pokání, což znamená, že v karmickém cyklu spravedlnosti budeme budoucími oběťmi. V Bhagavadgítě [9](#)), posvátné knize Východu, jež je prověřená tisíciletími, je pasáž, kde se píše, že „duše, jež podlehly zlu, musejí zachránit svou ctnost“.

Žádná studie o životě po smrti nemá význam, pokud nepoukazuje na to, jak souvisí karma s příčinou a se spravedlností pro všechny. Karma sama o sobě neznámá dobré ani zlé skutky. Je spíše výsledkem pozitivních a negativních činností v životě. Zákonitost, že „v životě neexistují nepředvídatelné události“, neznámá, že nás karma někam žene. Ve skutečnosti nás vede kupředu tím, že se učíme skrze své lekce. Náš osud je ovlivněný naší minulostí, před níž nemůžeme utéct, obzvlášť pokud jsme někomu ublížili.

Klíčem k vývoji je porozumění, že máme schopnost učinit ve svém životě změny a mít odvahu je učinit, když si uvědomíme, že to, co děláme, pro nás není dobré. Překonáváním strachu a přijetím rizika se

naše karmické vzory přizpůsobují výsledkům nového výběru. Na konci každého života je lepší podstoupit i tu nejtěžší kritiku od svého průvodce než se setkat s monstrem, které má pohltit naše duše. To je důvod, proč je karma zároveň spravedlivá i milosrdná. S pomocí svých duchovních poradců a duší, které putují s námi, se rozhodujeme přijmout vhodný způsob spravedlnosti, jímž jsme vedeni.

Někteří lidé věřící v reinkarnaci si myslí, že pokud se negativní duše nenaučily svoje lekce během určitého množství životů, budou odstraněné a nahrazené pilnějším. Moje subjekty to však popřely.

Neexistuje cesta sebeobjevování, která by byla pro všechny duše stejná. Jak mi řekl jeden z mých pacientů, „některé duše jsou poslány na Zemi v době války“. To znamená, že je duším poskytnut čas a příležitost učinit pro jejich růst významné změny. Duše, které pokračují v negativních postojích v lidských tělech, musejí tyto těžkosti překonat tím, že budou neustále usilovat o změnu. Z toho, co jsem se dozvěděl, nezůstává na duši, jež na sobě během mnoha životů na této planetě usilovně pracuje, žádná karma.

Stále zůstává otevřená otázka, zda by měla být duše považována za „chybnou“ proto, že se účastní iracionálních, asociálních a destruktivních činů. Duše se musejí naučit zvládat různé způsoby chování spojené s lidskými bytostmi, k nimž jsou přiděleny. Stálá identita duše označuje lidskou mysl jednoznačným způsobem, který je pro ni typický. Přesto jsem však zjistil určitou dvojakost mezi myslí duše a lidským mozkem. Budu o tom hovořit v pozdějších kapitolách, až bude čtenář vědět více o existenci duší v duchovním světě.

v.

ORIENTACE

Když entity, které na nás čekají po příchodu do duchovního světa, odejdou, jsme připraveni odejít na místo léčení. Potom následuje další krok zaměřený na přeorientování duše na duchovní prostředí. Na tomto místě jsme často svými průvodci zkoušení.

Oblasti v duchovním světě nazývám obvykle místo nebo prostor kvůli jednoduché identifikaci, protože se nacházíme v ne fyzickém vesmíru. Moji klienti popisují táž místa podobným způsobem, ale používají jiné označení, např. komora, kajuta, zóna odpočinku při přechodu mezi prostory, ale nejčastěji používají označení místo léčení.

Já sám si to představuji jako jakousi polní nemocnici pro zraněné duše přicházející z pozemského bojiště. Popis takové nemocnice v podání vyspělé duše, která touto „revitalizací“ prošla víckrát, najdete v dalším případě.

JEDENÁCTÝ PŘÍPAD

Kam jde tvoje duše po setkání s blízkými při vstupu do duchovního světa?

Chvilí jsem sám. Pohybuji se neuvěřitelně daleko.

Co se děje?

Jsem veden neviditelnou silou na odlehlejší místo - je to vstup do prostoru čisté energie. K čemu bys to přirovnal?

Je to - léčivá loď.

Popiš co nejpodrobněji, co prožíváš. Jsem uvnitř teplého, zářivého světla. Prochází mnou jako proud tekoucí energie. Je to jako proud páry. Nejprve kolem mne víří, potom se jemně dotýká mé duše, jako by byl živý. Pak mnou proniká jako oheň a já se cítím, jako bych byl v koupeli, jež mne očišťuje a uzdravuje od všech zranění.

Někdo tě koupe, nebo je to jen hojivý proud světla přicházející zvenčí?

Jsem sám, ale to koupání je řízené. Koupe se moje podstata, která se obnovuje po pobytu na Zemi.

Slyšel jsem, že je to, jako když si po dlouhém pracovním dni dáš sprchu.

(smích) Po dlouhém pracovním životě. Je to ale mnohem příjemnější a přitom nejsem vůbec mokrý.

Když nemáš fyzické tělo, jak může tato energetická sprcha léčit tvoji duši?

Tím, že se dotýká mého bytí. Můj předcházející život v těle byl velmi unavující.

Chceš říct, že problémy s tělem a lidskou myslí poznamenají duši emocionálně i po smrti?

Ano! Moje sebeuvědomění — kdo jsem jako bytost — bylo ovlivněno mozkiem a tělem, ve kterém jsem se nacházel. I když ses od toho těla navždy oddělil? Každé tělo na tobě zanechá otisk, přinejmenším na určitou dobu. Některá z těl, která jsem míval, ve mně zanechala nesmazatelně stopy. I když se od nich osvobodíš, zůstávají zvláštní vzpomínky na těla v určitých životech. Vraťme se teď k naší léčebné sprše.

Řekni, jak se cítíš?

Jsem ve světle. Prochází skrze moji duši a očišťuje mě od většiny negativních „virů“. Dovoluje mi, abych se zbavil závazků z předcházejícího života, a zároveň přináší návrat k úplnosti.

Má tato sprcha stejný vliv na všechny?

(pauza) Když jsem byl mladší a méně zkušený, přicházel jsem sem v horším stavu - tato energie jako by byla méně účinná, protože jsem ji neuměl využít k dokonalému očištění se od negativity. Stará zranění mě bolela déle, i když na mne působila léčebná energie. Myslím, že rozumím.

Co děláš teď?

Jakmile jsem uzdravený, odcházím na tiché místo, kde se setkám se svým průvodcem. Místo, které jsem nazval léčebná sprcha, je počátkem rehabilitace vracejících se duší.

Následující stupeň nazvaný orientace (následuje neodkladně hlavně u mladých duší) je setkání s průvodcem. Očištěná duše přichází k průvodci, aby spolu stručně zhodnotili život, který právě skončil. Orientace je tu jakýmsi vstupním pohovorem poskytujícím další emocionální uvolnění a vyladění při vstupu do duchovního světa.

Lidé v hypnóze, kteří podstupují tento druh setkání s průvodcem, hovoří o jemném, laskavém, ale zároveň hodnotícím přístupu. Tohoto průvodce si můžete představit jako svého nejoblíbenějšího učitele ze základní školy. Je to přímý člověk, kterému na vás záleží, zná všechny vaše učební návyky, vaše silné i slabé stránky, vaše obavy. Je vždy připraven s vámi pracovat, stačí jen, abyste projevíli přání pokračovat ve výuce. Pokud si to nepřejete, nerozvíjíte se. Před tímto učitelem nic neschováte. Při telepatické komunikaci nemá smysl žádné vykrucování ani lhaní.

Příběh scén, během nichž probíhá orientace, je různý - záleží na stavu duše po návratu do duchovního světa. Duše uvádějí, že orientace probíhá v oddělené „místnosti“. Prostředky a intenzita této první komunikace jsou po každém životě jiné. Následující případ je příkladem orientace, která svědčí o tom, že vyšší síla si přeje přinést vracející se duši klid.

DVANÁCTÝ PŘÍPAD

Uprostřed prostoru je můj dětský pokoj, ve kterém jsem prožil nejšťastnější chvíle dětství. Vidím známou tapetu posázenou růžemi, postel se čtyřmi plakáty a vzajícím pérováním pod hrubou prošívanou přikrývkou od babičky.

Když jsem míval problémy, vedl jsem s babičkou zcela pravdivé rozhovory - babička je tady, sedí na pelesti postele obklopená mými oblíbenými plyšovými zvířátky a čeká na mě. Její vrásčitá tvář je jako vždy plná lásky.

Po chvíli si uvědomuji, že je to můj průvodce Amephus. Mluvím s ním o smutných i veselých obdobích života, který jsem právě skončil. Víím, že jsem udělal chyby, ale on je ke mně velmi laskavý. Když na to vzpomínám, smějeme se tomu i pláčeme. Diskutujeme o tom, co jsem měl se svým životem udělat a neudělat. Konec je dobrý. Víím, že si mám v tomto překrásném světě odpočinout. Odpočinek potřebuji. Nezajímá mne, jestli ještě někdy půjdu zpět na Zemi - můj skutečný domov je tady.

Pokročilejší duše v této fázi zjevně orientaci nepotřebují. Neznamená to však, že by deset procent mých klientů jednoduše „proplavalo“ na vlně návratu ke svým průvodcům. Každý je za své minulé životy zodpovědný. Hodnotí se přitom způsob, jakým se jednotlivec vypořádal se svými životními úkoly. S pokročilejšími dušemi vedou vstupní rozhovory Mistři učitelé až později. Méně zkušeným duším se však věnuje mimořádná pozornost hned na počátku, protože náhlý přechod z fyzického do duchovního světa je pro ně mnohem těžší.

Následující případ prochází hlubší duchovní orientací s terapeutickým zaměřením. Pro průvodce je typické zkoumání pocitů a postojů s ohledem na budoucí chování. Klientem je ve třináctém případě silná, impozantní dvaatřicetiletá žena s neobvyklou výškou i váhou. Hester v džínách, pohorkách a špatně padnoucí bundě jednoho dne vzrušeně vpadla do mé ordinace.

Její problém sestával ze tří částí. Byla nespokojená se svým životem úspěšné realitní makléřky, neboť byl příliš materialistický a nenaplňoval ji. Zároveň pociťovala nedostatek ženské sexuality. Vzpomínala na svou šatnu plnou krásných šatů, které si však nedokázala obléci. Celý život úspěšně manipulovala s muži, protože „je ve mně mužská agresivita, která zároveň způsobuje, že se necítím být tak úplně ženou“. Jako dítě odmítala panenky a sukně a víc ji přitahovalo sportování s chlapci.

Její mužské pocity se s věkem neměnily - vdala se za muže, který přijal fakt, že v jejich vztahu dominantní ona. Řekla mi, že jejich intimní život byl příjemný, dokud ji muž mohl fyzicky ovládat, což pokládal za vzrušující. Bolesti hlavy na pravé straně nad uchem, kterými trpěla, lékaři spojovali se stresem.

Zjistil jsem, že tato pacientka prožila dříve sérii mužských životů kulminujících krátkým životem prokurátora Rosse Feldona ze státu Oklahoma. V roce 1880 právě jako Ross spáchala ve věku třiatřiceti let sebevraždu. Střelila se do hlavy v hotelovém pokoji. Byla zoufalá, jakým směrem se ubíral její (jeho) život soudního prokurátora.

V dialoguje zřejmá narůstající intenzita emocí. Regresní terapeuti znají tento stav jako zvýšenou reaktivitu, při níž nastává prožívání nového života, na rozdíl od stavu transu, kdy je subjekt účastníkem-pozorovatelem.

TŘINÁCTÝ PŘÍPAD

Kam jdeš po opuštění léčebné sprchy?

(s obavami) Na setkání se svým průvodcem.

Kdo je to?

(pauza) Dees. Ne... jmenuje se Clodees. Mluvila jsi s ním už při vstupu do duchovního světa? Nebyla jsem ještě připravená. Chtěla jsem vidět jen své rodiče.

Proč jdeš na setkání s Clodeesem?

Musím se podrobit zúčtování, sebehodnocení.

Děláme to po každém životě, ale teď jsem na tom opravdu špatně.

Proč?

Protože jsem spáchala sebevraždu. Pokud někdo na Zemi spáchá sebevraždu, je za to v duchovním světě potrestaný?

Ne, to ne. Neexistuje tu nic, jako je trest v pozemském životě. Clodees bude zklamaný, že jsem odešla tak brzy a neměla odvahu čelit těžkostem. Taková smrt znamená, že se musím později vrátit zpět a touto situací se vypořádat v jiném životě. Příliš brzkým návratem jsem zbytečně ztratila hodně času.

Takže tě za spáchání sebevraždy nebude nikdo odsuzovat?

(chvilí přemýšlí) No, moji přátelé mě určitě nebudou plácet radostí po zádech - je mi smutno z toho, co jsem udělala.

Poznámka: Tento přístup k sebevraždě je v duchovním světě obvyklý, ale chtěl bych k tomu něco dodat. Ti, kteří volí sebevraždu jako způsob úniku ze stavu chronické fyzické bolesti nebo naprosté neschopnosti řešit své problémy na Zemi, nepocítují jako duše lítost ani výčitky svědomí. Jejich průvodci a přátelé mají i více pochopení k motivaci, která vedla k sebevraždě.

Dobře, přesuňme se tedy ke tvému setkání s Clodeesem. Nejdříve popiš místo, kde setkání probíhá.

Vcházím do místnosti - se stěnami! (smích) Ale ne, vždyť je to Buckhorn!

Co je to?

Velký dobytkařský bar v Oklahomě. Ráda jsem tam chodívala - příjemná atmosféra, krásné dřevěné obklady, polstrované kožené židličky. (pauza) Vidím Clodeese - sedí u jednoho stolu a čeká na mě. Teď začne náš rozhovor.

Jak je možné, že jsi v duchovním světě, a přece v oklahomském baru?

To je jedna z příjemných věcí, kterou pro tebe udělají, aby se ti uvolnila mysl. Ale tím to končí. (s hlubokým povzdechem) Náš rozhovor nebude žádné párty v baru!

Zdá se, že jsi před důvěrným rozhovorem s průvodcem o svém předchozím životě trochu deprimovaná...

(brání se) Protože jsem to přehnala! Musím mu vysvětlit, proč se mi všechno vymklo z rukou. Život je tak těžký! Zkoušela jsem to dělat dobře, ale...

Co jsi zkoušela dělat dobře?

(úzkostlivě) Dohodla jsem se s Clodeesem na určitých úkolech. Hodně ode mě, když jsem byla v těle Rosse, očekával. Ach jo! Teď mu to musím vysvětlit...

Nesplnila jsi dohodnutý plán toho, co ses měla jako Ross naučit?

(netrpělivě) Ne. Byla jsem hrozná. A samozřejmě tím musím projít znovu. Zdá se, že to nikdy nebude perfektní, (pauza) Víš, kdyby nebylo na Zemi tolik krásy - ptáci, květiny, stromy -, nikdy bych se tam nedokázala vrátit. Je to příliš těžké.

Vidím, že jsi znechucená, ale nemyslíš, že...

(vzrušeně mě přeruší) Nemůžeš tomu uniknout! Každý tě tu dokonale zná! Před Clodeesem nic neschovám.

Teď se zhluboka nadechni a vejdi do baru. Pověz mi, co děláš.

(polkne a hlavu schová mezi ramena) Vcházím dovnitř a sedám si ke kulatému stolu před barem, kde sedí Clodees.

Myslíš, že je Clodees taky znechucený tím, jak jsi vedla svůj předchozí život?

Ne, ví, jak jsem sama nespokojená s tím, co jsem udělala a měla udělat. Průvodci dokáží být nepříjemní, ale neponižují nás, protože jsou nad věcí.

Přímé rady od průvodců během orientace urychlují léčebný proces duše, ale neznamenají úplné odstranění překážek. Bolestivé emocionální vzpomínky z minulého života neumírají tak lehce jako naše těla. Hester musí projít přes negativní momenty Rossova života s jasným poznáním a bez zkráslených dojmů.

Scény obnovy duchovní orientace během hypnózy mi jako terapeutovi pomáhají. Objevil jsem techniky, při nichž hrajeme psychodramatické role, které jsou užitečné při odhalení pocitů a starých způsobů myšlení, jež mají vztah k našemu současnému chování. Orientace ve třináctém případě byla poměrně dlouhá, proto jsem ji zredukoval. V následující části se rozhovoru s klientem účastní i jeho průvodce.

Vezmu na sebe úlohu třetího účastníka rozhovoru mezi Rossem a Clodeesem, který se týká života Rosse Feldona. Tím chci zároveň vytvořit roli, ve které bude Hester/Ross verbalizovat Clodeesovy

myšlenky. Spojení subjektu s jeho průvodcem je způsob, jak získat pomoc vyšších entit a podívat se na problém zblízka. Někdy mám dokonce pocit, že můj vlastní průvodce mne při těchto seancích vede.

Jsem opatrný v případech, kdy vyvoláváme průvodce bez vážnějšího důvodu. Přímá účast klientova průvodce na komunikaci je vždy nejistá. Pokud jsou moje otázky vtíravé, netaktní nebo nevhodné, průvodci zablokují odpověď subjektu tichem nebo použijí nesrozumitelný metaforický jazyk.

Někteří průvodci mluvili hlasem svých subjektů takovými tóny, že jsem nerozuměl, co říkají. Když subjekty hovoří za své průvodce, bývá tomu spíš tak, že průvodci skrze subjekt hovoří sami za sebe a jejich řeč obvykle není lámaná. V tomto našem případě hovoří Clodees skrze Hes-ter/Rosse lehce a dovoluje mi určitou svobodu práce s jeho klientem.

Rossi, oba bychom chtěli porozumět tomu, co se s tebou psychologicky stalo od počátku tvé orientace s Clodeesem. Chtěl bych, abys mi pomohl, jsi ochotný?

Ano.

Dobře. Teď uděláme něco neobvyklého. Až řeknu „tři“, získáš schopnost prožívat dvojí roli - Clodeese a sebe. Tato schopnost ti umožní hovořit o tvých myšlenkách a také o myšlenkách tvého průvodce. Bude to vypadat tak, že až tě o to požádám, staneš se na chvíli svým průvodcem. Jsi připravený?

(s obavami) Myslím, že ano.

(rychle) Jeden-dva-tři! (Položil jsem na čelo subjektu dlaň, abych simuloval tuto proměnu.) Teď přes tebe bude mluvit Clodees.

Sedíš za stolem s duší Rosse Feldona. Co mu říkáš? RYCHLE!!! (Chci, aby subjekt reagoval bez kritického přemýšlení o složitosti mého příkazu.)

(Subjekt reaguje pomalu, hovoří jeho průvodce.) Víš, mohl jsi to udělat lépe. TED RYCHLE!!! Opět jsi Rossem Feldonem. Jsi na druhé straně stolu a odpovídáš Clodeesovi. Snažil jsem se, ale nestačil jsem na to.

Opět si vyměňte místo. Teď odpověz Rossovi jako Clodees-RYCHLE!!!

Kdybys mohl ve svém životě cokoli změnit, co by to bylo? Odpověz jako Ross.

Nenechal bych se zkorumpovat mocí a penězi. Odpověz jako Clodees.

Proč ses tím nechal odvést od svého původního záměru?

(ztišil jsem hlas) Děláš to výborně. Pokračuj dál ve vyměňování svých rolí. Teď odpověz na otázku svého průvodce.

Chtěl jsem patřit... cítit se důležitý ve společnosti. Vyrůst nadjiné, být obdivovaný-pro svou sílu.

Odpověz jako Clodees.

Zvlášť ženami. Pozoroval jsem, že ses pokoušel nad nimi sexuálně dominovat, dobývat je bez oddanosti. Mluv za Rosse.

Ano, je to tak. (Kývá hlavou ze strany na stranu.) Nemusím to vysvětlovat, stejně všechno víš. Odpověz jako Clodees.

Ale musíš. Musíš si to uvědomit, abys pochopil. Odpověz jako Ross.

(vzdorovitě) Kdybych nad nimi neměl moc, řídili by oni mne. Odpověz jako Clodees.

To se netýká podstaty problému a pro tebe to nemá žádný význam. Začal jsi jinak, ale stal ses někým jiným. Pečlivě jsme ti vybírali rodiče. Poznámka: Feldonovi byli skromní a trpěliví farmáři, kteří si vážili upřímnosti a hodně toho obětovali, aby Ross mohl vystudovat práva. Odpověz jako Ross.

(spěšně) Ano, vím, vedli mě k idealizmu - pomáhat slabším. A já jsem to taky chtěl, ale nešlo mi to. Viděl jsi, co se stalo. Když jsem začal jako právník, měl jsem dluhy, práce neměla efekt, byla bezvýsledná. Nechtěl jsem být už dál chudý. Obhajovat lidi, kteří mi nemohli zaplatit. Nenáviděl jsem farmu -prasata i krávy. Líbilo se mi být v blízkosti významných lidí. Když jsem se mezi ně jako prokurátor dostal, chtěl jsem reformovat právní systém a pomoci farmářům. Byl to špatný systém.

Odpověz jako Clodees.

Ale ty ses nechal zkorumpovat systémem!

Vysvětlí to.

Odpověz jako Ross.

(žhavě) Lidé musejí platit pokuty, které si nemohou dovolit! Jiné jsem poslal do vězení za přestupky, další jsem nechal oběsit! (Zlomil se mu hlas.) Stal jsem se zabijákem ze zákona.

Odpověz jako Clodees.

Proč ses cítil být předurčen k tomu, abys dostával před spravedlnost kriminálníky obviněné z ubližování jiným?

Odpověz jako Ross.

Někteří z nich - většinou obyčejní lidé jako moji rodiče - byli chyceni v systému. Potřebovali peníze na přežití, ale byli i takoví, kteří byli psychicky nemocni.

Odpověz jako Clodees.

A co lidské oběti, které jsi obžaloval? Nevybral sis život právníka, abys skrze spravedlnost pomohl společnosti a učinil farmy a města bezpečnějšími?

Odpověz jako Ross.

(nahlas) Nevidíš, že se mi to nezdařilo? Primitivní společnost ze mne udělala vraha!!!

Odpověz jako Clodees. A tak jsi zabil sám sebe?

Odpověz jako Ross. Ztratil jsem se, už jsem se nemohl vrátit a být nikým. Nemohl jsem ani pokračovat.

Odpověz jako Clodees. Příliš lehce ses zařadil mezi ty, kteří se zajímají jen o svůj osobní zisk a postavení. Tos přece nebyl ty! Proč ses skryl sám před sebou?

Odpověz jako Ross.

(podrážděně) Proč jsi mi víc nepomáhal - když jsem začínal jako veřejný obhájce?

Odpověz jako Clodees. Co se ti zdá dobré na představě, že bych tě při každém pádu znovu postavil na nohy?

(Požádal jsem Hester, aby odpověděla jako Ross, ale když mlčela, znovu jsem se zeptal.) Rossi, pokud tě mohu přerušit - myslím, že Clodees se zaměřuje na tvé bolesti a rány, kterými nyní trpíš, protože cítíš vinu za svůj poslední život. Snaží se ti pomoci, aby ses jich zbavil,

(pauza) Snaha pochopit ... asi.

Dobře, odpověz na tuto myšlenku jako Clodees.

(velmi pomalu) Co víc jsem mohl udělat? Nedostal ses hlouběji do svého nitra. Vložil jsem do tvého nitra myšlenky sebeovládání, mírnosti, odpovědnosti, původní cíle, lásku k rodičům. Tys tyto myšlenky ignoroval a tvrdohlavě sis dělal to své.

(Ross odpovídá bez mého podnětu.) Víím, nevšiml jsem si tvého znamení, které jsi mi dal. Ztratil jsem příležitost, bál jsem se...

Odpověz jako Clodees. Čeho si na sobě nejvíc ceníš? Odpověz svému průvodci.

Své touhy změnit svět. Začal jsem s tím, že chci uskutečnit změny, které by pomohly lidem na Zemi.

Odpověz jako Clodees.

Tento cíl jsi velmi brzy ztratil a teď vidím, že znovu ztrácíš příležitost - bojíš se riskovat. Žiješ způsobem, který tě ničí. Pokoušíš se být někým, kým nejsi, a opět je tu smutek.

Během mých hypnotických sezení způsobuje tento krok obnovy správné orientace obrovskou změnu. Když ve třináctém případě klientka odpovídá jako Clodees, všimněte si, že její odpovědi získávají jemnější a přesvědčivější kvalitu a jsou odlišné od odpovědí Hester nebo Rosse. Při tlumočení komentářů průvodců přes klienty nebývám vždy tak úspěšný, aby se mi povedl úplný vhled do předcházející duchovní orientace. Buď se vzpomínky z minulých životů často prolínají do současných problémů, ať je vybraná duchovní orientace jakákoli, nebo jsou můj klient a jeho průvodce právě zabraní do konverzace a já se jen pokouším posouvat časový rámeček.

Koneckonců Ross Feldon je jako osoba mrtvý, ale Hester se brodí v úplně stejném močálu. A já chci její destruktivní vzory chování přerušit. S Hester jsme se pak několik minut věnovali opakování toho, co říkal její průvodce o nedostatku sebeuvědomění, odcizení a ztrátě hodnot. Požádal jsem Clodeese o další pomoc, uzavřel jsem scénu orientace a posunul Hester do dalšího období v duchovním světě těsně před tím, než se znovu narodila do tohoto života.

Teď, když víš, kdo jsi byla jako Ross, a pochopila jsi svou skutečnou duchovní identitu v duchovním světě, řekni mi - proč sis vybrala toto své tělo?

Vybrala jsem si, že budu ženou, aby se muži v mé přítomnosti necítili ohrožení.

Opravdu? Ale proč sis vybrala tak velké a mohutné ženské tělo zrovna ve dvacátém století?

Neuvidí prokurátora celého v černém, který sedí v soudní síni - teď jsem balík překvapení!

Balík překvapení? Co to znamená?

Jako žena jsem pro muže méně znepokojující. Mohu je nachytat nepřipravené a vylákat je na smrt.

Jaký druh mužů?

Velké chlapce — kteří mají moc a ovládají strukturu společnosti. Chytit je, když jsou ukolébáni falešným pocitem bezpečnosti, protože jsem žena.

Chytit je a udělat co?

(Tlačí pravou pěst do levé dlaně.) Zmocnit se jich - zachránit malého chlapce před žraloky, kteří chtějí sežrat všechny malé rybky světa.

(Posunul jsem subjekt do přítomnosti, zatímco Hester zůstává ve stavu rozšířeného vědomí.)

Nechej mne pochopit příčinu tvé volby být v tomto životě ženou. Chceš pomoci onomu určitému druhu lidí, jakým jsi byla v předcházejícím životě i ty, když jsi jako muž nebyla schopna pomoci - je to tak? (smutně) Ano, ale není to nejlepší způsob. Nedaří se mi to tak, jak jsem chtěla. Stále jsem příliš silná žena, jsem macho. Energie ze mne proudí nesprávným směrem.

Jakým nesprávným směrem?

(znepokojeně) Dělán to znovu. Znovu zneužívám lidi. Vybrala jsem si ženské tělo, které nemá muže znepokojovat, ale necítím se být ženou.

Uveď nějaký příklad.

Třeba mě chování v sexu, ale i v obchodě. Znovu jsem ve hře o moc, principy odsouvám na stranu, ztrácím směr jako předtím (Ross).

Teď manipuluji s opravdu velkým bohatstvím. Velmi se zabývám tím, že získávám peníze. Chci mít postavení.

Zraňuje tě to jako Hester?

Peníze a postavení jsou pro mne drogou, tak jak tomu bylo v mém předcházejícím životě. Moje nynější existování v těle ženy nic nezměnilo na mé touze ovládat lidi. Je to hloupé...

Myslíš, že když sis vybrala ženské tělo, že tvoje motivace nebyla správná?

Cítím se přirozenější, když jsem muž. Myslela jsem si, že v následujícím životě bych jako žena mohla být... jemnější. Chtěla jsem tuto možnost se změnou pohlaví zkusit a Clodees mi to dovolil.

(Klientka klesla do křesla.) Byla to chyba!

Nemyslíš si, že jsi na sebe trochu tvrdá? Mám pocit, že sis vybrala ženské tělo i proto, že jsi chtěla zažít ženský vhled a intuici, která ti může pomoci zvládnout tvé úlohy. Můžeš mít mužskou energii, když si to budeš přát, a přece být stále ženou!

Pár slov k homosexualitě

Než tento případ ukončím, měl bych se dotknout tématu homosexuality. Většina mých klientů si ve více než 75 % vybírá tělo stejného pohlaví. Platí to u pokročilých duší, které při výběru pohlaví zachovávají větší rovnováhu. Preferované pohlaví u většiny duší žijících na Zemi neznamená, že se cítí být nešťastné v oněch pětadvaceti ostatních procentech, kdy mají jiné pohlaví. Hester nemusí být kvůli svému výběru nutně homo- nebo bisexuální. Homosexuálové se mohou, ale ani nemusejí cítit být spokojeni s anatomí svého těla. Klienti, kteří jsou homosexuální, se mne často ptají, zda je jejich homosexualita výsledkem výběru nesprávné orientace v tomto životě. Po skončení seancí obvykle dostanou odpověď.

Když odhlédneme od okolností, které vedou duši k výběru pohlaví, je toto rozhodnutí dokončeno ještě před návratem na Zemi. Někdy zjišťuji, že si někteří homosexuálové dopředu vybrali své současné životy, aby experimentovali se sexem, který byl v jejich předcházejících životech málo frekventovaný. Být homosexuálem znamená v naší společnosti nést si znamení hanby a představuje to těžší životní cestu.

Pokud si některý z mých klientů tuto cestu vybral, obvykle tím byla sledována karmická potřeba urychlit osobní pochopení komplexu odlišností pohlavní identity ve vztahu k významným událostem jeho minulých životů. Ve třináctém případě si klientka zvolila ženské tělo proto, aby se pokusila přenést se přes bloky, které byly kamenem úrazu v životě Rosse Feldona.

Mohla by Hester něco získat, kdyby o své minulosti v těle Rosse věděla od narození a nemusela čekat třicet let, dokud nepodstoupila tuto hypnózu? Nevědomost o vlastních předchozích životech se nazývá amnézie¹⁰). Tato skutečnost máte lidi, které přitahuje reinkarnace. Proč máme v životě tápat a pokoušet se zjistit, kdo jsme a co tu máme udělat, a být zvědaví na to, zda se o nás stará nějaká božská bytost? Hypnotické sezení s touto ženou jsem zakončil právě otázkou týkající se její amnézie.

Proč podle sebe nemáš vědomou vzpomínku na svůj život jako Ross Feldon?

Když si vybíráme tělo a plánujeme před příchodem na Zemi svůj život, uzavřeme se svými průvodci dohodu.

Jakou?

Dohodneme se, že si nebudeme pamatovat své jiné životy.

Proč?

Začít s nepopsaným listem je lepší než dopředu vědět, co se vám může stát, protože jste předtím něco udělali.

Ale vždyť poznání předcházejících chyb v minulém životě vám může pomoci vyhnout se stejným chybám v tomto životě?!

Kdyby lidé věděli všechno o svých předchozích životech, mnozí by tomu věnovali příliš mnoho pozornosti namísto toho, aby zkoušeli nové přístupy ke stejnému problému. Nový život se musí brát vážně.

Existují ještě jiné důvody? (pauza) Když nemáme staré vzpomínky, tak je menší tendence k tomu pomstít se za křivdy minulosti - to říkají naši průvodci. Zdá se mi, že právě toto bylo důležitou motivací pro to, abys vedla svůj život právě jako Hester.

(prudce) To je důvod, proč jsem za tebou přišla!

Stále si myslíš, že úplné zatemnění našeho věčného duchovního života během života na Zemi je pro náš pokrok nevyhnutelné?

Normálně ano, ale není to úplné zatemnění. Během snění se objevují záblesky... Také v dobách krize. Lidé vnitřně vědí, kterým směrem jít, když je to nevyhnutelné. Někdy mohou trochu pomoci přátelé. Přáteli máš na mysli entity z duchovního světa? ... poskytnou rady skrze záblesky idejí - stává se mi to.

Ale přece jen jsi ty za mnou přišla s cílem odkrýt nevědomou amnézii.

(pauza) Máme schopnost vědět, je-li to nevyhnutelné. Byla jsem na změnu připravená, když jsem se o tobě dozvěděla. Clodees mi dovolil spatřit tvým prostřednictvím část minulosti, protože to pro mě bylo cenné.

Na druhé straně mohla tvoje amnézie zůstat úplná... Ano, znamenalo by to, že mi není dovoleno určité věci teď vědět.

Podle mého názoru je toto příčinou bloku, když klient není schopen hypnózy vůbec nebo když zažívá v transu jen úryvky vzpomínek. Neznamená to, že tito lidé nemají vzpomínky na minulost, jen nejsou připraveni na to, aby se jim vrátily.

Moje klientka věděla, že něco brání jejímu růstu, a chtěla to odhalit. Nadvědomí naší duše obsahuje všechny naše dosavadní vzpomínky včetně cílů našeho rozvoje. Když v našem životě nastane vhodná doba, musíme harmonizovat své lidské materiální potřeby s potřebami rozvoje své duše souvisejícími s pobytem na Zemi. A já zkusím spojit minulé a současné zkušenosti s využitím zdravého rozumu.

Ani přes zdání opaku nás nikdy neopouští naše věčná identita. Při meditaci, modlitbě, zahloubání se k nám přicházejí myšlenky o tom, kdo skutečně jsme. Nenápadným intuitivním vnímáním - přes mlhu amnézie - dostáváme návody na usměrnění našeho bytí.

Když jsem odstranil zdroj bolesti v Hesteřine hlavě, ukončil jsem seanci s ní posílením jejího vědomí správnosti výběru ženského pohlaví, ale z jiného důvodu než proto, aby zastrašovala muže. Pomohl jsem jí zmírnit její sebeobranu a omezit agresivitu. Probrali jsme spolu možnosti, jak přeorientovat její profesionální cíle směrem k pomoci skrze povolání a rozvíjení práce v dobrovolných organizacích. Nakonec byla schopná dívat se na svůj současný život spíše jako na velkou příležitost, jak získat nové zkušenosti, než na selhání při výběru pohlaví.

Když uzavírám jednotlivé případy, vždy nesmírně oceňuji až brutální upřímnost duší. Všiml jsem si, že když duše vedla produktivní život užitečný pro ni i pro její okolí, vrací se do duchovního světa plná

nadšení. Pokud však subjekty jako v tomto třináctém případě promrhají předcházející život - zvláště když jej příliš brzy ukončí sebevraždou -, popisují svůj návrat dosti sklíčeně.

Je-li orientace pro subjekt nepříjemná, je to proto, že nečekaně pokračuje působení prožitého s negativním nábojem. Duše po fyzické smrti, zbavená zátěže lidského těla, náhle pociťuje příliš vnímavosti. Hlouposti, které jsme v životě udělali, nás při orientaci tvrdě udeří do očí. Uvolnění a čistější myšlenky jsem pozoroval u duší, až když pokročily dále do duchovního světa.

Duše je stvořená z pozitivního lůna tak silné lásky a moudrosti, že když přijde na takovou planetu, jakou je Země, a setká se s fyzickými bytostmi vyvinutými z primitivního stadia, je pro ni násilí šokující. Lidé v sobě mají syrové negativní emoce hněvu a nenávisti jako výsledek strachu a bolesti spojených s bojem o přežití už od doby kamenné.

Míšení pozitivních a negativních emocí mezi duší a hostitelským tělem přináší vzájemný užitek. Kdyby duše poznala jen mír a lásku, nikdy by nedokázala získat vhled do pravých hodnot ani skutečně ocenit pozitivní city. Rein-karnačním testem je pro duši překonání strachu v lidském těle. Duše se rozvíjí tím, že překonává všechny negativní emoce spojené se strachem v mnoha životech, a často se vrací do duchovního světa zbitá a zraněná, jak popisuje třináctý případ. Část této negativity může přetrvávat dokonce i v duchovním světě a může se znovu projevit v jiném životě v novém těle. Na druhé straně je tu jistý kompromis. Je nepopsatelným potěšením, když se pravá přirozenost individuální duše projeví na Zemi ve tváři šťastné lidské bytosti.

Orientace za pomoci našich průvodců nám dovoluje začít dlouhý proces sebehodnocení mezi životy. Později se budou konat další hodnocení za přítomnosti vyšších Mistrů. V minulé kapitole jsem hovořil o tradici starověkých Egyptanů, v níž jsou právě zemřelé duše přiváděny do soudního paláce, aby se zodpovídaly ze svého uplynulého života. Tento koncept mučivého soudu, který nás čeká hned po smrti, je v určité podobě součástí náboženství mnoha kultur. Vnímavé osoby někdy uvádějí, že měly v traumatických situacích mimotělní zkušenost s vizí, že je hroziví duchové odvedli do posmrtné temnoty, kde vypovídali před démonickými soudci. V takovýchto případech předpokládám, že jde o silnou víru v peklo.

V klidném a uvolněném stavu hypnózy na všech mentálních úrovních mé subjekty uvádějí, že vstupní orientační rozhovor s jejich průvodci je přípravou na diskuzi se skupinou jiných vyšších bytostí. Avšak slova soud ani přelíčení se při popisech těchto událostí nepoužívají. Hodně mých subjektů nazvalo tyto moudré bytosti řediteli (od slova řídit) či soudci, ale většina z nich je označovala jako Mistry nebo radu starších. Tato rada je obvykle složena ze tří až sedmi členů, ale protože se před ni duše dostávají až po svém návratu do duchovního domova, budu se tím detailněji zabývat až na konci následující kapitoly.

Všechny hodnotící rozhovory - ať už s průvodci, ostatními dušemi nebo s řadou Mistrů - však mají jedno společné. Analýza uplynulého života a jeho hodnocení vychází z našeho původního záměru v tomto životě a našich skutečných aktivit. Posuzují se naše motivace, ale nikoli skrze odsouzení. Jak jsem už

vysvětlil ve čtvrté kapitole, neznámá to, že jsou duše zbaveny odpovědnosti za své činy, kterými ublížily jiným, protože ony samy toho litují.

Karmický dluh bude třeba splatit v dalším životě. Naši duchovní Mistři nám to stále připomínají, protože lidský mozek nemá přirozený morální smysl pro etiku a za svědomí je zodpovědná duše. V duchovním světě však panuje všeobecné odpuštění. Tento svět nezná věky – stejně jako naše učení se. Pro svůj rozvoj budeme mít další příležitosti.

Jakmile skončí první rozhovor s našimi průvodci, opouštíme místo orientace a připojujeme se ke koordinovanému proudu duší směřujících do oblasti jakési centrální přijímací stanice.

VI. PŘECHOD

Všechny duše bez ohledu na svou zkušenosti nakonec přijdou do centrální „stanice“ v duchovním světě, kterou já sám nazývám přechodová oblast neboli oblast přechodu. Jak jsem už zmiňoval, rychlost pohybu duše těsně po smrti fyzického těla závisí na její duchovní zralosti a je u každé duše jiná. Velké množství duší je v duchovním světě očividně přepravováno způsobem podobajícím se hromadné dopravě.

Někdy jsou duše do této oblasti odvedeny svými průvodci. Zjistil jsem, že tento způsob je častý u mladých duší. Jiné jsou usměrněné neviditelnými silami, které je tlačí do přechodové oblasti a potom k čekajícím entitám. Z toho jsem usoudil, že vyprovázení duší jinými entitami závisí na vůli příslušného průvodce. Ve většině případů duše nespěchají ani nepřešlapují na jednom místě. Pocity, které máme na této cestě, závisejí na stavu naší mysli po každém životě.

Soustředění a přechod duší probíhá ve dvou fázích. Přechodová oblast není tábor. Duše vcházejí, vybírají si své konečné místo a odcházejí tam. Při popisování tohoto prostoru jsem si představoval sám sebe, jak se procházím mezi cestujícími ve velké centrální hale letiště s kapacitou, která umožňuje každému z nás letět libovolným směrem. Jeden z mých klientů popsal přechodovou oblast jako místo podobné „velkému kolu se svíčkami“, ve kterém jsme transponováni z centra na místo určené právě skrze tyto svíce.

Moje subjekty hovořily o tom, že to celé vypadá, jako by se obrovské množství ztracených duší pohybovalo dovnitř a ven přes otvor kola, a to bez jakýchkoli problémů. Jiná osoba nazvala tuto oblast „volnou dálnicí bez zácpy“. Mohou to být ovšem i jiné kruhové útvary, ale každý klient má jen jednu cestu do centra a na místo jeho určení. Podle toho, co jsem o charakteru duchovního světa při vstupu do přechodové oblasti slyšel, není tu žádné vrstvení ani mlžení. Je to, jako by duše cestovala přes volný prostor mohutného galaktického oblaku do jednotnější oblasti andělského pole.

Dokud se duše vznášejí v otevřeném prostoru přechodové oblasti a připravují se na přechod do popisovaného místa, znějí jejich hlasy nadšeně. Jsou omámené duchovním světem rozprostírajícím se před nimi a věří, že někde v jeho nitru je jádro stvoření.

Subjekty říkají, že když se dívají na úplně otevřené nebe, vypadá duchovní svět jako zářící mihotavé světlo. Nikdy jsem neslyšel o asfaltové černi, kterou máme ve zvyku spojovat s hlubokým prostorem. Brány duší, které klienti vidí v popředí tohoto amfiteátru, vypadají jako shluky hvězdných mihotajících se světelných jiskřiček. Některé se pohybují rychleji, jiné se shlukují. Vzdálenější shluky energie vypadají jako „ostrovy mlžných závějí“. Nejlepší charakteristikou duchovního světa je, že výkonná mentální síla směřuje všechno do záhadné harmonie. Lidé říkají, že je to místo čistého myšlení.

Myšlení má mnoho forem. V tomto stadiu návratu je výhodné, že duše očekávají setkání s jinými, kteří na ně čekají. Některé z těchto přátel vidíme u brány, jiné nikoli. Platí bez výjimky, že duše, které se chtějí navzájem potkat právě po cestě, tak mohou učinit tím, že na tu druhou pomyslí. Individuální přání se náhle objeví v mysli cestující duše. Tato telepatická komunikace prostřednictvím energie všech duchovních entit umožňuje neviditelné spojení, ale jakmile se dvě energetické formy navzájem přiblíží, jejich kontakt je přímější. Ve výkladech mých subjektů o způsobu cestování, směřování a místa určení je mnoho společného, ač se detaily liší.

Hledal jsem mezi svými případy subjekt, jehož zkušenost z takového cestování až do konečného duchovního domova je velmi dobře popsána a ilustruje i ostatní popisy. Vybral jsem velmi vnímavého jednačtyřicetiletého grafického designéra, jehož duše je na velmi vysoké úrovni (je zralá). Právě proto překonala tuto cestu v minulých životech už mnohokrát.

ČTRNÁCTÝ PŘÍPAD

Nyní jsi připraven vydat se na konečnou cestu své duše, domů - na místo, kam patří tvoje duše v duchovním světě. Jakmile napočítám do tří, budou ti zřejmé všechny detaily spojené s touto cestou. Bude pro tebe lehké mluvit o všem, co vidíš, protože to už dobře znáš. Jsi připraven?

Ano.

(přikazuji) Jedna - začínáme. Dva - tvoje duše se nyní pohybuje ven z oblasti orientace . Tři - rychle, jaký je tvůj první pocit?

Vzdálenosti nemají hranice, je tu nekonečný prostor - navždy.

Říkáš, že duchovní svět je nekonečný?

(dlouhá pauza) Abych byl upřímný - z místa, odkud jdu, vypadá nekonečně. Ale když se začnu pohybovat, mění se.

Jak?

Všechno se stává beztvarym, ale když letím dál, vidím, že se pohybuji dokola uvnitř gigantické mísy, která je otočená dnem vzhůru. Nevím, kde jsou její okraje a jestli vůbec nějaké existují.

Navozuje ti tento pohyb pocit, že je duchovní svět kulovitý?

Ano, ale je to jen pocit uzavřené jednotnosti daný tím, jak se pohybuji.

Proč v tobě rychlý pohyb - tvoje rychlost - navozuje pocit, že jsi v míse?

(dlouhá pauza) Je to divné. Ačkoli všechno vypadá, že letím rovně, moje duše kolísá a mění se to v pocit, že se pohybuji dokola - tak jak se pohybuji po lince spojení.

Co myslíš „linkou spojení“?

Pohybuji se k určitému místu. Jak je možné, že když se pohybuješ po určené cestě, mění se tvé vnímání duchovního světa tak, že cítíš kruhový pohyb?

Protože při rychlém pohybu se dráha zdá být zakřivená. Zakřivuje dráhu na jednoznačnější směr a poskytuje mi méně volnosti pohybu.

Poznámka: Jiné subjekty, které používají také přímý popis, hovoří o cestování podél směrových silových čar, jež mají prostorové vlastnosti mřížkového systému. Jedna osoba je nazvala „vibrační struny“.

Menší volností pohybu máš na mysli, že jej neřídíš?

Přesně tak.

Mohl bys pohyb své duše podél těchto linek spojení popsat přesněji?

Je účelnější, když je duše řízená linkou. Pak je to, jako bych byl v proudu bílé vody - není ale tak hustá jako skutečná voda - protože proud je lehčí než vzduch.

Znamená to, že v této duchovní atmosféře nemáš pocit, že jsi ve vodě?

Ne, nemám. Chci říci, že jsem vlastně nesen podél linky, jako bych byl v proudu pod vodou.

Proč ti to tak připadá?

Je to, jako bychom všichni plavali - a zároveň byli nesení - v rychlém proudu bez kontroly pod vedením kohosi. Jsme umístěni pod sebou a nad sebou v prostoru a přitom okolo nás nic není pevné.

Vidíš pod sebou nebo nad sebou jiné duše, které by cestovaly stejně účelným způsobem?

Ano. Je to, jako bychom plavali v jednotlivých pramenech a potom po smrti byli všichni vtaženi do velké řeky.

Kdy se zdá být počet vracejících se duší největší?

Když se řeky vlévají do ... neumím to popsat.

Zkus to.

(pauza) Jsme přivedeni do moře, kde se všichni velmi pomalu točíme dokola. Potom jako bych byl znovu tažen do malého klidnějšího přítoku dále od myšlenek tolika lidí a šel k někomu, koho znám.

Je to obvyklé při pozdějších cestách tvé duše?

Ne, vůbec ne. Tohle je jiné. Jsi jako losos, pluješ do místa, kde se ostatní třou-při návratu domů. Když se tam dostaneme, už nás nic neposouvá, můžeme se tam volně vznášet.

Kdo vás posouvá, když se vrátíte domů?

Vyšší entity. Ty, které jsou pověřeny řídit náš pohyb, dokud se nedostaneme domů.

Jsou tyto entity podobné tvému průvodci?

Myslím, že jsou vyšší.

Co ještě v tomto okamžiku cítíš?

Klid. Je to takový klid, který už nikdy nechci ztratit.

Ještě něco?

Mám jistou předtuchu, zatímco se pomalu pohybuji s energetickým proudem.

Teď bych chtěl, abys pokračoval dál podél proudu energie blíže do oblasti, kam směřuješ. Dívej se pozorně kolem sebe a řekni mi, co vidíš.

Vidím různá světla ve shlucích, jedno je oddělené od druhého, jsou v jakýchsi galeriích.

Máš na mysli, že to, co vidíš v galeriích, je řada oken?

Spíš dlouhá chodba, která je na určitých místech vyklenutá do dálky.

A světla?

To jsou lidé. Duše ve výklencích galerií odrážející na mě světlo. Vidím skvrny světla, které poskakují okolo.

Jsou tyto skupinky lidí odděleny jedna od druhé?

Ne. Nejsou tu žádné stěny. Nic není strukturované úhly ani rohy. Těžko se to popisuje.

Jde ti to dobře. Chci, abys mi teď řekl, čím jsou odděleny jednotlivé skupiny lidí podél chodby, kterou popisuješ.

Lidé jsou odděleni tenkými, jemnými vlákny, které dodávají světlu mléčnou barvu - jako by to bylo zamrzlé sklo. Je to jejich žhavá zářící energie, kterou cítím, když je mímám.

Jak rozeznáváš jednotlivé duše ve skupinách?

(pauza) Jako světelné body. Vidím hromady malých bodů, které visí jako hrozny vína. Všechny září.

Sdružují tyto skupiny různé typy duší oddělené prostorem?

Ano, jsou rozdělené do malých skupin. Já jdu do té své.

Co ještě cítíš, když jdeš kolem nich?

Jejich vyzařující myšlenky, individuální i společné, ale tak harmonické. Jenže... (ztichl)

Pokračuj.

Neznám je. Nevadí.

Dobře, opusťme je. Teď řekni, jak to celé vypadá z dálky.

(směje se) Jako dlouhý zářící červík s výklenky pohybujícími se směrem dovnitř, i ven. A ten pohyb je rytmický.

Myslíš, že samotná chodba se pohybuje?

Ano, její část. Vlaje jako stuha ve vánku.

Pokračuj v cestě a popisuj, co se děje.

(pauza) Jsem na konci další chodby a zpomaluji.

Proč.

(narůstá vzrušení) Protože, ach ano! Přicházím k místu, kde jsou moji přátelé.

Jak se v této chvíli cítíš?

Úžasně! Zasahuje mě známá přitažlivost myslí, ani chvilku neváhám a přidávám se k nim, k jejich myšlenkám - jsem doma!

Je tvoje skupina oddělená od jiných skupin duší žijících v jiných chodbách?

Nikdo není ve skutečnosti oddělený, i když se to tak může některým mladým duším jevit. Jsem tu dlouho a mám tu hodně známých. (Mluví se skromnou sebejistotou.)

Takže cítíš spojení s těmi, kteří jsou v jiných chodbách, i když je nemusíš znát z minulých životů.

Ano, protože jsem s nimi spojen. Panuje tu jednota.

Když se pohybuješ jako duch, čím se liší tvé vztahy s dušemi v porovnání s lidmi na Zemi?

Nikdo tu není cizí. Neexistuje tu vzájemné nepřátelství.

Myslíš, že se každý duch chová přátelsky k těm druhým i bez ohledu na to, do které skupiny patří?

Ano, tak to je. A je to víc než jen přátelství.

V jakém smyslu?

Cítíme vesmírné spojení mezi námi, jež nás činí rovnocennými. Nikdo nikoho z ničeho nepodezírá.

Jak se tento přístup projevuje mezi dušemi, které se setkají poprvé?

Úplnou otevřeností a vzájemným akceptováním.

Takže život na Zemi musí být pro duši těžký?

Ano, je těžký, hlavně pro nové duše, protože ty očekávají, že se k nim budou na Zemi dobře chovat. Když se stane opak, je to pro ně šok. Některé potřebují několik životů, aby si zvykly na pozemské tělo.

Tyto duše tedy překonávají pozemské podmínky. Znamená to, že jsou méně úspěšné, když pracují s lidskou myslí?

Měl bych říci, že ano, protože mozek přináší do našich duší mnoho strachu a násilí. Je to pro nás těžké, ale proto vlastně na Zemi přicházíme - abychom to překonali.

Jsou podle tebe tyto nové duše snáze zranitelné? Potřebují při návratu podporu skupiny?

Ano. Všichni se chceme vrátit domů. Ted' mě na chvíli nechej, chci se setkat s přáteli.

Už jsem se zmínil o tom, že různí klienti popisují duchovní jevy různým způsobem. Čtrnáctý případ uvedl další z nich: „... dlouhý zářící červík s výklenky pohybujícími se směrem dovnitř i ven.“ Jiní klienti používají jiné příměry, například: „plující řada spojených balonů“, „skupiny velkých průsvitných baněk“, pro jiného je to „obrovské chomáče průsvitných bublin“ atd. Na označení směřovaného pohybu jsou také často používána slova jako proud či potok, přičemž slovo „oblaka“ naznačuje volnost pohybu při vznášení se. Obrazy vyjadřující shluky energie či skupiny duší jsou zvlášť časté. Některé z nich jsem začal používat.

Skupina blízkých duší na konci putování může být velká, nebo malá - závisí to na stupni vývoje duše nebo i na jiných faktorech, které uvádím dále. Následující případ uvádí v porovnání s tímto čtrnáctým odlišný pohled na duchovní svět tak, jak jej vnímá méně vyspělá duše.

V patnáctém případě je přechod duše z centrální stanice do její domovské skupiny dost rychlý. Případ je informativní - ukazuje vlastnosti prostoru, v němž se duše pohybuje, i úctu k těm, kteří celý přechod řídí. Subjekt je méně zkušená, mírně popudlivá duše, která nám nabízí další interpretaci duchovních pravidel vytváření skupin.

PATNÁCTÝ PŘÍPAD

Chtěl bych s tebou mluvit o cestě do místa, kde se v duchovním světě duše obvykle zdržují. Tvoje duše se nyní pohybuje na cestě k němu. Popiš, co cítíš a vidíš.

(nervózně) Jdu kamsi ven.

Ven?

Plavu, je to nějaký řetěz. Je to, jako bych procházela přes předivo spojovacích linií, mlžné bludiště, které se otevírá -a... !

Co?

(s bázní) Přišla jsem do obrovské arény. Vidím mnoho jiných, procházejí kolem mě. (Subjekt se necítí dobře.)

Buď klidná - jsi v centrální stanici. Vidíš svého průvodce?

(s obavami) Ano, je nedaleko. Jinak bych se ztratila, je to tu nacpaně kprasknutí. (Položil jsem ruku na čelo subjektu.)

Postupně se zklidni a vzpomeň si, že jsi tu už byla, i když se ti to teď zdá být všechno nové. Co děláš?

Jsem unášena vpřed. Rychle se vzdaluji z arény. Jsem v otevřeném prostoru.

Je prázdnota okolo tebe černá?

*) V originálu knihy se hovoří nikoli o skupinách duší, ale o úlech (jakožto symbolu společenstva). Protože však v českém kontextu působí slovo úl příliš jednoznačně, nahrazuji je ve většině případů slovem skupina, které je méně příznakové - pozn. překl.

**) od slova řídit, slovo nenese současný význam být někomu nadřizený. Spíše je chápu jakožto označení bytostí, které vše organizují (etymologický původ slova ředitel je ve slově řád, jež má k podstatě významu označení těchto bytostí dle mého nejbližší) - pozn. překl.

Tady nikdy není černá, je tu jen světlo. Když je pohyb rychlý, vytváří tmavší stíny. Když zpomalím, věci jsou jasnější.

(Tuto pozorovanou skutečnost potvrdili i jiní.) Pokračuj a popisuj, co vidíš dále.

Teď vidím hnízda lidí.

Myslíš skupiny?

Ano - jako v úlu -, vidím je v chomáčích pohybujících se světel. Jako světlušky.

Postupuj dále a říkej, co cítíš.

Vřelost, přátelství, empatii. Je to jako sen.

Co se děje?

Zpomalila jsem, mění se prostředí.

Jak?

Stává se zřetelnějším, (pauza) Toto místo znám.

Dostala ses do své skupiny?

(dlouhá pauza) Myslím, že ještě ne.

Dívej se kolem sebe a popisuj, co vidíš a cítíš.

(Subjekt se začíná chvět.) Jsou tu chomáče lidí, jsou spolu, jeden vedle druhého, ale tam -!

Co?

(ustrášeně) Znáš ty lidi, někteří jsou z mé rodiny. Jsou nedaleko, ale... (úzkostlivě) zdá se, že se k nim nemohu dostat!

Proč?

(je uplakaná a zmatená) Nevím! Bože, nevědí, že jsem tady? (Subjekt sebou v křesle škube a otevírá náruč.) Nemohu se dostat ke svému otci!

Poznámka: Na chvíli přerušuji otázky. Otec mé klientky měl na svou dceru v posledním životě mimořádný vliv, proto potřebuje uklidnit. Rozhodl jsem se před další analýzou také posilnit její ochranný štít.

Proč se podle tebe nemůžeš setkat s otcem? (Během dlouhé pauzy klientce osušuji čelo a tvář, které má vlhké od slz a potu.)

Nevím.

(Položil jsem ženě ruku na čelo a přikázal jí.) Spoj se s otcem - TEĎ!

(po chvíli se subjekt uvolňuje) Je to v pořádku. Otec říká, že mám být trpělivá a všechno se vyjasní. Chci jít tam, k němu.

Co ti na to odpovídá?

(smutně) Říká, že vždy, když ho potřebuji, může být v mé mysli. Naučím se to (telepaticky), ale musí tu zůstat.

Proč?

(s pláčem) Nepatří do mého úlu *).

Proč?

Ředitelé **) to nedovolí (opětláče), nejsem si jistá.

Poznámka: Obvykle do popisu přesunů subjektu v duchovním světě příliš nezasahuji. V tomto případě je moje klientka dezorientovaná a zmatená, proto jsem jí poskytl určité vedení.

Analyzujme, proč se právě teď nemůžeš spojit se svým otcem. Je to, že se můžeš spojit jen s dušemi na své úrovni vývoje, výsledkem vedení vyšších entit v době tvé sebereflexe?

(Subjekt je klidnější.) Ano, takové myšlenky ke mně přicházejí. Musím si uvědomit své věci — což lze jen s podobnými dušemi, jako jsem já.

Ředitelé nás v tom podporují. Můj otec mi také pomáhá, abych tomu porozuměla.

Líbí se ti tento postup?

(pauza) Ano.

Pokračuj v líčení cesty od okamžiku, kdy jsi v dálce uviděla členy své rodiny. Co se děje teď?

Postupně zpomaluji, ale postupuji dále po původní cestě. Míjím další chomáče lidí. Zastavuji.

Poznámka: Konečné dosažení místa určení je zvláště důležité zejména pro mladé duše. Jeden klient po probuzení popsal tento okamžik jako pocit, když se člověk vrací za soumraku po dlouhé cestě domů. Procházel známou krajinou směrem ke svému městu až na známou ulici. Okna v sousedních domech svítila a skrze ně bylo vidět dovnitř. Nakonec vešel do svého domu. Ačkoli lidé v transu používají při popisování míst v duchovním světě slova jako chomáč nebo úl, když se k tomuto seskupení přiblíží, spojuje je označení, která znají ze Země - například škola, město (místa, spojená s příjemným pocitem bezpečí).

Jsi na místě, jak se cítíš?

Je to tu rušné, je tu pohromadě hodně lidí. Některé znám, některé ne.

Můžeš se k nim přiblížit?

(Její hlas zní najednou rozhořčeně.) Nic nechápeš! Já nejdu tam! (ukazuje prstem na stěnu)

V čem je problém?

Nemám to dovoleno. Tady nemohu jít, kamkoli se mi zachce.

Vždyť jsi přišla do svého domova!

To je jedno. Nejdu tam. (Opět ukazuje prstem na svůj mentální obraz.)

Souvisí to s informací, která se týkala tvého otce? Ano.

Chceš říct, že tvoje duše nemůže jít kamkoli kromě své skupiny?

(Ukazuje ven.) Tamti nejsou z mojí skupiny.

Definuj, co máš na mysli, když říkáš „tam“.

(důstojně) To jsou ti vedle - to je jejich místo. (Ukazuje do země.) Naše místo je tady. My jsme tu.
(Souhlasně kývá hlavou, jako by znovu potvrzovala svá slova.)

Kdo jsou „ti vedle“?

Lidé z jiné skupiny, (s výbuchem nervózního smíchu) Podívej se - lidé z mé skupiny! Jak ráda je zase vidím! Přicházejí za mnou!

(Odpovídám, jako bych o tom nikdy neslyšel, abych vyvolal spontánní odpověď.) Opravdu? To zní nádherně. Jsou to lidé z tvého posledního života?

Nejen z jednoho, (hrdě) Jsou to moji lidé.

Jsou to entity z tvé vlastní skupiny?

Přesně tak. Jsem s nimi už velmi dlouho. Je příjemné být znovu mezi nimi. (Subjekt se cítí velmi dobře, dopřávám klientce čas, aby si tento obraz prožila.) Ačkoli jsi tu jen krátce, pozoruji u tebe změnu. Jako bys měla najednou víc porozumění pro vnímání duchovního světa.

Podívej se okolo sebe. Jak vypadá místo, kde žijí duše?

(vzrušeně) Nechci to vědět. Je to jejich věc.

Nevidíš?

Nejsem s nimi spojená. Jsem plně zaujatá lidmi ze své skupiny, které znám a mám ráda.

Ale před chvílí jsi byla nešťastná, že se nemůžeš spojit s otcem!

Teď vím, že otec má svoji vlastní skupinu.

Jak je možné, žes to nevěděla předtím, než jsme se dostali až sem?

Nejsem si jistá. Připouštím, že to byl pro mne šok. Teď však vím, jak se věci mají. Vrací se mi porozumění.

Proč se neobjevil tvůj průvodce? Než jsi potkala svého otce, mohl ti vysvětlit, o co jde.

(dlouhá pauza) Nevím.

Možná i jiní lidé, které máš ráda, jsou v těchto jiných skupinách. Říkáš, že jsi na správném místě, a nemáš kontakt s jinými?

(Je ze mě otrávená.) Ne, jsem ve spojení se svou vlastní myslí. Proč jsi ke mně takový? Moje místo je tady!

(Znovu naléhám, abych získal podrobnější informace.) A nechodíš do blízkých skupin na návštěvu?

Ne! To neděláme! Nechodíme do jiných skupin ani se nemísíme s jejich energiemi.

Ale mentální kontakt přece nezpůsobuje míšení energií!

Jen tehdy, pokud jsou připraveni na setkání se mnou.

Tvrdíš tedy, že každý žije ve své skupině, a pokud to není vhodné, tak ke kontaktu mezi skupinami nedochází?

(klidně) Přesně tak to je. Všichni jsou ve svých skupinách a studují. Mimo skupiny se pohybují hlavně ředitelé.

Díky za jasné vysvětlení. Chceš mi tím říct, že ani ty, ani tvoji přátelé nechcete jiné skupiny rušit?

Alespoň v našem okolí to tak je.

Neomezuje tě takové pravidlo?

Ani ne. Pokud se řídíš podle pravidel, je tu prostor, svoboda a volnost

A když se podle nich neřídíš? Kdo rozhoduje o vhodném umístění duší?

(pauza) Vedou nás učitelé, jinak bychom byli ztraceni.

Zdalo se mi, že jsi byla ztracená, když jsme s touto cestou začali.

(nejisté) Nenapojila jsem se. Nebyla jsem mentálně naladěná. Byla jsem zmatená. Nedovedeš si představit, jak je to tady rozlehlé.

Rozhlédni se dokola - je duchovní svět přeplněný dušemi?

(smích) Někdy se ztratíme. Je to naše chyba -tady je tak obrovský prostor! Nemůže být přeplněný...

Dva případy této kapitoly představují různé pohledy duší - začátečníka a vyspělejší duše - na konečnou fázi návratu do duchovního světa. Každá duše má svoji vlastní interpretaci přechodu od centrální stanice k cílové skupině. Někteří z mých klientů překonají tuto cestu tak rychle, že po příchodu potřebují čas na odpočinek.

Když pak na tuto cestu vzpomínají, uvádějí někdy, že se nesetkali ani telepaticky nespojili s důležitou osobou z posledního života. Nejčastěji jsou to rodiče nebo partner. Důvod se obvykle vyjasní na konci cesty. Často je to proto, že jsou už znovu vtělení.

Viděli jsme také, jak je přicházející duše ohromená pocitem radosti. Příbuzné bytosti jsou spojeny ve skupinách tvořících zvlněné chomáče zářivých světél. Putující duše občas provázejí rezonující hudební tóny. Jeden subjekt poznamenal, že „když přicházím ke svému místu, slyším sbor hlasů, které zpívají písmeno A v jediném tónu, abych je poznal. Vidím je jako teplou a jasnou vibrující energii a vím, že se právě zbavili svých těl.“

Znamená to, že duše, které jsou právě inkarnovány v jednom nebo několika tělech, se vítání nezúčastňují. Jeden ze subjektů mi říkal, že to je, „jako bychom spali a byli řízeni automatem - vždy víme, kdo tuje, a kdo ne“. Duše, které jsou stále ještě vtělené, vyzařují matné světlo s jemně pulzující energií a nezdá se, že by s někým komunikovaly. I přesto jsou schopny během skupinových setkání nově příchozí tiše pozdravit.

Vnímání hranic mezi skupinami duší, jak jsme viděli v patnáctém případě, má v podání mých klientů různé podoby. Závisí na věku duše. V následujícím případě se dotkneme jiného aspektu mobility duší. Duše na středním stupni vývoje popisuje oddělení své skupiny duší od jiných podobně jako jednotlivé třídy ve škole. Měl jsem klienty, kteří skupiny duší vnímali jako oddělení svých vlastních škol, které absolvovali. Analogie duchovních škol vedených duchovními učiteli-průvodci je v popisech lidí v hypnóze tak častá, že jsem i já začal používat stejnou terminologii.

Jak jsem už zmiňoval, po příchodu do své skupiny je duše předvolána před Radu Starších. Rada není žalobcem a zaměřuje se na přímou diskuzi o aktivitách duše předtím, než se navrátí do své skupiny. Není neobvyklé, že subjekty mají určité problémy, pokud mi mají poskytnout o těchto diskuzích podrobnosti. Jsem si jist, že tyto bloky jsou záměrné.

Jeden subjekt uvedl: „Po setkání s přáteli mě má průvodkyně Veronika (mladší učitelka tohoto subjektu) bere na jiné místo na setkání se Staršími. Stojí po mém boku a pomáhá mi porozumět nejasnostem a zároveň formulovat vysvětlení mých postupů v předchozím životě. Někdy za mne mluví jako můj advokát, ale podstatnou část diskuze vede Quazel (subjektův starší učitel, který přišel před Starší dřív). V porotě je vždy šest stejných Starších oblečených v dlouhých bílých róbách. Mají laskavé tváře a hodnotí mé vjemy ze života, který právě skončil: kde jsem mohl lépe využít svůj talent a co jsem udělal dobře. Mohu přitom svobodně vyjadřovat své touhy a zklamání. Všechny Starší znám, hlavně však dva nejmladší, kteří mi kladou nejvíce otázek. Myslím, že mezi nimi rozeznávám muže i ženy. Každý z nich klade otázky z jiného úhlu, ale všichni jsou ke mně upřímní a otevření a chovají se ke mně velmi spravedlivě. Nic před nimi nelze zatajit. Někdy nestačím sledovat rychlou telepatickou komunikaci mezi nimi. Když se to stane, Veronika mi pomáhá porozumět, co o mně říkají, i když se mi zdá, že mi neříká všechno. Před dalším návratem na Zemi mě ještě chtějí vidět.“

Duše pokládají příchod do skupiny svých „spolužáků“ za konečnou fázi návratu. Jejich přítomnost v takovéto skupině se podobá funkčnímu vzdělávacímu systému. Kritéria rozdělení duší do jednotlivých skupin jsou založena na znalostech a dané úrovni vývoje. Jsou „žáci“, kteří lépe spolupracují s učitelem, jiní jsou zase horší - jako v každé škole. V následující kapitole budeme rozebírat proces třídění duší do skupin a způsob, jakým vnímají své umístění.

VII.

UMÍSTĚNÍ

Lidé, kteří věří, že máme duši, si dle mé zkušenosti představují, že všechny duše se pravděpodobně nacházejí ve velkém společném prostoru. Mnozí z mých subjektů tomu před hypnózou také věří. Po probuzení neznárodně vyjadřují překvapení nad znalostí svého místa v duchovním světě. Když jsem začal studovat život v duchovním světě prostřednictvím lidí v hypnóze, nebyl jsem připraven na existenci organizovaných skupin, ve kterých duše nacházejí podporu pro svůj další vývoj. Představoval jsem si duše, jak se po opuštění Země bez jasného smyslu vznášejí ve volném prostoru.

Umístění duše závisí na úrovni jejího rozvoje. Duše po smrti nastupuje zpáteční cestu ke své domovské kolonii, pokud samozřejmě není z jiných důvodů izolovaná nebo příliš mladá. Duše v této skupině jsou blízkými přáteli s téměř stejnou úrovní vývoje.

Když lidé v transu hovoří o tom, že patří do skupiny, mají na mysli malou prvotní skupinu entit, které jsou v častém a přímém kontaktu podobně jako členové jedné lidské rodiny. Rovnocenní členové mají mezi sebou mnohem citlivější vztahy, než si na Zemi vůbec umíme představit.

Druhotné skupiny duší tvoří jakousi důvěrnou podpůrnou komunitu. Jsou vytvořeny z velkých chomáčů primárních skupin jako lekníny na jezeře. Duchovní jezera se zdají být nekonečná. Nikdy jsem neslyšel o druhotné skupině, která by měla méně než tisíc duší.

Mnohé prvotní skupiny tvořící jedinou druhotnou mají - jak se zdá - jen zřídka vzájemný vztah či kontakt. Členové dvou druhotných skupin nemají zřejmě důvod ke vzájemné komunikaci - vždyť počet duší je tak velký!

Počet členů prvotní podskupiny se pohybuje od tří do pětadvaceti. Řekl bych, že průměrně je jich okolo patnácti a označují se jako vnitřní kruh. Pracovní kontakty mezi různými prvotními skupinami se uskutečňují v souvislosti s úkoly, které mají být zvládnuty v době inkarnace. Může to být důsledkem spojení v minulých životech anebo vhodnosti charakteristik zúčastněných duší. Známosti mezi dušemi z různých skupin jsou důsledkem okrajových rolí, které hrají v životě na Zemi. Je to například spolužák ze školy, dřívější dobrý přítel, jehož teď vidíme jen na třídních schůzkách svých dětí.

Členové jedné prvotní skupiny jsou úzce spojeni po celou věčnost. Tyto pevně propletené skupiny často tvořívají podobně smýšlející duše, které mají společný cíl a neustále úzce spolupracují na jeho dosažení. Často si vybírají životy na Zemi jako blízcí příbuzní nebo přátelé.

Ve stejné skupině jsem našel spíš bratra a sestru z předcházejících životů než duše, které prožily život jako jejich rodiče: intenzivní interakce ve shlucích primárních skupin, řídká interakce mezi primárními shluky uvnitř druhotné skupiny, většinou žádná interakce mezi sekundárními skupinami a méně pokročilými dušemi.

Rodiče obvykle potkáváme po smrti u brány do duchovního světa a později je nevidáme. Tato okolnost nesouvisí se zralostí, ačkoli duše rodičů bývají na nižší úrovni vývoje než jejich potomci. Je to spíš otázka vhodnosti sourozeneckého sociálního vztahu pro duše inkarnované ve stejném časovém rámci.

Ačkoli jsou rodiče pro děti prvotním identifikačním prvkem pro dobré i špatné karmické účinky, často mají největší vliv na náš růst právě celoživotní vztahy s partnery, bratry, sestrami a blízkými přáteli. To však nesnižuje význam úlohy rodičů, strýců a tet či prarodičů, kteří nám pomáhají různými způsoby z jiné generace.

A

B .•'

C

Obr. 1 - Sociální interakce mezi primárními a sekundárními skupinami duší :

intenzivní interakce ve shlucích primárních skupin, řídká interakce mezi primárními shluky uvnitř druhotné skupiny, většinou žádná interakce mezi sekundárními skupinami a méně pokročilými dušemi.

Tento diagram znázorňuje celkový vztah mezi dušemi v primárních skupinách (1-10) a jejich sekundárních skupinách (A, B, C). Celkový počet skupin a členských duší v těchto skupinách je pouze hypotetický, jelikož se schéma mění s každou ohlášenou změnou místa v duchovním světě.

Obr. 2 - Sociální interakce uvnitř primární skupiny duší

Tento sociogram ukazuje podrobněji skupiny 9 a 10 (z obrázku 1) jako méně běžný příklad překrytí dvou skupinových hluků. Je tu vzájemný kontakt mezi určitými dušemi (uvnitř vystínované oblasti), které pracují částečně pro obě skupiny.

Na obrázcích 1 a 2 je znázorněno možné uspořádání skupin duší v duchovním světě. Na obrázku 1 je duše v prvotní skupině 1 umístěna do větší druhotné skupiny A, aby mohla úzce spolupracovat s dalšími dušemi ve skupině 1. Avšak některé duše v prvotní skupině 9 a 10 (podrobně viz obrázek 2) by také mohly spolupracovat. Mladší duše ve druhotných skupinách A, B a C mají mezi sebou pravděpodobně malý (nebo nemají žádný) kontakt, ať už v duchovním světě nebo na Zemi. Užší společenství mezi dušemi závisí na jejich určené vzájemné blízkosti ve shlucích skupin, v nichž je podobná úroveň znalostí a spřízněnosti, což má původ ve sdílení společných zkušeností za života na Zemi.

Následující případ nám nabízí popis toho, co to znamená přijít po fyzické smrti nazpět do stejné skupiny.

ŠESTNÁCTÝ PŘÍPAD

Když jsi opustila centrální stanici a vrátila se do duchovního světa, kam jsi zařazena? Co děláš pak?

Chodím do školy se svými přáteli.

Míniš tím, že jsi v jakési duchovní třídě?

Ano, studujeme v ní.

Povídej mi o té škole, ať můžeme zhodnotit, co se to s duší vlastně děje. Začni tím, že mi řekneš, co se kolem tebe děje.

(váhavě) Vidím dokonalý čtvercový řecký chrám s velkou kolonádou plnou soch - je to velmi krásné. Zním to místo, protože se na ně vracím po každém cyklu (= životě).

Co dělá klasický řecký chrám v duchovním světě?

(krčí rameny) Nevím, proč to vidím právě takhle. Zdá se, že je to přirozené - vždyť jsem žila v Řecku.

V pořádku, pokračuj. Přichází k tobě někdo?

(směje se) Moje učitelka Karla.

Můžeš ji popsat?

(důvěrně) Vidím ji, jak vychází z dveří chrámu a jde směrem ke mně. Je jako bohyně, oblečená v dlouhé vlající róbě. Jedno rameno má odhalené, vlasy má vyčesané nahoru a upevněné zlatou sponou. A už je u mě.

Podívej se na sebe. Jsi podobně oblečená?

Všichni vypadáme, jako bychom byli stejně oděni. Mihotáme se ve světle a můžeme se proměňovat. Karla ví, jak ji vidím nejraději. Kde jsou ostatní?

Karla mě vede do mé chrámové školy. Vidím velkou knihovnu a malou skupinu lidí, kteří si potichu povídají za stolem. Vyzařuje to klid, teplo a pocit bezpečí, které jsou mi tak známé!

Vypadají tito lidé jako dospělí muži a ženy?

Ano, ale v mé skupině je více žen.

Proč?

Je tu taková valence. Právě tak je nám to nejpohodlnější.

Poznámka: Slovo valence užití subjektem k označení preference ženského nebo mužského rodu není obvyklé, ale v tomto případě je přijatelné. Valence vyjadřuje v chemii negativní či pozitivní vlastnosti, jejichž kombinací s jinými prvky vznikají proporce. Duše ve skupinách mohou inklinovat k mužskému, ženskému nebo obojetné-mu rodu.

Dobře, co děláš dál?

Karla mě vede k nejbližšímu stolu a moji přátelé mne zdraví. No jo, je to opravdu příjemné být znovu tady!

Proč jsou tito lidé s tebou v chrámu?

Protože patříme k jedné studijní skupině. Neumím ani říct, jak jsem šťastná, že jsem opět s nimi.

(Pozornost subjektu je plně zaujatá touto scénou a trvá pár minut, než znovu promluví.)

Řekni, kolik lidí je s tebou v této knihovně?

(počítá) Asi dvacet. Jsou to všechno tví blízcí přátelé? Všichni jsme si blízcí, znám je už po celé věky. Pět z nich jsou mí nejdražší přátelé.

Jsou všichni na přibližně stejné úrovni poznání? Skoro. Někteří jsou trochu dál než ostatní.

Kde bys ve skupině umístila sebe samu? Mám na mysli úroveň poznání.

Asi uprostřed.

V jakém vztahu jsi ke svým pěti nejbližším přátelům vzhledem k životním lekcím?

Jsme na tom stejně — hodně pracujeme dohromady.

Jak se jmenují?

(usmívá se) Máme přezdívky.

Proč používáte přezdívky? Abychom definovali svoji podstatu. Vidíme jeden druhého pozemskými očima.

Jaká je tvoje přezdívka?

Bodlák.

Proč? Má to něco společného s nějakým tvým rysem?

(pauza) Jsem známá ostrými reakcemi na nově situace v životních cyklech.

Která entita je ti nejbližší, jak se jmenuje?

(tichý smích) Postřík. Ve svých životech jde přímo, rozstříkuje svoji energii rychle do všech možných stran jako vodu, kterou má na Zemi strašně rád.

Zdá se, že tvoje rodná skupina je velmi zvláštní. Vysvětli mi, co ty a tvoji přátelé děláte na setkání v uvedené knihovně.

Sedli jsme si ke svým stolům a všichni si čteme v knihách.

V knihách? V jakých knihách?

Knihách života.

Popiš je, jak nejlépe můžeš.

Jsou to obrázkové knihy - tlusté s bílými okraji - dva nebo tři palce silné, dost objemné.

Otevři jednu z nich a vysvětli, co v ní ty a tvoji přátelé vidíte.

(Pauza, subjekt pohybuje rukama, jako by otvíral knihu.) Nejsou tam žádné texty, všechno je v pohyblivých obrazech.

Pohyblivé obrazy? Je to něco jiného než fotografie?

Ano, jsou mnohorozměrné. Pohybují se a proměňují ze středového krystalu, který se mění s tím, jak se mění odražené světlo.

Takže obrazy nejsou ploché. Mají pohyblivé světelné vlny hloubku?

Ano, jsou živě.

Řekni, jak tyto knihy používáte.

Když se kniha otevře, obrazy jsou nejdřív neostré. Potom myslíme na to, co chceme, a krystal se promění z tmavého na jasný a nasměruje se. Potom se nám v knize v malé podobě objeví naše minulé životy a různé alternativy situací.

Jak je v takových knihách vyjádřen čas?

Rámci, stranami.

Čas v knihách je kondenzovaný. Nechci se dál zdržovat ve tvé minulosti, ale podívej se do knihy a řekni, kterou věc vidíš jako první.

Nedostatek vlastní disciplíny v mém posledním životě. Vidím se, jak umírám mladá v milenecké hádce. Můj konec byl zbytečný.

Vidíš v knize i budoucí životy?

Je možné nahlédnout do budoucích možností, ale jen ve zlomcích, ve formě lekcí. Tyto možnosti se vytvářejí až později za vedení jiných bytostí. Tyto konkrétní knihy jsou zaměřené na analýzu našich minulých činů.

Jaký je smysl vašeho společného sezení v knihovně?

Jeden druhému pomáháme překonat své chyby v tomto cyklu. Spolu se svým učitelem studujeme a diskutujeme o hodnotě svých voleb.

Jsou v této budově nějaké další místnosti, kde lidé studují?

Ne, tahle je jen pro naši skupinu. Jiné skupiny studují nedaleko v dalších budovách.

Poznámka: Čtenář se může podívat na obrázek č. 1 kruh B jakožto příklad toho, co je uvedeno výše. Skupiny 3-7 v grafu se kontaktují jen zřídka, ačkoli v duchovním světě jsou blízko sebe.

Skupiny studujících lidí v jiných budovách jsou více, nebo méně pokročilí než tvoje skupina?

To i to.

Je vám dovoleno navštěvovat jiné budovy, ve kterých studují ostatní duše?

(dlouhá pauza) Je tu jedna, do které chodíme pravidelně.

Která?

Je to místo pro nováčky. Pomáháme jim, když jejich učitel odejde. Je velmi příjemné být užitečný!

S čím jim pomáháte?

(směje se) S domácími úkoly.

Ale to by měla být práce učitele-průvodce, ne? Ano, ale učitelé jsou tak daleko (ve svém vývoji), ie skupina naši pomoc ocení, protože se k nim umíme lépe přiblížit.

Takže je vlastně svým způsobem doučujete.

Ano, ale neděláme to nikde jinde.

Proč ne? Proč by nemohly pokročilejší skupiny přijít do vaší knihovny a pomoci vám?

Nepřijdou, protože jsme pokročilejší než nováčci. Nechceme být nikým vyrušovaní. Pokud se chci s někým spojit, dělám to mimo studijní centrum.

Můžeš jít kamkoli, pokud nevyrušuješ duše při studiu?

(vyhýbavě) Jsem ráda v blízkosti chrámu, ale mohu se setkat s kýmkoli.

Získávám dojem, že tvoje duševní energie je vykázána do tohoto duchovního prostoru, i když mentálně máš možnost cestovat dále.

Necítím se být vykázaná. Je mnoho místností, kam bych mohla jít, ale žádná mne nepřitahuje.

Zmínka o neomezování se, citovaná v tomto šestnáctém případě, se zdá být v protikladu k hranicím duchovního prostoru, o kterých jsme hovořili v předchozím případě. Když zpočátku provázím subjekty do duchovního světa, jsou jejich vize spontánní, hlavně pokud jde o duchovní uspořádání a jejich místo v komunitě duší. Zatímco průměrný člověk může hovořit o svém soukromém místě, kde pracuje a žije, žádný subjekt nevidí duchovní svět jako omezující. Hned, jak se jejich nadvědomí rozšíří, je většina lidí schopna mi říci, že mají volnost pohybu a chodí do otevřeného prostoru, kde se v uvolněné atmosféře nachází množství duší různé úrovně vývoje.

V této společenské zóně duše různě spolupracují na mnohých aktivitách. Některé jsou docela hravé - slyšel jsem, jak si starší duše dobírají ty mladší s tím, co je ještě čeká. Jeden subjekt řekl, že „se snažíme jeden na druhého vymyslet nějaký trik jako parta malých dětí. Během hry na schovávanou se mladší někdy ztratí a potom je všichni společně hledáme." Už jsem řekl, že se ve skupině dušimohou objevit hosté, aby bavili ty ostatní podobně, jako to ve středověku činili trubadúři ¹¹).

Jiný subjekt řekl, že se jeho skupina ráda dívá na starobyle vypadající postavy, které předvádějí show, a to je rozesměje. Lidé v hypnóze často jen těžko vysvětlují zvláštní významy vzájemného míšení duší. Jednou ze zábav, o které jsem dost často slyšel, je vytváření kruhů, aby duše lépe spojily a promítaly energie svých myšlenek. Vždy je tu vzpomínáno spojení se s vyšší silou. Někteří se vyjádřili v tom smyslu, že „rytmus myšlenek je tak harmonický, až vzniká silná forma zpěvu". Jednou ze zábav je také vznešený jemný tanec, kdy se jedna duše vlní kolem druhé v proudu smíchané energie. Mísí se a oddělují v exotických barvách i tvarech. Fyzické objekty, jako jsou svatyně, lodě, zvířata, stromy či mořské pláže, mohou být vyčarovány ve středu těchto tanců. Obrazy symbolů Země mají pro skupiny duší zvláštní význam, který posilňuje pozitivní vzpomínky na předcházející životy. Tyto repliky zjevně nemají za cíl připomínat smutek ducha toužícího po návratu do fyzického stavu. Spíše jde o radostné připomenutí historických událostí, které pomohly při zušlechťování jeho osobní identity. Já vnímám tyto mýtické projevy duší jako přirozenou oslavu sahající za běžný rituál.

Ačkoli mají podle popisu subjektů určitá místa v duchovním světě stejnou funkci, představy a popisy těchto míst mohou být různé. Například knihovna v řeckém chrámu má v tomto případě stejný význam jako moderní školní budova v případě jiném. Jiné popisy mohou být ještě odlišnější. Například mnohé subjekty, které v duchovním světě mentálně cestují z jednoho místa na druhé, říkají, že prostor kolem nich je jako koule. Ale později dodají, že duchovní svět není uzavřený, protože je neohraničený.

Musíme mít tedy na zřeteli, že lidé mají sklony užívat při popisech ve stavu transu struktury, které jejich vědomá mysl zažila na Zemi. Jen málo lidí mi po probuzení z transu povědělo, že je v duchovním světě mnoho věcí, které nelze popsat pozemskými termíny. Každý prostě tyto abstraktní duchovní podmínky překládá do symbolů, jež pro něj mají smysl. Někdy dokonce při první cestě do duchovního světa

subjekty tvrdí, že svým vizím nevěří. Je to proto, že jejich vědomá mysl má svou kritickou oblast, jež nepřestává pracovat. Lidé v transu se velmi rychle přizpůsobují tomu, co zaznamenává jejich podvědomá mysl.

Když jsem začal sbírat informace o skupinách duší, založil jsem svůj odhad klientova popisu na příslušnosti jeho duše k určité skupině na stejné úrovni vývoje. Když jsem ale použil jen toto kritérium, bylo pro mne těžké přivést klienta co nejrychleji na jeho místo. Šestnáctý případ jsem zkoumal v raném období svých studií života v duchovním světě. Jeho význam je však i v tom, že jsem se dozvěděl o poznávání duší podle jejich barvy.

Před tímto případem jsem slyšel své subjekty hovořit o barvách, které viděly v duchovním světě, ale tuto význam této informace jsem nevnímal ve vztahu ke konkrétní duši. Moji klienti mluvili o stínech v energii duše, ale já jsem si tato pozorování nespojil. Nekladl jsem totiž správné otázky.

Při studiu parapsychologie na univerzitě jsem se seznámil s Kirlianovou fotografií ¹²⁾, z jejíhož výzkumu vyplývá, že každá žijící osoba má svou barevnou auru. Je zřejmé, že máme ve svém těle ionizované energetické pole, plynoucí z našich fyzických těl a okolo nich, spojené s životními silovými body známými jako čakry ¹³⁾.

**) V roce 1967 skupina ruských vědců publikovala výsledky svých bádání týkajících se bioplazmatu (energie obklopující živý organismus a žijící v něm). Tuto energii lze dokonce fotografovat, což dodnes využívá řada alternativních terapeutů. Na základě změn v auře fotografovaného člověka lze určit příčinu jeho zdravotních problémů - pozn. překl.*

Duchovní energie, jak mi popisovaly subjekty, je pohyblivá a živá síla. Proto množství elektromagnetické energie potřebné na udržení duše v pozemském bytí může být dalším faktorem, který má vliv na její barvu.

Dozvěděl jsem se ještě, že lidská aura odráží myšlenky a emoce a vůbec stav fyzického zdraví člověka. Byl jsem zvědavý, zda tyto osobní meridiány mají přímé spojení s tím, co jsem se dozvěděl o světle, jež vyzařují duše v duchovním světě.

V šestnáctém případě jsem zjistil, že světlo vyzařované duší není úplně bílé. Podle mých subjektů vyzařuje každá duše auru určité barvy. Tento případ mi pomohl objasnit význam takových projevů energie.

Dobrá, vznášej se teď kolem svého studijního chrámu. Co vidíš kolem něj a v dálce?

Lidi. Velké shromáždění lidí.

Kolik jich podle tebe je?

To se dá těžko spočítat, jsou i v dálce. Velmi mnoho.

Znáš se se všemi, patříš k nim? Ne, vždyť všechny ani nevidím. Ale moje skupina je blízko mne.

Pokud bych tvoji skupinu přibližně dvaceti duší nazval prvotní, jste nějak spojeni s větší druhotnou?

Všichni jsme spojeni - ale ne přímo.

Vidíš fyzické rysy všech těchto duší stejně, jako jsi je viděla ve své skupině?

Ne zcela. Je to jaksi více přirozené, otevřené. Vidím je všechny prostě jako duše.

Dívej se z místa, na kterém pravějš. Jak vidíš všechny tyto duše? Jak vypadají?

Jsou to rozličná světla - bzučí kolem jako světlušky.

Můžeš mi říci, jestli duše, které spolupracují v rolích učitelů a studentů, jsou po celou dobu spolu?

Lidé v mé skupině ano. Učitelé jsou spolu, pokud nás zrovna neučí.

Vidíš z místa, kde jsi, jiné učitele-průvodce?

(pauza) Některé ano. Samozřejmě je jich o mnoho méně než nás. Vidím Karlu se dvěma přáteli.

Víš, že jsou to průvodci, i když nevidíš jejich lidské rysy? Můžeš se podívat na všechna ta bílá jasná světla a jen pomocí mentální energie rozeznat, že jsou to oni?

Jistě, mohu. Ale nejsou všichni bílí.

Myslíš tím, že všechny duše nejsou úplně bílé?

Částečně ne - z hlediska intenzity naší energie se můžeme stát méně zářivými.

Karla a její přátelé září jinými odstíny bílé?

Ne, nejsou bílí.

Nerozumím ti.

Ona a její přátelé jsou učitelé.

Jaký je v tom rozdíl? Říkáš tím snad, že tito průvodci vyzařují energii, která není bílá?

Ano.

Dobře, a jakou má tedy barvu? Žlutou.

Všichni průvodci září žlutě ?

Ne.

Jak tedy?

Karliným učitelem je Valairs. Je modrý. Někdy ho vidáme. Je to pěkný, velmi elegantní muž.

Modrý ? Jak může být modrý? Prostě jeho světlo je modré.

Jsem z toho zmatený. Nikdy jsi nemluvila o učiteli jménem Valairs ani o tom, že by patřil do tvé skupiny.

Neptal ses. Mimochodem on nepatří do mé skupiny. Ani Karla. Mají své vlastní skupiny.

A tito průvodci mají žlutou nebo modrou auru?

Ano.

Kolik jiných barev vidíš u dalších duší?

Žádné.

Proč nevidíš červená nebo zelená světla?

Některá jsou načervenalá, ale zelená ne.

Proč?

Nevím, ale občas, když se podívám okolo sebe, září toto místo jako vánoční stromeček.

Jsem zvědavý na Valairse. Mají všechny duchovní skupiny dva učitele patřící do jediného seskupení?

To je různé. Karla se učí pod vedením Valairse, a tak máme dva. Vídáme ho ale málo. Pracuje kromě nás i s jinými skupinami.

Takže Karla je studentka, která vyučuje jako méněpokročilá průvodkyně?

(trochu rozhořčeně) Karla je dostatečně pokročilá pro mne!

Dobrá. Můžeš mi ale pomoci vyznat se v těch barevných schématech? Proč vyzařuje Karlina energie žlutou barvu a Valairova modrou ?

To je prosté. Valairs nás všechny usměřňuje k vědění a vyzařuje tmavou intenzitu světla.

Odstíny modré v porovnání se žlutou nebo čistě bílou vyjadřují rozdíly mezi dušemi?

Pokouším se ti to říci. Modrá je hlubší než žlutá a žlutá je intenzivnější než bílá. Závisí tona tom, jak daleko je duše v duchovním vývoji.

Valairova světelnost je tedy méně jasná než Karlina a Karlina zase méně než tvoje, protože ty jsi na nižší úrovni duchovního vývoje?

(směje se) Na mnohem nižší. Oni oba mají silné a stabilnější světlo než já.

A jak se Karlina žlutá barva liší od tvé bílé v závislosti na tom, kam směřuješ ve svém vývoji?

(hrdě) Měním se na červenavě bílou. Eventuálně budu světle zlatá. Nedávno jsem si všimla, že se Karlina barva změnila na trochu tmavší žlut. Čekala jsem to. Je velmi učenlivá a dobrá.

Může její úroveň časem dosáhnout tmavě modré?

Ne, nejprve dosáhne světle modré. Jde to po stupních, jak se energie stává hustší.

Takže tyto tři základní barvy světla - bílá, žlutá a modrá - představují vývojové stupně duší a jsou obvykle viditelné pro všechny duše?

Ano, tak to je. Barvy se mění velmi pomalu.

Podívej se znovu kolem sebe. Vidíš všechny uvedené barevné energie tak, že přesně odpovídají duším na daném místě?

Ne. Většina z nich je bílá, některé jsou žlutě, modrých je málo.

Díky, že jsi mi to vysvětlila.

Dělení duší podle jejich barev

Obvykle se každého, kdo je v transu, ptám na jeho barvy. Kromě všudypřítomné bělosti samotného duchovního světa říkají moje subjekty, že vidí většinu jiných duší v odstínech bílé. Neutrální bílá nebo šedá jsou očividně počátečním bodem vývoje. Duchovní aury jsou později směsí primárních barev červené, žluté a modré se základní bílou. Málo lidí vidí nazelenalou barvu smíchanou se žlutou nebo modrou.

Když porovnám to, co jsem slyšel o energii duší, s fyzikálními zákony, které platí pro barevné spektrum, zdá se, že naše vnímání vesmíru a oblohy pouhým okem je mylné. Našel jsem ale některé podobnosti. Energie světla vyzařovaného z chladných hvězd na obloze je červenoo-ranžová, zatímco žhavé hvězdy se mění od žluté do modrobílé. Teplota hvězd má vliv na světelné vlny, které jsou také viditelnými vibracemi spektra různých frekvencí. Lidské oko vnímá tyto vlny jako pás barev od světlých až k tmavým.

Barvy energie duší mají pravděpodobně cosi společného s takovými prvky, jako jsou vodík a helium, ale snad jsou spojeny s vysokými elektromagnetickými poli. Tuším, že celé světlo duše je ovlivněné vibračním pohybem, který je v souladu s harmonií duchovní jednoty moudrosti. Některé závěry kvantové fyziky předpokládají, že vesmír je tvořen vibračními vlnami různých frekvencí, které svou interakcí ovlivňují hmotu fyzických objektů. Světlo, pohyb, zvuk a čas jsou součástí fyzického prostoru a jsou ve vzájemném vztahu. Slyšel jsem od svých klientů, že takovéto vztahy existují i v duchovní oblasti.

Naše duchovní a fyzické vědomí skutečně vytváří a přijímá energii světla. Pochopil jsem, že aura každé duše má individuální vibrační vlnu. Když existujeme jako duše, vyzařujeme světlo takové hustoty, barvy a formy, které je úměrné síle našeho poznání a vnímání. To se projevuje zvyšováním koncentrace světla. Individuální energetické charakteristiky ukazují nejen to, kdo jsme, ale indikují zároveň stupeň naší schopnosti léčit jiné a regenerovat sebe samé.

Lidé v hypnóze používají při popisu duší barvy -zvláště tehdy, když jsou v dálce a nejsou zřetelné jejich tvary. Ze svých případů jsem zjistil, že pokročilejší duše vytvářejí shluky rychle se pohybujících energetických částí, jež se jeví jako modré a při nejvyšší koncentraci jako fialové. Ve viditelném spektru mají modrá a fialová nejkratší vlnovou délku a přecházejí do ultrafialové, která je pro lidské oko neviditelná. Pokud je hustota barvy odrazem moudrosti, potom nižší vlnové délky od bílé přes žlutou, jež vyzařují z duší, musejí reprezentovat nižší koncentrace vibrační energie.

- V tabulce na obrázku č. 3 je uvedena klasifikace duší podle barevného kódování, kterou jsem sestavil na základě údajů získaných od mých klientů. V pravém sloupci je duchovní úroveň duše (úroveň poznání). Poslední sloupec ukazuje naši kvalifikaci k tomu být průvodcem a označuje naši schopnost a připravenost sloužit jiným, což bude vysvětleno v další kapitole. Poznávání začíná naším stvořením do formy duše a dále se zrychluje s naším prvním úkolem ve fyzickém životě. S každou inkarnací roste naše porozumění, i když někdy můžeme sklouznout zpět, než znovu získáme jistotu a pokračujeme ve vývoji. S určitostí mohu říci, že když duše jednou dosáhne určité duchovní úrovně, už z ní neklesne zpět do nižší.

V tabulce uvádím šest úrovní inkarnujících se duší. Ačkoli všeobecně rozdělují subjekty do širších kategorií -začátečníci, středně pokročilé a pokročilé duše -jsou mezi nimi na druhé a čtvrté úrovni malé rozdíly. Například pokud chci určit, zda se duše začíná přesouvat ze začátečnické úrovně I do úrovně II, musím vědět nejen to, kolik bílé energie v ní ještě zůstává, ale musím také analyzovat úroveň jejich odpovědí na mé otázky. Geneze úspěchů v minulých životech, očekávání životů příštích, vztah ke skupině a konverzace mezi subjektem a jeho průvodcem - to vše formuje profil vývoje duše.

Některé subjekty charakterizují duchovní svět jako místo řízené společenskou strukturou, organizačním managementem, vystiženým na obrázku č. 3. Na druhé straně stále slyším tytéž subjekty, jak popisují plánovaný a instruktážně vedený proces vlastního vývoje, který je veden učiteli. Jako by se duchovní svět podobal obrovské škole s množstvím tříd, jež vedou duše učitelů, kteří sledují náš vývoj. Pokud je tomu tak, pak má duchovní svět svoji pevnou strukturu. Obrázek č. 3 je vlastně základním pracovním modelem rozlišení duší, který jsem si zpracoval. Víím, že není dokonalý. Doufám, že výzkum dalších regresních terapeutů rozšíří můj model jejich vlastními přístupy k měření zralosti duší.

Tato kapitola může na čtenáře zapůsobit tak, jako by byly duše v duchovním světě rozděleny podle úrovně světla, jež vyzařují, stejně jako jsou lidé na Zemi rozděleni svou příslušností k jednotlivým společenským vrstvám. Společenské podmínky na Zemi ale není možné srovnávat s duchovním světem. Rozdíly ve frekvenci světla vyjadřující míru zralosti duše pocházejí ze stejného zdroje. Duše jsou plně spojeny myšlenkami. Kdyby všechny úrovně v duchovním světě byly stejné, měly by duše k dispozici jen velmi slabý tréninkový systém. Starý systém školních jednotřídek na Zemi omezoval studenty tím, že v jedné místnosti seděli studenti různého věku (a tím i vývoje). Ve skupinách duchovního světa spolu pracují duše na stejné úrovni vývoje. Zralí učitelé-průvodci připravují generaci duší na převzetí jejich úkolů.

Existence systému, který zjišťuje úroveň vývoje a znalosti duší v duchovním světě, má i své praktické důvody. Systém vede duše k osvětlení a konečné dokonalosti. Je velmi důležité si uvědomit, že i když trpíme důsledky nesprávného výběru svých vzdělávacích lekcí, vždy se v rámci systému těšíme ochraně, podpoře a vedení duší Mistrů. Starověcí Řekové věřili, že se lidstvo v průběhu mnoha

životů vyvíjí od nemorálních, nezralých a násilných bytostí ke společnosti, v níž vládne soucit, trpělivost, odpuštění, upřímnost a láska. Plótinus (204-270) ve druhém století velmi ovlivnil křesťanskou teologii svou neoplatonis-tickou kosmologií, v níž uváděl, že duše existují v určité hierarchii. Nejvyšší bytostí byla jedna nadpozemská (neboli Bůh-Stvořitel), ze kterého se rodily duše, jež se mohly vtělovat do lidí. Ve skutečnosti by se tyto nízké duše měly nakonec vrátit a spojit se s univerzální nadduší.

Při své klasifikaci úrovně vývoje duší jsem nesledoval sociální ani intelektuální elitářství. Duše s vysokou úrovní vývoje se na Zemi často ocitají ve velmi ponižujících podmínkách. V otázce umístění duší podle vývoje jsem nemohl zdůraznit význam našich duchovních skupin. V deváté kapitole nazvané Duše začátečníka (úroveň I a II) se budeme podrobněji věnovat tomu, jak takováto skupina pracuje. Než však půjdeme dále, chci shrnout, co jsem se dozvěděl o základních principech přiřazování duší k jednotlivým skupinám:

>■ Po zhodnocení postavení nováčka (nezávisle na skutečném čase stvoření duše) jsou všechny začátečnické duše zařazené do nové skupiny podle úrovně poznání.

>■ Když je jednou vytvořena podpůrná skupina, žádní další členové k ní už v budoucnosti nejsou přiřazeni.

>- Zdá se, že homogenní skupiny duší jsou vytvářeny systematickou selekcí. Podle podobnosti ega, sebeuvědomění, sebevyjádření a tužeb - v úvahu je bráno vše.

>■ Bez ohledu na velikost se skupiny duší přímo energeticky nesměšují s ostatními, ale duše mezi sebou mohou komunikovat přes primární a sekundární hranice skupin.

>• Primární duševní skupiny ¹⁴) na úrovni I a II se mohou spojit do malé podskupiny za účelem učení se, ale nejsou odděleny z integrovaného celku uvnitř jednotlivého duševní skupiny duší.

>■ Rozsah studia se mezi jednotlivými členy skupiny mění. Duše ve středu se vyvíjejí rychleji než jiné ve stejné duševní skupině, ačkoli tito studenti nemusejí být úspěšní ve všech oblastech svého studijního plánu. Duše na zhruba středové úrovni projevují zvláštní talenty (schopnost popisu, učení, tvořivost) a jsou předurčeny k tomu, aby se zúčastňovaly práce ve speciálních skupinách, což jim umožňuje rychlejší rozvoj, avšak mohou zůstat ve svých skupinách.

>• Posléze dojde k okamžiku, kdy jsou posuzovány potřeby, motivy a schopnosti duší, aby se dostaly do celkové úrovně III ve všech oblastech vlastního rozvoje. Proto jsou formované do nezávislých studijních skupin.

>• Obvykle je jejich starší průvodci i nadále sledují prostřednictvím učitele-Mistra. Tak mohou být nové entity studující na celkové úrovni III společně s mnoha jinými duševními skupinami uvnitř jedné nebo i vícero sekundárních skupin.

> Jakmile duše dosáhnou úroveň IV, získají mimo skupinové aktivity více nezávislosti. Ačkoli se velikost skupiny mění zároveň s tím, jak se mění duchovní vývoj duší, blízké spojení s původní skupinou stejně vývojově vyspělých duší se neztrácí nikdy.

> ■ Duchovní Mistři používají k výuce a personifikaci různorodé metody výuky - záleží na složení skupiny učících se duší.

VIII.

PRŮVODCI

Nikdy jsem nepracoval se subjektem v transu, který by neměl svého průvodce. Přítomnost některých průvodců během hypnotických seancí je zjevnější než u jiných. Je mým zvykem ptát se subjektů, jestli vidí nebo cítí přítomnost duchovní entity v místnosti. Pokud ano, většinou je to ochranný průvodce. Často mají klienti pocit, že duchovní entita je přítomná, spíše až si vizualizují její tvar nebo uslyší její hlas. Lidé, kteří mají větší zkušenosti s meditací, přijímají tuto vizi přirozeně lépe než ti, kteří hlas svého průvodce nikdy neslyšeli.

Poznávání duchovních učitelů lidi spojuje a dává jim pocit tepla milujících tvořivých sil. Prostřednictvím našich průvodců se stáváme bdělejšími a více si uvědomujeme kontinuitu života a identitu svojí duše. Průvodci jsou zpodobněním milosti v naší existenci, protože jsou částí věčnosti.

Průvodci jsou komplexní entity, obzvláště jedná-li se o Mistry. Úroveň vnímání duše do určité míry určuje vývojový stupeň přiděleného průvodce. Závisí na zralosti průvodce, zda bude mít na starosti jednoho nebo více studentů. Průvodci-senioři s vysokou úrovní schopností pracují v duchovním světě i na Zemi s celou skupinou duší. Tito průvodci mají jiné entity, které jim pomáhají. Z toho je vidět, že každá skupina duší má obyčejné jednoho nebo více nových učitelů, kteří se zároveň také učí. Někteří lidé tak mohou mít více než jednoho průvodce.

Osobní jména, která dávají moji klienti svým průvodcům, bývají různá - běžná, zvláštní, podivně znějící až po ta, která tvoří jen bizarní zvuky. Často mohou být tato jména odvozena z těch minulých životů, ve kterých spolu učitel a student žili. Někteří klienti nejsou schopni své průvodce verbálně pojmenovat, protože nedokáží vyslovit zvuk jejich jména, dokonce ani tehdy, kdy je během hypnózy dobře vidí. Říkám těmto lidem, že mnohem důležitější pro ně je, aby pochopili, proč jim byl přidělen právě tento určitý průvodce. Subjekty mohou své průvodce označit jednoduchými jmény, např.: ředitel, poradce, instruktor nebo jen můj přítel.

Měli bychom být opatrní v tom, jak vnímáme slovo přítel. Obvykle když osoba v transu mluví o duchovním příteli, myslí tím spíše sobě rovnou spřátelenou duši z duchovní skupiny než průvodce. Entity, které jsou našimi přáteli, existují na úrovních ne o mnoho vyšších ani nižších, než jsme my. Tito přátelé

jsou schopni nám během našeho života na Zemi nabídnout mentální podporu z duchovního světa, mohou být inkarnovaní na Zemi jako naši přátelé a kráčet s námi po cestě života.

Jedním z nejdůležitějších aspektů mé terapeutické práce s klienty je pomoci jim na vědomé úrovni ocenit úlohu, kterou hrají konkrétní průvodci v jejich životě. Tito učitelé-entity jsou zkušenými pedagogy. Ideje, které považujeme za své, mohou být vnuknuté naším průvodcem. Průvodci nás také utěšují v období zkoušek během našeho života, obzvláště v době dětství, kdy útěchu potřebujeme. Pamatuji si na velmi výstižnou poznámku, kterou řekl můj klient, když jsem se ho zeptal, kdy viděl svého průvodce poprvé. „Když jsem snil ve dne,“ řekl. „Pamatuji si, že byl se mnou, když jsem byl první den ve škole a byl jsem velmi vystrašený. Seděl na desce mého stolu a dělal mi společnost. Potom mi ukázal dveře na záchod, protože jsem se velice bál zeptat učitele.“

Koncept zosobněných duchovních bytostí sahá ve své starobylosti až daleko k počátkům lidstva jakožto myslících bytostí. Antropologické studie na místech výskytu předhistorických lidí hovoří o totemových symbolech používaných k osobní ochraně. Později, před asi pěti tisíci lety, kdy vznikly městské státy, se oficiální božstva stala základem státních náboženství. Tito bohové byli velmi vzdálení a vzbuzovali strach. Proto osobní božstva převzala důležitou ochrannou úlohu právě v každodenním životě lidí. Osobní božská duše sloužila každé osobě či rodině jako ochranný anděl. V době krize ji mohla rodina (jednotlivec) také zavolat na pomoc. Tato tradice je v naší kultuře přítomna až do dnešních dní.

Uvedu dva příklady z opačných konců Spojených států amerických. Aumakua je osobní bůh obyvatelů ostrova Havaj. Polynésané věří, že předkové mohou převzít božský vztah (jako lidé, zvířata nebo ryby) k žijícím členům rodiny. Ve snech a vizích může Aumakua jednotlivci pomáhat, nebo ho kárat.

V severovýchodní Americe zase Irokézové věří ve vnitřní duchovní sílu člověka nazvanou Orenda, která je spojena s vyšším osobním duchem stejného jména. Tento ochránce je schopen odolat škodlivým silám zla, jež jsou namířeny proti člověku. Představa strážných duší, které zároveň působí jako poradci, je součástí mnohých kultur původních obyvatel Ameriky. Kmen Zuni na jihozápadě má ve své mytologii ústně předávanou tradici zosobněných božských bytostí. Jsou nazývány tvůrci a držitelé cest života a jsou považovány za ochránkyně duší. Mnohé další kultury na celém světě věří, že kromě Boha existují i jiné bytosti, které se o ně starají a pracují pro jejich prospěch ¹⁵).

Myslím si, že člověk si vždy vytvářel v blízkosti nej-vyššího Boha antropomorfní osobnosti, vyjadřující duchovní síly. Při modlitbě či meditaci hledáme inspiraci ve spojení s entitou, kterou známe. Je lehčí žádat o pomoc někoho, kdo je nám blízký a koho známe. Pro mnoho lidí je těžké představit si samotného nejvyššího Boha, a to jim znemožňuje dosáhnout přímého spojení. Bez ohledu na náboženské přesvědčení a hloubku víry míváme pocit, že nejvyšší Bůh je příliš zaneprázdněný, abychom ho obtěžovali svými osobními problémy. Lidé často říkají, že nejsou hodni toho, aby se přímo spojili s Bohem. Proto i nejrozšířenější světová náboženství uvádějí existenci proroků, kteří žili na Zemi jakožto prostředníci mezi věřícími a Bohem.

Možná proto, že někteří z těchto proroků se sami povýšili do božského stavu, nejsou pro nás dostatečně osobní. To říkám, aniž bych snižoval životadárný duchovní vliv velkých proroků, který měli na své následovníky. Miliony lidí měly velký užitek z učení těchto silných jedinců, kteří se v minulosti inkarnovali na Zemi jako proroci. A nyní lidé uvnitř svého srdce vědí - tak jako to věděli vždy -, že je tu někdo, jakási osobní entita, která čeká, dokud k ní nepřijdou.

Mám teorii, že se průvodci zjevují lidem v podobě, v níž tito jedinci věří. Existuje případ, kdy v národní televizní show řeklo dítě, jež překonalo klinickou smrt, že vidělo Ježíše Krista. Když jsem toto malé děvčátko požádal, aby nakreslilo, co vidělo, vytvořilo na papíře beztvareho modrého muže uprostřed modrého světla.

Moje subjekty mi ukázaly, jak oceňují existenci těchto průvodců a jak jsou na nich závislí už během svého života. Tito učení učitelé s námi zůstávají po tisíce let pozemského času a pomáhají nám při našich zkouškách před nesčetnými životy, při a po nich. Všiml jsem si, že na rozdíl od lidí, kteří jsou ve vědomém stavu, subjekty v transu nikdy neobviňují Boha z neštěstí ve svých životech. Častěji se stává, že je to průvodce, kdo čelí naší nespokojenosti.

Často jsem dostával otázku, jestli se k nám průvodci hodí, nebo jsou vybíráni náhodně. Na to je těžké odpovědět. Průvodci jsou nám v duchovním světě určeni podle určitých zákonitostí. Došel jsem k závěru, že individuální způsoby vyučování a techniky řízení podporují a dobře integrují naši duchovní identitu.

Slyšel jsem například o mladých průvodcích, kteří ve svých minulých životech překonali zvláště těžké negativní zkoušky, protože byli předurčeni pomáhat duším s podobnými modely chování. Zdá se, že takto empaticky zainteresovaní průvodci jsou hodnoceni podle toho, jak dobře dokáží ovlivňovat pozitivní změny.

Všichni průvodci cítí se svými studenty, ale jejich vyučovací přístupy se liší. Někteří průvodci neustále pomáhají svým studentům na Zemi, zatímco jiní vyžadují, aby jejich svěřenci pracovali na svých úkolech s trochou vlastní odvahy. Důležitým faktorem je samozřejmě zralost duše. Vývojově vyšším duším se dostává méně pomoci než začátečníkům. Když odhlédneme od úrovně vývoje duše, je jako další hledisko míry obdržené pomoci od průvodců intenzita naší touhy po ní.

Pokud jde o pohlaví průvodců, nezjistil jsem žádný pevný vztah mužů ani žen k průvodcům, kteří vypadají jako muž nebo žena. Může to být tím, že si za dlouhou dobu tisíců let zvykli, že jsou ženy, nebo muži, spíše než by uvažovali, jestli je ve vztahu student-učitel důležitá role určitého pohlaví. Někteří průvodci se jeví jako příslušníci smíšeného pohlaví, což pomáhá androgynickým duším. Jeden klient mi řekl: „Můj průvodce je jednou Alexis a podruhé Alexandr. Jeho pohlaví se mění v závislosti na tom, zda potřebuji radu muže, nebo ženy.“

Z toho lze usuzovat, že výběr učitelů v duchovním světě je velmi pečlivý. Každá lidská bytost má nejméně jednoho staršího nebo vyššího průvodce-Mistra, který je jí přidělen už v okamžiku jejího stvoření. Mnozí z nás později „zdědí“ nového druhotného průvodce, jakým byla například Karla v předchozím šestnáctém případě. Pro lepší rozlišení nazývám tyto učitele průvodce-junior.

Úroveň průvodců-juniorů odhaduji na počátku jejich tréninku před dosažením úrovně III. Ve skutečnosti začínáme svůj průvodcovský trénink jako podřízení průvodci dlouho před dosažením úrovně IV. V nižších stupních vývoje pomáháme jiným v životě jako jejich přátelé a mezi životy pomáháme své skupině radami. Postavení učitele-juniora a učitele-seniora závisí na vůli průvodců-Mistrů, kteří tvoří jakýsi druh řídicí rady podobný naší Radě Starších. V desáté a jedenácté kapitole uvidíme příklady vývoje práce učitelů, jak je popisují pokročilejší duše.

Mají všichni průvodci stejné schopnosti? Závisí na jejich schopnostech velikost skupiny, kterou vedou v duchovním světě? V následující části uvádí na toto téma diskuzi jedna z pokročilejších duší.

SEDMNÁCTÝ PŘÍPAD

Zajímá mě souvislost mezi rolí učitele v duchovním světě a jeho schopnostmi pomáhat méně rozvinutým duším. Když duše začínají jako průvodci, dostávají na starost několik duší?

Jen ti, kteří mají více zkušeností.

Dovedu si představit, že velké skupiny duší mohou představovat dost velkou zodpovědnost pro jednoho průvodce, i kdyby měl asistenta.

Zvládají to dobře, nezáleží na velikosti skupiny.

Jak to?

Když jednou získáš schopnosti a úspěch jakožto učitel, není počet duší, které dostaneš na starosti, důležitý. Některé skupiny mají duší mnoho, jiné málo.

Znamená to, že když se staneš seniorem s modrým světlem aury, velikost skupiny nesouvisí s úkoly na tebe kladenými, protože máš schopnost zvládnout velké množství duší?

Tak jsem to nemyslela. Hodně závisí na typu duší ve skupině a na zkušenosti průvodců. S většími skupinami jim také pomáhají.

Kdo?

Průvodci, které ty nazýváš seniory.

A kdo pomáhá jim?

Dozorci. Jsou to skuteční strážci zákona.

Slyšel jsem, že jsou označováni jako učitelé-Mistři.

To není špatné označení.

Jakou barvu vyzařují?

Nafialovělou.

Poznámka: Jak bylo uvedeno na obrázku č. 3 v předcházející kapitole, nižší pásma úrovně V vyzařují nebeskou modř. S narůstající zralostí se tato barva stává hustší - nejprve je to „půlnoční“ modř, která přechází až do hluboké fialové, což poukazuje na úplnou integraci Mistra do úrovně VI.

Mají učitelé-průvodci něco společné, i když vezmeme v úvahu, že jejich přístup k výuce je rozdílný?

Nestali by se učiteli, kdyby svoji práci nemilovali a netoužili potom pomáhat ostatním.

Vysvětli mi, proč jsou duše vybrány za průvodce? Představme si typického průvodce a ty mi řekni, jaké vlastnosti má takováto pokročilá duše.

Musí být soucitná, ale ne benevolentní. Nesmí posuzovat. Nemusíš se podle ní řídit. Nenutí tě, abys uznával její hodnoty.

Dobře, to všechno jsou ale věci, které průvodci nedělají. Pokud ovšem neřídí duše, co podle tebe dělají?

Budují ve svých skupinách morálku a vštěpují důvěru - všichni víme, že oni byli vždy sami sebou. Jsme akceptováni jako individuality s právem na vlastní chyby.

Musím říct, že jsem našel duše, jež byly ke svému průvodci velmi loajální.

Je to proto, že nás nikdy nenechají na holičkách.

Co pokládáš za nej důležitější rys průvodce?

(bez zaváhání) Schopnost motivovat nás a dodávat nám odvahu.

OSMNÁCTÝ PŘÍPAD

Tento případ je příkladem působení inkarnovaného průvodce. Jmenuje se Owa a má zkušenosti a schopnosti oddaného učitele, které jsou uváděny právě v předchozím případě. Jeho první působení v úloze učitele se zřejmě týká přímé péče o subjekt v osmnáctém případě a jeho metody zjevně zůstávají stejné. Když má klientka poznala poslední inkarnaci svého průvodce, byla doslova omráčená.

V její minulosti se Owa objevil jako průvodce zhruba v roce 50 př. Kristem. Popsala ho jako starého muže žijícího v židovské osadě obsazené římskými vojáky. Osmnáctý případ byl tehdy inkarnován v mladou dívku, jejíž rodiče zahynuli při nájezdu Římanů proti místním disidentům. Hovořila o scénách ze svého života služky v taverně, kde ji majitel bil a občas ji znásilňovali římsští zákazníci. Zemřela na vyčerpání, zoufalství a nedostatek péče v šestadvaceti letech. Její podvědomí se o starém muži z vesnice vyjádřilo takto: „Pracovala jsem ve dne v noci zničená bolestí a ponižováním. Byla to jediná osoba, která ke mně byla laskavá - učila mně důvěře v sebe samu. Důvěře v něco vyššího a jemnějšího, než byli krutí lidé kolem mě.“

Později ve stavu nadvědomí uváděla podrobnosti z jiných těžkých životů, v nichž se Owa objevoval jako důvěrný přítel, jednou dokonce jako její bratr. V tomto stavu viděla, že tito lidé mají stejnou identitu, kterou mohla pojmenovat Owa - byl to její průvodce. V mnoha jejích životech se Owa neobjevil nebo se jen mihl v okamžiku, kdy potřebovala pomoc. Nečekaně jsem se jí zeptal, zdaje Owa v její blízkosti v tomto životě. Po chvíli zaváhání se začala nekontrolovatelně třást. Vyhrkly jí slzy a ona plakala a pozorovala obrazy ve své mysli.

Ach, Bože! Věděla jsem to! Věděla jsem, že je na něm něco zvláštního!

Na kom?

Na mém synovi! Owa je můj syn Brandon!

Váš syn je skutečně Owa?

Ano, je! (Pláče a směje se zároveň.) Já jsem to věděla! Cítila jsem to od chvíle, kdy se mi narodil - bylo to něco nesmírně blízké a známé, bylo to víc než jen bezmocně batole!

Co jsi věděla, když se narodil? Nebylo to nic určitého—cítila jsem to „jen " v sobě. Bylo to něco víc než jen vzrušení matky při prvním porodu. Cítila jsem, že přišel, aby mi pomohl, víš? Je to úžasné, je to pravda, je to on! (Uklidňoval jsem ji, protože jak se vzrušeně pohybovala, mohla spadnout z lehátka.)

Proč je tady Owa jako tvůj syn Brandon?

(Klidněji, ale stále s tichým pláčem.) Aby mi pomohl překonat tyto špatné časy s tvrdými lidmi, kteří mě neberou na vědomí. Musel vědět, že mne čeká dlouhé těžké období, a rozhodl se přijít za mnou jako můj syn. Než jsem se narodila, tak jsme o takové možnosti nemluvili. Je to krásné překvapení!

Poznámka: V době, kdy se konalo naše sezení, se moje klientka snažila prosadit v mimořádně konkurenčním podnikání. Měla také problémy v manželství - zčásti proto, že její výdělek byl hlavním zdrojem příjmů v rodině. Později jsem se dozvěděl, že se rozvedla.

Když jsi dítě přinesla domů, cítila jsi něco zvláštního?

Ano, začalo to už v nemocnici a nikdy mě to neopustilo. Když jsem se mu podívala do očí, uklidňovalo mne to. Někdy jsem přicházela domů úplně vyčerpaná a zbitá, a když odešla jeho chuva, byla jsem stále v napětí. On však byl velmi trpělivý. Někdy jsem ho ani nemusela chovat. Způsob, jakým se na mě díval..., byl tak moudrý! Až doteď jsem úplně nerozuměla, co to znamená. Teď už to vím! Je to požehnání. Nebyla jsem si jistá, jestli mám mít vůbec dítě, teď je mi to ale jasné.

Co je ti jasné?

(pevně) Jak se snažím zdokonalit ve své profesi, jsou lidé okolo mě tvrdší a nechtějí přijmout mé vědomosti a schopnosti. Mám problémy se svým mužem. Když chci něčeho dosáhnout, táhne mě ke dnu. Owa/Brandon přišel, aby mi pomohl být silná a abych to překonala.

Myslíš si, že je dobře, že jsme zjistili, že tvůj syn Brandon je vlastně tvým duchovním průvodcem?

Ano, je to dobře. Kdyby Owa nechtěl, abych o něm věděla, nepřišla bych za tebou, vůbec by mě to nenapadlo.

Tento mimořádný případ představuje emocionální opojení, které prožívá subjekt při kontaktu se svým průvodcem v životě. Všimněme si, že role, kterou si Owa vybral, se příliš neliší od typických rolí, které obvykle přijímají spřízněné duše. Nikdy v minulosti a ani v tomto životě nepřišel jako její manžel. Zajisté sehrává spřízněná duše jiné role než manželské, ale inkarnovaný průvodce na sebe obvykle nebere roli, která by mohla být porušením spolupráce dvou spřízněných duší, jež spolupracují na svých životech. Stává se, že spřízněnou duší je stará láska ze školy.

Na základě informací, které se mi podařilo získat, dosáhl Owa za poslední dva tisíce let úroveň průvodce-juniora. Modrou úroveň průvodce-seniora pravděpodobně získá předtím, než klientka dosáhne úrovně mezi bílou a žlutou energií aury. Bez ohledu na to, kolik století to bude trvat, zůstane Owa jejím průvodcem, i kdyby se už v jejím životě nikdy neinkaroval.

Není běžné, aby s člověkem na Zemi pracovali dva průvodci, kde by každý používal svůj přístup k výuce. V takových případech vždy jeden dominuje, ačkoli zkušenější průvodce-senior může být ve skutečnosti

méně přítomen v každodenních aktivitách svého svěřence. Cílem takového duchovního spolupůsobení průvodců je buď trénink mladšího starším, neboje spojení mezi dvěma průvodci, například seniorem a Mistrem, tak dlouhodobé, že vzniklo trvalé přátelství. Průvodce-senior může mít vlastní skupinu duší, která je zároveň sledovaná Mistrem řídícím množstvím dalších skupin duší.

V týmu si průvodci navzájem nepřekážejí - a to ani na Zemi, ani v duchovním světě. Průvodci jednoho z mých blízkých přátel jsou příkladem toho, jak se dva učitelé při práci navzájem doplňují a spolupracují při různých životních situacích. Průvodce-junior je laskavá a starostlivá americká medicínka Quan, která je jednoduše oblečená v jelenicovém plášti a své dlouhé vlasy má stažené dozadu. Její jemná tvář je zalitá jasným světlem.

Když je přivolána, poskytuje vhled a porozumění událostem a lidem s nimi spojeným, které způsobují mému příteli potíže. Quanina touha ulehčit mu tíhu už tak dost těžkého života, který si můj přítel vybral, je rozpalovaná vyzývavou mužskou postavou jménem Giles. Giles je zjevně průvodce-seniorem, který se v duchovním světě zanedlouho stane Mistrem. Proto se v blízkosti mého přítele neobjevuje tak často jako Quan. Giles se ve vědomí mého přítele objevil zcela neočekávaně. Následuje příklad, jak průvodce-senior pracuje ve srovnání s průvodcem-juniorem.

DEVATENÁCTÝ PŘÍPAD

Když tě tíží nějaký vážný problém, jak se Giles objeví? (směje se) Řekl bych, že jinak než Quan. Obvykle se rád trochu skrývá za stín modré páry. Dřív, než ho uvidím, tak ho slyším, jak se směje. Myslíš tím, že se nejdříve objevuje jako forma modré energie?

Ano, aby zůstal částečně v utajení. Má rád tajemství, ale nikdy to netrvá dlouho. Proč?

Nevím. Možná si chce být jistý, jestli ho opravdu potřebuji.

A když už se Giles ukáže, jak vypadá?

Jako irský leprechaun ¹⁶).

Takže je to malý mužíček?

(opět se směje) Je to elf s rozčepýřenými vlasyokolo vráscité tváře, vypadá neutěšeně a stále sebou mrská do všech koutů.

Proč to dělá?

Giles je úskočný a netrpělivý. Když přede mnou poskakuje dopředu a dozadu, mračí se a ruce má sepnuté za zády. Co znamená toto jeho chování? (napjatě) Giles mi ukázal, že se mám dívat na svoje

životy jako na šachovou hru, ve které je šachovnicí Země. Určité kroky přinášejí určité výsledky a řešení nejsou jednoduchá. Když plánuji, ve hře mého života mi věci nevycházejí. Někdy se mi zdá, že mi klade pasti, abych je musel překonávat.

Máš z tohoto jeho přístupu nějaký užitek? Pomohl ti Giles při řešení problémů ve hře života?

(pauza) Později tady (v duchovním světě). Ale když jsem na Zemi, vyžaduje po mně, abych proklatě těžce pracoval.

Můžeš se ho nějak zbavit a spolupracovat jen s Quan?

(směje se) To nelze. A kromě toho je úžasný.

Takže si své průvodce nevybíráme?

V žádném případě. Oni si vybírají nás.

Máš vůbec představu, proč máš dva průvodce, kteří ke tvým problémům přistupují tak rozdílným způsobem?

Ne. Ale považuji se za velmi šťastného. Quan je velmi jemná a její pomoc je spolehlivá.

Poznámka: Vtělení původních Američanů žijících v severní Americe představují silné duchovní průvodce pro ty z nás, kteří je do jejich kraje následovali (= přistěhovalci). Velké množství Američanů, kteří uváděli, že mají takovéto průvodce, mne posilnili v poznání toho, že duše jsou přitahovány geografickými podmínkami, které poznaly během své inkarnace.

Co z Gilesovy výuky se ti nejvíce líbí?

Je to způsob, jak se mnou laškuje - téměř uštěpačně, abych si vedl co nejlépe a přestal se litovat. Když jdou věci zvlášť těžce, popichuje mě a tlačí dále. Vede mne k tomu, abych využil všechny své schopnosti. Není ani trochu změkčilý.

Cítíš ho, i když spolu my dva právě nepracujeme?

Ano, při meditaci, a když se ponořím do sebe samého. Nebo ve snech.

A Giles přijde vždy, když chceš?

(po chvilce zaváhání) Ne, spíše se zdá, jako bych s ním byl stále. Quan ke mně přichází častěji.

Gilese nemohu zavolat, kdykoli chci, jen pokud je to skutečně vážně. Je velmi vyhýbavý.

Zkus shrnout své pocity týkající se Gilese a Quan.

Mám rád Quan jako matku, ale nikdy bych nebyl tam, kde jsem, bez Gilesovy disciplíny. Oba jsou velmi zkušený, protože mi dovolují, abych se poučil z vlastních chyb.

Tito dva průvodci tvoří tým instruktorů se standardními metodami - tak je to běžné u lidí, kteří mají své průvodce. V tomto případě Giles rád vyučuje karmické úlohy Sokratovou metodou. Tím, že neposkytuje žádné vodítko, je pro mého přítele těžké řešit určité problémy. Na druhé straně mu Quan poskytuje péči a dodává mu odvalu.

Když ke mně můj přítel přijde na hypnotické sezení, uvědomuji si, že Quan zůstává v pozadí a Giles je aktivní. Giles je jakýsi dohlížecí průvodce stejně jako ti ostatní, ale není v něm špetka shovívavosti. Nepřízeň osudu mu umožňuje jít až k absolutním hranicím jeho schopnosti řešit problémy dříve, než se rozvinou. Kdybych měl Gilese ohodnotit, řekl bych, že je to nezbedný mistr úkolů. Můj přítel tento můj názor nesdílí, ale oceňuje šance, které mu tento komplexní průvodce poskytuje.

A jací jsou průměrní průvodci? Podle mých zkušeností není ani jeden z průvodců stejný. Tyto vysoké entity na mě působí tak, že ke mně v průběhu jednotlivých sezení mají proměnlivý vztah, a dokonce že se jejich chování mění během jediného sezení s klientem. Umějí spolupracovat, ale také překážet, jsou tolerantní i neochotní, vyhýbaví i vstřícní či nesoustředění, ať dělám s jejich „klientem“ cokoli.

Mám k průvodcům velkou úctu, protože tyto silné osobnosti hrají v našem osudu významnou roli. Musím ale připustit, že někdy mě při mém pátrání frustrují. Jsou záhadní, protože jsou ve vztahu ke mně jakožto terapeutovi nepředvídatelní.

Na začátku století bylo běžné, že média pracující s lidmi v hypnóze přivolala nevtělenou entitu do místnosti a řídila ji, protože právě ona vedla komunikaci na straně duchovního světa subjektu. Zjistilo se, že duchovní řízení (ať už je provádí průvodce, nebo ne) mělo takové energetické tvary, které byly součástí emocionálního, intelektuálního a duchovního naladění subjektu. Také byla známá důležitost harmonického energetického vyladění mezi médiem a entitami.

Pokud se toto řízení při mé práci s klientem zablokuje, hledám příčinu, proč se tak stalo. S některými průvodci, kteří sezení blokovali vědomě, jsem musel svádět boj o každý zlomek informace, zatímco jiní mi během sezení dopřáli obrovskou svobodu. Nikdy nezapomínám, že průvodci mají právo zablokovat můj přístup k problémům duše, o niž se starají. Koneckonců tito lidé jsou mými subjekty jen nakrátko. A upřímně řečeno bych raději nebyl ve vůbec žádném kontaktu s průvodcem, který mi může v jedné chvíli pomáhat a v druhé blokovat klientovo vzpomínání třeba při následujícím sezení.

Věřím, že motivace průvodců, kteří blokují informace, je jiná než běžný odpor k psychologickému usměrňování terapie. Neustále hledám nové informace o duchovním světě. Průvodce, který podporuje vzpomínání na minulé životy, může blokovat odpovědi na mé dalekosáhlé otázky o životě na jiných planetách, struktuře duchovního světa nebo o samotném Stvořiteli. Z tohoto důvodu jsem schopen z velkého množství informací od klientů posbírat jen fragmenty tajemství. Cítím také, že během komunikace se subjekty a jejich průvodci se mi dostává pomoci od mého vlastního duchovního průvodce.

Příležitostně se stane, že subjekt projeví nespokojenost s některým ze svých průvodců. Obvykle je to dočasné. V každém případě jsou však lidé schopni postřehnout, kdy jsou jejich průvodci příliš nároční a nepracují v jejich nejvyšším zájmu, nebo kdy jim jednoduše nevěnují dostatek pozornosti. Jeden ze subjektů mi řekl, že se dlouho snažil o to, aby získal jiného průvodce, než kterého měl. Říkal, že ho jeho průvodkyně zavalila doslova kameny a nedala mu „dostatek sebe samého“. Tvrdil, že jeho touha po změně průvodce nebyla respektována. Strávil poměrně dlouhou dobu sám bez častého kontaktu se svou skupinou, protože se ve dvou posledních životech odmítl zabývat vlastními úkoly. A pociťoval hněv vůči svému průvodci, protože ho v kritických situacích nezachránil.

Naši učitelé opravdu nemění svůj postoj k nám, ale všiml jsem si, že když se student vyhýbá řešení problémů, učiní se vzácnými. Chtějí pro nás vždy to nejlepší, i když to někdy znamená nechat nás prožít více bolesti, abychom určitého cíle dosáhli. Nemohou nám pomáhat, pokud nejsme připraveni uskutečnit potřebné změny, abychom naplno využili své životní příležitosti.

Máme nějaký důvod bát se průvodců? V páté kapitole ve třináctém případě jsme viděli mladou duši, která prožívala jisté znepokojení před prvním setkáním s Clodee-sem. Tento stav však netrvá dlouho. Skutečně můžeme prožívat zklamání, pokud máme svému průvodci zdůvodňovat, proč jsme nesplnili úkoly, které jsme splnit měli -ale on to všechno chápe! Při společné analýze chyb můžeme tomu, co jsme pokazili, lépe porozumět.

Moji klienti vyjadřovali vůči svým průvodcům celou řadu pocitů, ale nikdy mezi nimi nebyl strach. Naopak se více obávali toho, že je průvodci v nejtěžších chvílích jejich života opustí. Vztah průvodce a konkrétní duše je vztahem studenta a učitele, nikoli obžalovaného a soudce. Naši průvodci nám pomáhají překonat izolaci, již každá duše zdědí při svém fyzickém zrození bez ohledu na míru laskavosti pozemské rodiny. Průvodci nám potvrzují naše Já v přeplněném světě.

Lidé chtějí vědět, zda nám průvodci přijdou na pomoc vždy, když je zavoláme. Průvodci nám ale nepomáhají stále stejným způsobem a naopak velmi pečlivě zvažují, zda situace dospěla do stavu, kdy je jejich pomoc potřebná. Klienti se mne také ptají, zdaje hypnóza ten nejlepší způsob, jak se spojit s vlastním průvodcem. Přirozeně já osobně jsem hypnóze nakloněn, protože znám potenciál a efektivitu této práce s médiem. Pro každodenní využití je ovšem hypnóza pod vedením školeného terapeuta nevhodná - lépe je zkusit meditaci, modlitbu, případně channeling ¹⁷).

Jedinečnou alternativou pro ty, kteří mají strach z toho, že je někdo hypnotizuje, je však autohypnóza jako forma hluboké meditace. Tato metoda je vhodná také pro ty, kteří si nepřejí, aby do jejich duchovního života nahlížela jiná osoba.

Bez ohledu na využitý způsob je každý z nás schopen ze svého vyššího vědomí vysílat myšlenkové vlny. Každá naše myšlenka je mentální zprávou pro našeho průvodce, kdo jsme a kde se nacházíme. Zvláště v období velkého stresu většina z nás cítí přítomnost kohosi, kdo se o nás stará. Možná tuto sílu nedokážeme popsat, ale ona tu jednoduše je.

Spojení s vlastní duší je prvním krokem na cestě k objevení své vyšší síly. Naše mentální komunikace s Bohem je přitom sledována našimi průvodci. A oni mají zase své průvodce na vyšších stupních vývoje. Tento postupný rozvoj představuje nepřerušovaný „vedení“ ke zdroji veškeré inteligentní energie, v níž je každý stupeň součástí celku. Víra, že modlitbu o pomoc naše vyšší síla vyslyší, je nezbytná. Proto jsou v našich duchovních a fyzických životech průvodci tak důležití. Když jsme uvolnění a ve stavu soustředění, hovoří k nám náš vnitřní hlas. I když jsme si jeho radu nevyžádali, měli bychom mu důvěřovat.

Celostátní přehledy psychologů uvádějí, že jeden člověk z deseti připouští, že slyší hlasy, které ho pozitivně na-směrovávají. Pro mnoho lidí je velmi povzbudivé, když zjistí, že tyto vnitřní hlasy nejsou halucinacemi, jež bývají spojovány s vážnými duševními poruchami. Vnitřní hlas je totéž, jako byste měli stálého poradce. Není to nic, čeho byste se měli obávat. Nejčastěji je vnitřní hlas hlasem průvodce.

Průvodci s různými dušemi spolupracují tak, že si navzájem odevzdávají naléhavé odkazy. Lidé v kritických situacích, s nimiž si nevědí rady, mohou najít průvodce přátel nebo dokonce cizinců, a ti jim přijdou na pomoc.

Zdrojem vnitřní síly, jež k nám přichází, není obraz průvoce, ale pocit a emoce, které nás ubezpečí, že nejsme sami. Lidé, kteří naslouchají svému vnitřnímu hlasu a posilňují jej tichou meditací, tvrdí, že pociťují osobní spojení s energií, jež je mimo ně, podporuje je a dodává jim jistotu. Je možné tento systém vnitřního vedení nazývat inspirace či intuice - je to jedno, protože tento systém je vlastně aspektem nás samotných i vyšších sil.

Ve složitých obdobích svého života máme tendenci žádat o vedení, abychom dali věci okamžitě do pořádku. Když jsou moji klienti v transu, vidí, že průvodci jim nepomáhají řešit všechny jejich problémy najednou, ale spíše jim ukazují cestu pomocí různých vodítek. To je jeden z důvodů, proč jsem opatrný, když během hypnózy narazím u klienta na nějaký blok. Největšího vhledu dosáhnu, když svůj postup přizpůsobím klientovi. Učitel, kterého se sezení nějakým způsobem dotýká, nemusí chtít, aby byly právě v daném období a v dané fázi vývoje jeho studenta odhaleny všechny aspekty problému. Naše následná schopnost zpracovat tato odhalení je totiž různá.

Když žádáme svou vyšší duchovní sílu o pomoc, je dle mého nejlepší nežádat o okamžitou změnu stavu. Náš úspěch v životě je součástí předem daného plánu, ale my sami si můžeme vybrat alternativní cesty,

jichž využijeme při dosahování určitých cílů. Myslím, že při žádosti o pomoc bychom spíš měli žádat o vedení při rozmyšlení dalšího kroku v životě. Když to uděláme, budeme připraveni na neočekávané možnosti. Mějte víru a pokoru a buďte otevření k různým možnostem vedoucím k řešení.

Po fyzické smrti naše duše nezažívá smutek, který by byl adekvátní pocitu žalu ve fyzickém světě. Duše však -jak jsme už viděli - nejsou bytostmi bez pocitů. Pochopil jsem, že síly, jež nás ochraňují a vidí, že v životě děláme nevhodné kroky vedoucí k bolesti, pociťují cosi jako duchovní smutek. Naše spřízněné duše a naši přátelé stejně jako naši průvodci se trápí společně s námi. Při kontaktu nám naši průvodci nedávají svůj smutek najevo, ale svou zodpovědnost učitele intenzivně prožívají.

V jedenácté kapitole budeme vnímat pohled průvodců na úrovni V. Během svých výzkumů jsem se nesešel se subjektem, který by měl úroveň VI nebo by to byl průvodce-Mistr. Pochybuji, že je na Zemi ve fyzických životech více takto pokročilých duší. Většina z nich se věnuje plánování a usměrňování vývoje z duchovního světa, a proto se už neinkarnuje. Z informací od subjektů úrovně V usuzuji, že úroveň VI se nemusí učit skrze další karmické lekce, ale domnívám se, že opětovně se inkarnující duše úrovně V ještě nezvládly všechny ezoterické úkoly, jimiž se zabývají entity na mistrovské úrovni.

Při terapii s jednou pokročilou duší jsem zaznamenal informaci o vyšší úrovni, než je úroveň VI. Těmto entitám jsou podřízeny mistrovské úrovně a jejich energie má nachovou barvu. Tyto mimořádné bytosti musejí mít velmi blízko ke Stvořiteli. Jsou to nepopsatelné bytosti, které v duchovním světě požívají vysoké úcty.

Běžný klient neumí posoudit, zda je jeho duchovní průvodce zařazen do nižší než božské úrovně, anebo je na základě svého stupně rozvoje považován za nižšího Boha. Není nic zlého na tom, když používáme různé duchovní pojmy, pokud to slouží k porozumění a povzbuzení každého jednotlivce. Ale i když mají někteří klienti tendenci porovnávat průvodce s Bohy, není to Bůh. Podle mého názoru nejsou průvodci duchovněji bytostmi než my, protože je vnímáme jako určité osoby. V žádném z případů mých klientů nebyl Bůh viditelný. Lidé v hypnóze říkají, že cítí přítomnost svrchované síly řídící duchovní svět, ale k označení nepoužívají slovo Bůh. Možná nejlépe to vyjádřil filozof Spinoza: „Bůh není On, kdo je, ale Ten, kdo je.“

Každá duše má vyšší duchovní sílu, jež je spojena s její existencí. Všechny duše jsou součástí jedné podstaty, která pochází z jediné vyšší duše. Tato inteligentní energie má kosmickou působnost, a tak my všichni sdílíme božský status. Jestliže naše duše odrážejí malé části vyšší duše nazývané Bůh, znamená to, že nám naši průvodci poskytují zrcadlo, v němž můžeme vidět své spojení s tímto Stvořitelem.

ČESKÉ PRAMENY

Andrews, Ted: Lexikon zvířecí magie. Ivo Železný, Praha 1999

Balajka, Bohuš: Přehledné dějiny literatury 1. SPN, Praha 1970

Encyklopedie lidské vzdělanosti. Reader's Digest, Praha 2001

Hartl, A.; Hartlová H.: Psychologický slovník. Portál, Praha 2000

Holub, J.; Lyer, S.: Stručný etymologický slovník jazyka českého (se zvláštním zřetelem ke slovům kulturním a cizím). SPN, Praha 1967

Lexikon východní moudrosti. Votobia + Victoria Publishing, Praha 1996

Tibetská kniha mrtvých. Aurora, Praha 1998

Watson, Donald: Malý lexikon ezoteriky. Eko-konzult, Bratislava 2001

Webster š Third New International Dictionary. The definitivě Merriam-Webster® Unabridged Dictionary of the English Language. Merriam-Webster® Inc. Publishers, Springfield, Massachusetts, USA 1986

REJSTŘÍK

amnésie 93,95

amnézii 94

astrál 35,41,43,58,75,161

aura 48, 128

barva duše: bílá 128,131,148

barva duše: fialová 132,144

barva duše: fialová 134

barva duše: modrá 129, 130, 132, 134, 144, 148

barva duše: šedá 131

barva duše: žlutá 129, 130, 134, 148

Bhagavadgíta 76

Bible 73

bisexualita 92

božstvo: Anubis 72

božstvo: Aumakua 140

božstvo: Orenda 140

božstvo: Stvořitel 152, 156

čakry 128

duchové 69

duchovní Mistr 97

duch, démon 68, 69, 70

duševní skupina 136, 137, 148

duše: pokročilá, vyspělá, zralá 41, 144

duše: středně pokročilá 41

duše: začátečníka 136

duše: ztracená 68

[1](#)Nejde o výlučnou záležitost buddhismu. Je to zasutá vzpomínka celého lidstva. V buddhismu, který se stal pouze domnělým „majitelem klíčů“, degenerovala na pyšnou náboženskou ideologii - pozn. J. Č.

[2](#)Nejde o výlučnou záležitost buddhismu. Je to zasutá vzpomínka celého lidstva. V buddhismu, který se stal pouze domnělým „majitelem klíčů“, degenerovala na pyšnou náboženskou ideologii - pozn. J. Č.

[3](#)Rozdílné psaní slova ateismus a buddhismus v této předmluvě je dáno faktem, že citovaný text J. Čulíka st. vznikl na počátku 90. let, kdy byla dávána přednost variantě -ismus v příponě slov cizího původu. V nakladatelství Eugenika však dáváme přednost progresivním tvarům s příponou -izmus dle nejnovějších normotvorných příruček češtiny - pozn. D. P.

[4](#)také déjá-vécu - z francouzštiny, znamená již viděné. Je to pocit, jako by člověk to, co vidí nebo prožívá poprvé, viděl nebo prožíval již dříve - pozn. překl.

[5](#)proces, během něhož jsou člověk či místo osvobozeni od nechtěného vlivu. Může zahrnovat modlitbu a rituál, může mít podobu jemného přesvědčování nebo nekompromisního příkazu - pozn. překl.

[6](#)Krokodýl byl ve starověkém Egyptě spojován s běsnícími živly a divokostí, ale byl také symbolem plodnosti a síly: bahno představuje spojení vody a země, z něhož povstane nový život - pozn. překl.

[7](#)Krokodýl byl ve starověkém Egyptě spojován s běsníci živly a divokostí, ale byl také symbolem plodnosti a síly: bahno představuje spojení vody a země, z něhož povstane nový život - pozn. překl.

[8](#)z tibetských slov bar-do („mezidvěma ") znamenajících „posmrtný mezistav" - pozn. překl.

[9](#)doslova Zpěv Vznešeného. Filozoficko-básnická skladba, která je považována za evangelium hinduizmu - pozn. red.

[10](#)Tento termín se používá hlavně v klasické psychologii. Označuje poruchu deklarativní paměti a neschopnost reprodukovat paměťový materiál z určitého časového úseku - pozn. překl.

[11](#)jinak také truvéři (Francie) či minnesángři (Německo). Raně středověcí básníci z povolání, obvykle chudí rytíři, kteří putovali od hradu k hradu a přednášeli své skladby. Někdy i skládali nápěv, jindy je doprovázel potulný hudebník žakéř, který hrál na strunný nástroj - pozn. překl.

[12](#)jinak také truvéři (Francie) či minnesángři (Německo). Raně středověcí básníci z povolání, obvykle chudí rytíři, kteří putovali od hradu k hradu a přednášeli své skladby. Někdy i skládali nápěv, jindy je doprovázel potulný hudebník žakéř, který hrál na strunný nástroj - pozn. překl.

[13](#)Jejich sedm a kjejich poznání doporučuji knihu Liz Simpsa-nové Léčivá síla čaker (vydal Knižní klub v roce 1999) - pozn. překl.

[14](#)ponecháváme tento termín, neboť jej užívá autor knihy. Jedná se přitom o velmi specifické fyzikální pojmenování skupiny více než dvou objektů vydělujících se ze statistického pozadí - pozn. překl.

[15](#)Pro příklad není třeba chodit daleko, vzpomeňme třeba jen celosvětově rozšířenou víru v anděly - pozn. překl.

[16](#)i lepracaun (čti lepkon). Zlovolný elf irského folkloru, obvykle vypadá jako švec s jednou botou. Říká se o něm, že když ho chytíte, prozradí místo, kde je skrytý poklad - pozn. překl.

[17](#)metoda, která se stále více rozvíjí i u nás, ač jejím domovem je Amerika. Jedná se o tzv. kanálování (z angl. channel), čili spojování se s vlastními průvodci. Velmi kvalitní kniha na toto téma vyšla nedávno pod názvem Channeling (autoři Sanaya Roman a Duane Packer) - pozn. překl.